

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ДЖЕЙН
ФАЛЪН

Моемо
сладко
отмъщение

Понякога има достатъчно добра
причина да се държиш гадно...

ДЖЕЙН ФАЛЪН МОЕТО СЛАДКО ОТМЪЩЕНИЕ

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Понякога има достатъчно добра причина да се държиш гадно...

Очарователна и остроумна история за отмъщението.
Ще държи читателя прикован до последната страница.
Sunday Mirror

Паула и Робърт са заедно още от студентските си години, когато учат актьорско майсторство. Тя се отказва от мечтите си, за да може той да преследва своите и да се превърне в един от най-популярните актьори в страната.

Това наистина се случва, но скоро Паула разбира, че неблагодарният ѝ съпруг има тайна афера с друга жена.

Тя ще му напомни какво е склонен да пожертва и ще разбие сърцето му, както той разби нейното.

Това ще бъде най-великата ѝ роля.

Отмъщението е сладко, нали!?

ПЪРВА ЧАСТ

1. ПОЛА

Искам да накарам съпруга си да се влюби отново в мен.

Нека обясня. Не че съм се вживяла в ролята на съпруга от петдесетте. Не съм чела статии в стари женски списания. „Двайсет начина да задържите мъжа до себе си“. Това не може да е по-далеч от истината.

Искам да се влюби отново в мен, за да му пука, когато му кажа да се разкара. Или поне да му направи впечатление. Да не си помисли просто: „О, чудесно!“.

Искам да го заболи.

Аз готвя, а Робърт седи до плота за закуска в кухнята. В блажено неведение. Забил нос в телефона. Пише с палци по клавиатурата като тийнейджър. Сигурно пише на нея. Няма никаква представа, че знам. Изглежда си същият човек. Човекът, който вчера беше просто мой съпруг, мъжът, за когото съм омъжена от осемнайсет години. Днес той е онзи, който мами жена си. Усещам, че съм се втренчила в него, търся издайнически знаци. Как така не съм разбрала? Той вдига очи и се усмихва.

— Какво? Какво съм направил?

Докато говори, извърща леко екрана на мобилния от мен. Сигурно дори не се усеща, че го прави.

Опитвам се да отвърна на усмивката.

— Нищо. Просто си мисля.

Той взема бутилката и пълни пак чашата ми, после и неговата. Това е нашият ритуал, когато си е у дома вечер. Аз правя вечеря, а той седи на столчето и ми разказва какво става на работата му. Макар че напоследък по-скоро държи под око телефона си и ми посвещава само част от вниманието си. Поне вече знам защо.

— Опасно е — казва ми. — Прекаленото мислене не води до нищо добро.

Смея се насила.

— Е, добре че не прекалявам с него тогава. Всъщност се опитвах да реша дали да направя ориз или пюре, така че наистина беше изключително важен въпрос.

— Изненадай ме. Искаш ли помощ?

Клатя отрицателно глава. Последното, на което съм способна сега, е да си играем на щастливо семейство. Твърде скоро е.

Той скача от столчето, с чашата в ръка и телефона в другата.

— Тогава отивам да си взема душ.

— Не се бави — казвам. — Обещах на Джорджия, че ще вечеряме рано. Тя иска да се срещне с Елайза в седем и половина.

— Десет минути — отвръща той и аз трябва да спра да се питам защо му трябва мобилният, ако само ще си вземе бърз душ.

Именно телефонът му го издаде, между другото. Такова старо клише. Не съм ровила в него. Никога не ми е хрумвало подобно нещо. Дори не съм се сещала да го питам каква е паролата му, защото той не използва такава, просто притиска пръст към бутона, за да разчете отпечатъка му. Така че видях каквото видях съвсем случайно. Тази сутрин, преди да тръгне за студиото — още замаян от ранното ставане, — той остави телефона си на плота и отиде да се облече. Винаги ставам с него в работен ден, макар че трябва да тръгне в шест, и съм напълно сигурна, че дори не съм осъзнавала, че е пет и половина, докато един ден алармата ми не започна да го оповестява. Обичам да му правя компания на закуска. Да го целуна за довиждане, когато излиза. И двамата не сме напълно функциониращи в този час, затова предполагам, че просто му се е изплъзнало от ума, че не бива да изпуска телефона си от поглед напоследък.

Аз дори не го забелязах. Но тогава той изжужа заради ново съобщение и аз го погледнах, без да се замисля. Две думи, „Обичам те“, ми хванаха окото, и името над тях. *Саския*. Грабнах го, преди съобщението да е избледняло и да се скрие.

Господи! Бяхме на косъм снощи! НА КОСЪМ!
Надявам се, че Пола се е хванала!!! Не ми беше приятно, че

се налага да я лъжа така! Обичам те. ХХХ

Взирах се в екрана ужасена, натиснах няколко бутона с надеждата, че някак по магия ще получа достъп до целия разговор, но знаех, че е безнадеждно. Чувах Робърт да се движи из спалнята, щеше да се върне всеки момент. Хвърлих телефона на плота, докато той идваше, и се престорих, че съм твърде заета с нещо много интересно в чекмеджето с приборите.

Той погледна мобилния си на плота. Въобразих ли си, или наистина видях как по лицето му премина страх? Опитах се да изглеждам най-нормално, не исках да се издам, че съм забелязала. Той го взе и го пъкна в джоба си, без дори да погледне екрана.

Искаше ми се да се нахвърля отгоре му още щом влезе в стаята. Или да го ударя. Всъщност, да, щеше да ми дойде добре да го ударя. Но, слава богу, се спрях. Знаех, че трябва да премисля видяното. Трябва да се уверя, че няма някакво невинно обяснение, преди да тръгна по пътя, от който няма връщане.

Сега той се връща пак в кухнята, изкъпан, ухаещ на някакъв химически плод и облечен със стария си анцуг и тениска, с които обича да ходи у дома. Залепвам усмивка на лицето си.

— Ще извикаш ли Джорджия? Пет минути.

— Разбира се. Ухае невероятно.

Вдигам волтажа на изкуствената си усмивка. Благодарна съм на актьорското си образование. Макар че никога не сме имали урок „Как да убедиш съпруга си, че всичко е наред, когато всъщност искаш да го понижиш с вилица“. Да не забравя. Ако някога започна да преподавам, това ще е първата ми задача.

— Просто чили.

Робърт бързо излиза и го чувам да вика на Джорджия, че вечерята е готова. Знам, че в никакъв случай не бива да издавам пред дъщеря ни, че нещо не е наред, затова се опитвам да успокоя дишането си.

Едва се сдържам да не се разплача. Отварям бутилка червено вино и си наливам. Когато Джорджия нахлува в кухнята с издута чанта с книги, които ще ѝ трябват, за да преговаря тази вечер с най-добрата си приятелка, сядам на плота и отпивам сякаш нямам никакви грижи.

— Искаш ли чашка? — питам, но знам какъв ще е отговорът. Джорджия прави физиономия, която казва, че със същия успех мога да ѝ предложа и котешка пикня.

— Пфу! Защо никога не пиете бяло вино? Или водка?

— Защото тогава ще кажеш „да“, когато ти предлагам.

Тя се смее.

— Няма проблем. Тази вечер във „Вог“ правят евтини джагър бомби. Ще се натряскам по-късно.

— Джордж... — казвам, но тя ме прекъсва.

— Шегувам се!

— Дано.

— Наистина... всъщност е абсент.

— Много смешно.

Тя се навежда над гърба ми и залепва целувка на главата ми точно когато Робърт влиза най-безгрижно.

— Охо. Какво си направила? — пита той. Старата му шега, че щом нашата тийнейджърка се е разнежила, значи е гузна за нещо.

Джорджия се смее и разрошва косата му, докато той сядва. Аз се навеждам напред и пълня чашата му.

Ние сме съвършеното щастливо семейство.

2.

По природа не съм отмъстителен човек. Отчасти защото съм твърде мързелива. Отмъщението изисква усилия. Но никога не съм била от хората, които с часове кроят как да си върнат на колежка, защото не е възразила на шефката, когато я е похвалила за нещо, което аз съм свършила. Сигурно звучи сякаш имам страхотна кариера, в която колеги съперници се борят за надмощие, пробиват си със зъби и нокти път към следващото стъпало, бутат се с лакти и тъпчат по-слабите. Всъщност работя в сладкарница. О, смешно е, да. Дебеланата работи в сладкарница. Виждам я по лицата на хората, когато им казвам къде работя. Без съмнение си умират да ме попитат дали ми плащат със сладкиши, или съм дегустатор. Само за протокола ще отбележа, че всъщност съм продавачка, а не сладкарка. Правя кафе на старата ни машина, претоплям сандвичи и сладкиши, взимам парите.

Но този път Робърт мина границата. Знам, че има склонността да мисли предимно за себе си, да приема и себе си, и работата си твърде сериозно. Знам и че се отчуждихме малко напоследък. Не че не се разбираме, по-скоро той спря да споделя света си с мен. Преди се прибираще вечер и упражнявахме репликите му за следващите няколко дни, смеехме се на нелепите обрати в сюжета. Или пък ми разказваше истории от снимачната площадка над чаша мерло. Никога не се е интересувал особено как е минал моят ден — вероятно защото на мен никога не ми се случва нещо интересно, — но неговите истории за другите актьори, за некадърните гримьори и властните продуценти винаги ме забавляваха толкова много, че няхах нищо против. Защото винаги съм смятала, че все пак дълбоко в себе си ме обича. Просто има много напрегната работа, която го поглъща.

Не би ми хрумнало, че си има друга. Всъщност не е точно така. Питала съм се, понякога. През последните две-три години. Само по някое „ами ако...“, когато ми казваше, че ще работи до късно или че заминава някъде на снимки. Но винаги съм пропъждала тази мисъл. Казвах си, че ставам параноична.

И дори понякога да си позволявах да мисля, че може да е така, пак за милион години не бих предположила, че е Саския.

С Робърт сме заедно от двайсет години. Срегнахме се в актьорската школа, и двамата имахме големи мечти за звездни кариери, които без съмнение ни очакват, въпреки че статистиката твърдеше друго. Май веднъж прочетох, че деветдесет и девет процента от актьорите са безработни. И то ако не се брои фактът, че само около петима души си поделят всяка главна роля по телевизията. Но това не спря никого от нашия випуск в Школата по публична реч и актьорско майсторство в Северен Лондон да си мисли, че ни е писано да станем следващата Голяма звезда.

От нашите състуденти само Робърт и четирима други станаха горе-долу известни. Една, защото отиде в Холивуд и блесна за около пет минути. Тя господстваше над нас най-безмилостно, докато работата не започна да пресъхва. Сега говори със странен средноатлантически акцент и се появява от време на време по вестниците, за да разкаже за последната си мания по някаква тантрическа медитация или по лечебните свойства на кръстоцветните зеленчуци, макар че изчезна от екраните толкова отдавна, че вече никой не помни коя е точно. Двама се справят много добре в театъра, а четвъртият излежава петнайсет години за измама.

От финансова гледна точка Робърт вероятно е най-успешният. Той се снима в основна роля в излъчваната в праймтайма в четвъртък вечер селска драма „Фермерът Джайлс“ вече пет години. За нещастие не е въпросният фермер Джайлс, който, с жена си и трите си деца, е сърцето на сериала, а втората цигулка Харгрейвс — симпатичният съсед на фермера. Саския, между другото, е Мелъди Харгрейвс. Заядливата, но секси съпруга на симпатичния съсед на фермера Джайлс. Служебната съпруга на Робърт. Жена, която той от години се преструва, че ненавижда.

Поради постоянните такси за права и многото продажби отвъд океана — американците, например, обичат такива селски идилии, които не приличат на нито едно място, което съм виждала — той печели доста добре. Би се отказал от всичко това, за да бъде на мястото на един от двамата ни състуденти, които печелят награди и уважение

заради работата си в театъра, макар че банковите им сметки не са чак толкова впечатляващи. Но никога не би го признал.

Ние имаме — задраскайте това! — ние имахме хубав живот, тримата. Аз, Робърт и седемнайсетгодишната Джорджия.

Досега.

Когато завършихме колежа, заживяхме заедно в един тесен едностаен апартамент във Финсбъри Парк и започнахме да си търсим работа. Постоянно ровехме из интернет за прослушвания и приемахме всяка неплатена задача. Постепенно Робърт започна да получава по нещичко от време на време. Един агент го пое. Кастинг режисьорите научиха името му. Когато забременях с Джорджия, като че ли най-очевидното решение — както се изрази Роджър — бе той да работи по кариерата си, докато аз се грижа за детето, а после, щом той се утвърди, ще си вземе почивка и ще остане у дома за малко, докато аз преследвам мечтата си. Макар да се притесних, че ще изостана, аз също реших, че това е най-разумното. И ако трябва да бъда честна, исках да се грижа за дъщеря ни. Просто не очаквах да родя толкова млада.

Както и да е, сигурна съм, че всички се досещате накъде отива работата. Годишите минаваха и Робърт така и не усети кога е настъпил моментът, за да се оттегли.

Щом Джорджия стана на седем, аз нервно се опитах да опипам почвата, но без никакъв опит, без агент и нищо в автобиографията, освен че съм си гледала детето и съм работила почасово, когато ни трябваша пари, не можех дори да стигна до някого по телефона, камо ли да проникна в офисите им. Щом можех да измина километри от дома за безплатно еднолично шоу пред трима души в кръчма на сред нищото, значи може би бях способна и да си проправя път в състезанието. Но вече минавах трийсетте и имах дъщеря, която щеше да стане тийнейджърка и се нуждаеше от майка си. Освен това Робърт винаги казваше, че за него е важно да знае, че съм у дома и се грижа всичко да върви. Така нямаше да се тревожи за ежедневните неща в живота ни. И можеше да се изявява.

Да, правилно ме чухте. Каза, че така можел да се изявява.

Това беше животът ни. Робърт можеше да поеме всякаква работа, да работи по невъзможен график на отдалечени места, защото знаеше, че аз се грижа за всичко у дома.

После получи ролята във „Фермерът Джайлс“, което означаваше, че десет месеца и половина в годината ще е зает, като разделя времето си между студиото в Западен Лондон и външните локации в Оксфордшир, а аз изхвърлих лъскавите снимки, които изпращах на кастинг режисьорите (макар че бяха с няколко години и много килограми неактуални) и започнах работа в сладкарницата. Там не ми трябваше квалификация. Той стана малка телевизионна звезда. Аз станах жена, която работи в сладкарница, защото работното време ѝ позволява да си е у дома, когато Джорджия се прибира от училище.

Предполагам, че имате въпроси. Аз бих имала. Като например защо една интелигентна, независима жена като мен се задоволява с това положение? Единственият ми отговор е, че обичах Робърт и искрено вярвах, че ще дойде и моят шанс. И мисля, че и той го вярваше, когато ми предложи това. Едва ли е смятал да ме измами. Просто по-късно, когато започна да се радва на кариерата си, когато не искаше да се откаже от нея дори за няколко месеца, когато започна да се тревожи, че ако спре, може никога вече да не му предложат нищо, си е променил решението. Да, предполагам, че можех да настоявам. Да бъда твърда и да отказвам да му пера спортните екипи, докато не се съгласи да спре за малко. Но истината е, че тогава вече не бях много сигурна, че тази идея изобщо ще проработи. И мисълта, че Робърт ще се откаже от добра роля само за да си остане у дома и да ме гледа как се провалям на всички прослушвания, беше твърде унижителна.

И защото не си представях, че той ще захвърли всичко това в лицето ми.

Вечерта е агония. Опитвам се да се преструвам пред Робърт, че всичко е наред, докато реша какво ще правя. Не помага и фактът, че Джорджия излезе още щом вечерята приключи, с обещанието да се прибере най-късно в единайсет. Така няма никакъв баласт.

Ако Робърт има някаква представа, че съм открила тайната му, с нищо не го показва.

— Саския пак закъсня с два часа днес — казва, докато седим един до друг в дневната. Аз прехвърлям програмата на „Скай“ като за последно и отчаяно се надявам да открия нещо, което да ни разсее, за да не трябва да си бъбрим цяла вечер.

Почти се задавам с виното, когато той споменава името ѝ.

— Господи — казвам. Как реагирам обикновено? Внезапно не мога да си спомня как се дишаше. — Скараха ли ѝ се?

Лошото поведение на Саския е една от любимите му теми. И ако трябва да съм честна, аз също щях да се разстройвам на негово място. Само дете сега осъзнавам, че вероятно не е разстроен. Това е просто за заблуда.

— Разбира се, че не — въздиша той. — Защото никой не може да изтърпи сълзите и заплахите, че ще напусне.

Макар да се преструва, че не понася Саския, част от него живее в ужас, че тя може да напусне сериала. Той много добре съзнава факта, че докато сериалът не би оцелял без фермера Джайлс, определено ще преживее смяната на съседите му.

— Вероятно накрая ще я уволнят — казвам аз и усещам лека тръпка на задоволство от паникьосаното му изражение. — О, виж, има нов филм по ВВС2. „Неприятности в рая“. Искаш ли да го гледаме?

Много добре знам, че не иска.

— Нека не го гледаме — стене той. — Сигурно има нещо по-добро. — Робърт мрази да гледа продукции, в които не са го наели. Още по-зле, ако избраният актьор получи хвалби или номинация за награда. Предполага, че това внимание щеше да е отправено към него, ако го бяха наели. И през ум не му минава, че неговото изпълнение може да не е така убедително.

— Не, този изглежда добре — казвам аз и натискам бутона, за да гледам. Полагам огромни усилия да се преструвам на дълбоко заинтригувана през следващия час и половина. Но по-добре, отколкото да разговаряме.

Лягам си възможно най-рано, но не заспивам, само превъртам всичко отново и отново в главата си. Какво означава това съобщение? Защо Саския смята, че едва не са ги хванали? Докато правят какво? (Да, да, знам). Опитвам да си спомня. Предната вечер се обадох на Робърт да го попитам по кое време ще се прибере. Снимачният ден приключва в седем, но актьорите са свободни да си тръгнат, щом свърши последната им сцена. Една жена ми вдигна. Явно е била Саския. Почти бях забравила, това бе толкова незначително събитие. Робърт винаги си оставя телефона някъде, когато е на снимки. Никой не иска да бъде онзи идиот, който съсипва добра сцена, защото

внезапно гръмва някаква иронична мелодийка от осемдесетте. През годините съм говорила с безброй хора, които вдигат телефона му вместо него.

Не я попитах за името ѝ. Защо да го правя?

— Телефонът на Робърт Уестмор — каза тя.

Помня, че се почувствах малко смотана, задето звъня на съпруга си да го питам по кое време си иска чая.

— О, здравейте. Обажда се Пола, жената на Робърт.

Помня как тя отвърна:

— Здравейте! — много приятелски.

— Нищо важно. Просто се питах кога ще се прибере тази вечер. Ще му предадете ли да ми се обади, когато може?

— Няма проблем, Пола — рече тя.

Двайсет минути по-късно той ми позвъни. Може би беше малко смутен, но той често звучи така, когато е на работа. Каза, че сигурно ще закъснеят малко, но ще се прибере най-късно в девет и петнайсет. Съвсем обикновен разговор.

Прибра се в девет. Нищо във вида му или в поведението му не издаваше, че е вършил нещо друго, освен да работи. Нямаше червило по яката, нито пък някъде другаде. Качи се право горе да се изкъпе, но той го прави често. Беше си най-нормален, какъвто е винаги. Което ме кара да си мисля, че именно той, нормалният му аз, е човекът, който ми изневерява.

След като тръгна тази сутрин, включих компютъра. Потърсих в гугъл Саския Шърборн. Разбира се, вече знаех как изглежда, но сега ме заляха стотици бляскави снимки на червени килими и лъскави събития. Най-много ме подразни обаче колко доволна изглежда от себе си. Тази усмивка: „О, знам, че ме мислиш за привлекателна“. Прииска ми се да я ударя.

Разбира се, тя е слаба, почти кльоцава. Но има от онези кръгли лица, които — да се надяваме — не остаряват красиво. Ще прилича на изхабена барманка още преди да се усети. Смъмрих се за злобата. Винаги съм се опитвала да не съдя за хората по външния им вид, защото от личен опит знам колко болезнено може да е това. После си напомних, че тя най-вероятно спи със съпруга ми, и си позволих да се

наслажда на две снимки, на които късата ѝ пола разкриваше изненадващо безформени като клечки крака и кокалести колене.

Според страницата ѝ в „Уикипедия“ тя беше три години по-млада от мен, което вероятно означава, че сме на една възраст. Рождено име Сюзън Мичъл. Ха! Не е толкова бляскаво. Израснала в Ексетър. Учила в LAMDA^[1] (това не е толкова престижно като RADA^[2]). Първа роля — в реклама на „Нат Уест“.

Прегледах списъка с ангажиментите ѝ, не беше много интересен. Минах на „Личен живот“. Пак се повтаряше информацията за Сюзън Мичъл/Ексетър/LAMDA. Омъжила се на двайсет и седем за Саймън, развела се две години по-късно. После пак се омъжила, през 2009 г. — трябва да е била на трийсет и една или трийсет и четири по това време, зависи на кого вярвате — за Джошуа. Като че ли още бяха заедно; не се споменаваха деца, нито пък с какво се занимава Джошуа.

Имаше линк към статия в едно седмично списание, разбира се, затова си причиних мъчението да я прочета цялата. Тя беше много благодарна за ролята във „Фермерът Джайлс“, която се появила точно когато се чудила накъде да поеме. Но не приемала ролята за даденост. За актьорите в телевизионни сериали било важно да помнят, че са само малко винтче в огромна машина. Напомняла си това редовно, за да остава здраво стъпила на земята. Ако не знаех, че се преструва, вероятно щях да я сметна за много свестен човек.

В следващия параграф се хвалеше каква късметлийка била да работи с Робърт. Как станали добри приятели и работели добре заедно. Чела съм достатъчно такива интервюта, за да съм наясно, че това може и да са просто пиар глупости, но все пак се ядосах. Сякаш нарочно ме дразнеше.

Намерих още нейни интервюта и после препрочетох старите с Робърт, които вероятно бях чела със съвсем други очи. И двамата много се стараеха да обяснят на света колко прекрасно се разбират, как понякога се карат за разни дреболии като истинска двойка. Помня как се смяхме с Робърт, когато четохме една от тези статии заедно. Аз го дразнех как е успял да представи нещата така, сякаш със Саския са големи приятели, когато всъщност я ненавижда. А той ми каза, че било важно зрителите да вярват във връзката им. Това бил ключът към успеха ѝ.

„Не съм работил с друг, който да е така посветен“ — беше казал интервюираният Робърт, а истинският ми прочете това с подигравателно сериозен тон и добави „най-вече на себе си“, което направо ме повали от смях.

Изглежда обаче шегата е била за моя сметка.

[1] Лондонска академия за музика и драматични изкуства. — Бел.прев. ↑

[2] Кралска академия за драматични изкуства. — Бел.прев. ↑

3.

Обикновено, когато Робърт тръгва за работа, аз се връщам в леглото за още час и нещо, но днес имах мисия.

Реших да издиря доказателства, за да подкрепя подозренията си. Съобщението само по себе си не беше достатъчно, за да изградя обвинение. Но ако наистина ставаше нещо, все щеше да има и други улики. Можех да поровя из личните му вещи с надеждата, че ще изскочи нещо инкриминиращо.

Беше ми ужасно неприятно. Не съм такъв човек. Винаги съм вярвала, че не бива да подслушваш, защото може да чуеш нещо, което няма да ти хареса. Затова нямах система. Просто се запитах аз къде бих скрила най-големите си тайни, ако бях на негово място, и започнах оттам.

Оказа се, че според него дъното на куфар, който не е използвал поне от пет години, или пък под чекмеджето, до което никога не съм припарвала и където държи всякакви неща — стари рецепти, две запалки от времето, когато пушеше, ластици и уокмен „Сони“, счупен крачкомер... като музей на живота му с, наричаме го „чекмеджето с нещата“ — са подходящи скривалища. Отчаяна, се обадох на моята приятелка и шефка Майра.

— Хипотетично, ако искаш да скриеш нещо у вас така, че никой да не го намери, къде ще го сложиш?

— За Робърт ли говориш?

— Хипотетично.

— Ами помисли къде не би погледнала никога. Може би кашон със стари сценарии? Има ли такъв?

— Не съм казала, че е Робърт. Но да — има.

— Виж там. Ако нямаш късмет, ми се обади пак и ще измисля друго гениално предположение. Всъщност обади се и ако откриеш нещо, защото искам да разбера какво става.

Пренебрегнах последната част и казах довиждане. Отне ми известно време да откроя купчините стари сценарии и графици, които Робърт бе събрал по време на сериала. Той не смееше да ги изхвърли,

защото бяха набили в главите на актьорите, че никаква информация не бива да изтича, сякаш всички журналисти чакат със стаен дъх следващия неубедителен обрат в сюжета на „Фермерът Джайлс“. Накрая ги намерих в дъното на един голям шкаф в стая, която на майтап наричаме „кабинета“, но всъщност е предназначена за спалня на много миниатюрен човек.

Сигурно бяха двайсетина. Помня, че прочиствахме преди година-две и изхвърлихме всички сценарии от вече излъчените епизоди. Робърт подписа няколко и ги дари на благотворителен търг. Разтърсих ги един по един, сякаш чаках да изпадне нещо необичайно (талон за паркинг, кърпичка), но нямаше нищо, което дори бегло да напомня чифт дамски бикини или снимка на него и Саския в компрометираща поза. Натрупах ги отново на купчина и ги набутах в дълбините на шкафа.

Зачудих се дали да се обадя пак на Майра, но реших да преровя и останалия боклук, преди да призная поражението си. Извадих касети за принтер, които бяхме сменили преди три години, един стар лаптоп и празен калъф от стария фотоапарат на Робърт. Докато вдигах мекия калъф, усетих някаква твърда буца в него. Отворих го и видях дървена кутия. Беше голяма колкото кутия за карти, но три пъти по-дълбока. Резбовано лакирано дърво в красив кехлибарен цвят. Извадих я и я завъртях в ръка, преди да се осмеля да я отворя.

Вътре имаше малко фино гравирано сребърно сърце, което беше плоско от долната страна. Вероятно преспание. С картичка: „Това е сърцето ми. Казах ти, че можеш да го имаш. С. ХХХ“.

Хвърлих го обратно в кутията, нея пък в калъфа на апарата и накрая калъфа — в кашона. Натрупах някакви неща отгоре и се опитах да пресъздам първоначалната бъркотия.

Нали ви предупредих, че има причина да не започвате да ровите.

Около час обикалях нервно из апартамента. Какво ще правя? Как ще спася брака си? И накрая ме осени. Няма да го спасявам. Не искам. Бях играла поддържаща роля за Робърт твърде дълго и ето как ми се отплащаше той. Край, приключих.

Нямаше да го оставя да се измъкне лесно. Нямаше да му позволя да отпътува към залеза с проклетата Саския Шърборн и да си живеят

щастливо. Няма да гледам самодоволни снимки в „OK!“ и „Hello!“, когато се съберат. Колко сладко! Играха женена двойка пет години и наистина се влюбиха, звездата им ще заблестява все по-ярко с всяка тяхна снимка заедно. Майната им.

Затова измислих друг план. Както вече казах, с него сме се отчуждили. Той спря да ме забелязва, спря да ми споделя. Започна да чука колежката си. Аз пожертвах всичко, защото си мислех, че сме заедно в това, но се оказа, че той си е бил за себе си. Но се опасявах, че ако се изправя пред него с откритието си, ще бъде облекчен. Ще може да продължи безгрижно към новия си живот. А не виждах защо трябва да му е толкова лесно.

Най-вероятно щеше да иска да изчака, докато Джорджия отиде в университета през септември (медицина в Бристол, тя е умница), преди да се сбогува с брака ни. Предимно по егоистични съображения. Искане тя да го мисли за Бащата на века. И ако трябва да съм честна, не бих се осмелила да проваля изпитите ѝ, като хвърля подобна бомба сега. Затова имам малко време. И ще се възползвам от него.

Ще се превърна в съвършената съпруга за Робърт. Ще се преобразя физически — Робърт винаги е държал на външния вид и знам, че промяната в мен го притеснява. Преди се гордееше да вървим под ръка; сега, ако отиваме някъде заедно, гледа някак извинително. Държи се на разстояние, сякаш се надява хората да ме сметнат за дебелата му асистентка, а не за жена му. Сигурна съм, че си мисли, че не съм забелязала, но забелязах.

Не ме разбирайте погрешно, и аз се притеснявам от начина, по който се занемарих, но по други причини. Това е симптом на факта, че съм се предала. Чувствам се летаргична, отпусната, по-стара от моите четирийсет и една години. Затова ще направя нещо. Бавно, така че той да не забележи. Ще се възползвам от факта, че вече почти не ме поглежда. Ако продължа да нося безформени торбести дрехи, които се превърнаха в моя униформа, едва ли ще с особено любопитен какво има под тях. А когато се преобразя, ще се появя като пеперуда и ще му секне дъхът.

Не го мисля за чак толкова повърхностен, че да си го върна само като заприличам отново на предишното си аз. Ще предприема и друга офанзива — с чар. Ще показвам интерес към ежедневието му, ще му разказвам за моето, ще му чета неща, които го интересуват, ще се смея

на шегите му и ще разказвам свои, ще го чакам усмихната с джин с тоник в ръка и печено във фурната, когато се прибира от работа. Ще се опитам да си спомня всичко, което ни свързваше някога, преди нещата да се объркат — какво правехме през почивните дни, на какво се смеехме. Ще му припомня в кого се влюби и, да се надяваме, че ще се влюби отново в мен. Ще зареже Саския и ще се посвети изцяло на брака ни.

И тогава ще му кажа, че всичко приключва.

Това ще е най-великата ми роля.

Искам да пусна в ход плана си, преди да съм се отказала. Но не ми е много ясно какво точно означава това. Нямам представа как ще го накарам да се обърне отново към мен, но поне мога да работя по себе си. Ще се опитам да открия жената, която го привличаше физически. Но мина толкова време, откакто не съм спортувала, че нямам представа какво да правя.

Светът на фитнеса е пълна мистерия за мен. Знам основния принцип — яж по-малко, движи се повече, но нищо друго. Решавам да ходя пеша на работа — едно добро начало. Не е много далеч, но никога не съм го правила. А и всичко, различно от седенето, ми се струва прогрес. Изяждам обичайната препечена филийка с масло и мармалад за закуска, като знам, че трябва да променя това, но още не съм готова. Къпя се и се обличам. Следва труден избор на обувки, сякаш ще ходя на маратон. Спирам се на чифт розови гуменки, с които пазарувам веднъж седмично. Иначе съм облечена съвсем обикновено, като за работа — торбеста дълга блуза над черен ластичен клин. Много ластичен. Краката ми приличат на наденички, които всеки миг ще спукат обвивката си. Косата ми е вързана на висока конска опашка.

Почти се отказвам, преди да съм започнала, когато Джорджия се дотърпя в кухнята в осем без петнайсет. Рано сутрин тя все още изглежда трогателно млада с розовото долнище на пижамата на цветя, сива тениска и без грим. Мога ли наистина да ѝ го причиня? Напомням си, че Робърт е онзи, който явно възнамерява да прекрати брака ни. Аз щях да остана вечно, защото така бях обещала.

Джорджия се прозява и протяга ръце над главата си.

— Забавлява ли се снощи? — Майката на Елайза я докара в единайсет без пет, но аз вече бях казала, че ме боли глава, и си легнах, за да помисля. Въпреки ранното ставане Робърт се застоя да гледа новините. Той мрази да си ляга рано.

С теб, казва едно гласче в главата ми, и аз го блокирам.

— Ммм...

Знам, че няма смисъл дори да се опитвам да говоря с нея преди чашата чай и купа с нещо, което изглежда здравословно, но почти със сигурност не е.

— Рано ли започвате днес? — Програмата на Джорджия е много натоварена сега, когато приближават изпитите ѝ.

Тя става рано само когато има часове. Останалото време е предназначено за „учене“ и от учениците се очаква да учат или в библиотеката, или у дома. Явно онзи, който е измислил тази система, никога не е виждал тийнейджър.

Тя извърта очи към мен.

— Защо ще ставам иначе?

— Правилно. Ще тръгна рано. Не забравяй да заключиш.

Целувам я и тръгвам, преди да ме е попитала защо.

Утрото е красиво. Слънцето е изгряло и се очертава топъл пролетен ден. Чувствам се позитивно настроена. Поела съм контрола. Девет минути и половина по-късно, точно преди втората спирка на автобуса, се чувствам като прегазена от камион. Прасците ми горят, а стъпалата, несвикнали да бъдат използвани по предназначение, ме болят. Под мишниците ми избиват тъмни петна от пот. Как така простото ходене е толкова трудно? Наистина ли съм се занемарила чак толкова? Опитвам да си спомня кога за последно съм вървяла по-далеч от автобусната спирка на ъгъла. Не мога.

Чувам, че автобусът бучи зад мен. По дяволите! Стига ми за днес. Налага се да пробягам последните няколко метра и това ме довършва, а когато се качвам и сядам, чувам тежкото си хриптене. Пак се опитвам да се сетя за последния път, когато съм се упражнявала. Преди да започна работа в сладкарницата, със сигурност. Значи поне преди пет години. Облива ме вълна от самоненавист.

Нищо чудно, че Роджър е потърсил нещо друго.

Срещала съм Саския само веднъж. Преди години, когато сериалът започваше и всички още бяха приятели. Преди да се появи негодуванието и завистта, които идват, когато работиш с едни и същи хора постоянно. Преди актьорите да започнат да броят редовете в статиите за себе си и да сравняват сюжетните си линии. Не съм срещала много хора от служебното семейство на Робърт (както ги нарича). Не и оттогава. Но нейното лице ми е познато като моето в огледалото.

Питам се какво ли й е казал за мен и решавам, че не искам да знам. *Жена ми не ме разбира. Тя се занемари. Вече нямаме нищо общо.* За стотен път препрочитам съобщението в ума си. Има ли нещо неясно? Може ли да бъркам? Може ли да е само шега от колежка? *Дано Пола се е вързала!!! Обичам те. ХХХ* Не.

— Боже, какво ти се е случило? — Майра ме оглежда от глава до пети, когато се промъквам с подгизнала от пот тениска покрай опашката от клиенти към задната стая. — Да не вали?

— Дълга история — казвам аз.

Мия се набързо в тоалетната за персонала, като си спомням в последния момент, че няма хартиени кърпи, за да се подсуша, затова трябва да се извъртам под сешоара, което не е толкова лесно, колкото предполагате, тъй като топлият въздух духа надолу. После се напъхвам в същите мокри от пот дрехи. Моята работна престилка (бебешкорозов ретро шик с избродиран надпис в италик „Майра“ на джоба на гърдите) ще трябва да служи като щит. Да не забравя: да си нося дрехи за смяна, когато се опитам да стигна пеша до работа следващия път. Или пък може просто да се прибирам пеша. По надолнище е.

— Господи, не стой по посока на вятъра до клиентите — казва Майра, когато минавам покрай нея, за да сервирам на една двойка. Приемам това като знак, че дрехите ми малко смърдят.

Когато клиентите намаляват, тя ме заварява:

— Е, какво беше това със скривалищата? Какво е направил Робърт?

— Нищо. Не знам.

— Да бе — отвърща тя скептично. И после, слава богу, оставя темата. Знае, че ще ѝ кажа, когато му дойде времето.

Всеки ден приключвам в два и половина, след обедната навалица — компромис, който уговорих с Майра, като се съгласих да работя без почивка и да лапам набързо един сандвич в някоя свободна секунда. Днес пропускам обичайните „непродадени остатъци от вчера“ и ям един банан. Все е някакво начало.

Когато се прибирам (с автобуса, много ме болят краката и съм прималяла от липсата на обичайното шоколадово десертче), си мисля какво да сготвя за вечеря. Робърт е по здравословната храна. Тялото му е неговият храм. Той е пристрастен към сладкото, но води постоянна битка да поддържа теглото си, защото се страхува, че лъскавите списания може да пуснат заглавие: „Вижте му корема“. Следователно не правя десерти и по някое време вечерта се гощавам сама с бисквити.

Днес прекарах сякаш часове в печене на две тави браунита. Едните пълни със захар и масло, същински инфаркт в чиния, а в другите са някакво странно нещо от фасул, кокосово брашно, подсладител и истинско какао. По-късно ще си сложа парче от здравословната версия, като твърдя, че триста калорийната, която ще сервирам на Робърт, е абсолютно същата. Ако успея да правя това всяка вечер, той ще качва по половин килограм на десет дни и това ще ме направи много щастлива. Жалка ли съм? Аз?

Той се прибира в седем и половина. Изкъпа се и се курдиса до плота за закуска в осем без двацет.

— Къде е Джордж? — Налива си червено вино.

— Учи с Елайза.

И това е. Разтворът замира. Ровя из ума си за някаква тема. Напоследък, ако Джорджия я няма, ние като че ли се храним в мълчание. Помня времето, когато говорехме един през друг, толкова много имахме да си кажем.

— Добре ли мина днес?

Той сумти за „да“ с пълна уста.

— Саския дойде ли навреме?

— Дойде.

Не се сещам какво друго да кажа, освен: „Чука ли я днес?“, затова насочвам вниманието си към храната. Явно ще трябва да се постарая да намеря някакви общи теми.

4.

Какво да правя със Саския? Освен да я използвам като боксова круша и после да окача главата ѝ на стената в дневната. Трябва да се уверя и че отношенията им са напълно прекъснати, преди да кажа на Робърт да си събира багажа. Не искам да си има уютно местенце, където да отиде. Не спирам да се питам кой е най-умният начин да постигна това, без да се издам, и най-добрият план, за който се сещам, е следният: да се обърна към състраданието ѝ (ако има такова).

Ако Саския започне да ме харесва, тогава със сигурност — освен ако не е чудовище, каквото като нищо може да е — вината ще започне да я тормози. Едно е да имаш връзка с женен мъж, като се връзваш на лъжите му, че жена му е вещица. Но съвсем друго да се срещнеш с нея и да откриеш, че е мила и безопасна, обича съпруга си и вярва, че и той я обича.

Добре, не е идеално, но не разполагам с друго. Трябва да задоволя любопитството си и да опозная по-отблизо жената, която съпругът ми е избрал вместо мен. Рискът си струва.

Трябва да действам бързо, защото снимките свършват след две седмици за едномесечна лятна почивка и тогава няма как да се срещна с нея.

За късмет се задава някакво парти. Знам за него само защото се опитах да намеря време да отидем на гости на родителите на Робърт в Бат и когато предложих възможна дата, той ми каза, че няма да може този уикенд, защото продуцентът ще празнува рождения си ден в петък вечер. Робърт обича да се появява на всички свързани с работата събития. Вече знам защо.

Преди винаги ме канеше и аз винаги отказвах. Мислех си, че ще се чувствам излишна и за него ще е добре да прекара известно време с колегите си. Той спря да ме кани и ако трябва да съм честна, почувствах облекчение. Да говоря празни приказки с почти непознати хора никога не ми е било силата.

— Този петък ли беше партито на Джош? — питам го, когато сядаме пред телевизора. Гледаме „Селски живот“. Направо ме убива.

Имам предвид буквално. Той го обича обаче и аз, в новото си качество на отстъпчива съпруга, се съгласявам. Всъщност дори сама го предложих. Питайте ме как се гледа пшеница.

— Аха — отвръща той.

— Мисля да дойда.

Изражението, което прекосява лицето му, е безценно. В един момент дори си мисля, че ще се задави с глътката каберне совиньон. Съвзема се бързо.

— Наистина ли? И защо?

— Не зная. Просто си мисля, че бих могла да направя повече усилия.

— Може да... искам да кажа, няма ли да ти е малко неловко? Не познаваш никого.

— Отначало сигурно. Малко. Но... все пак... — Големи, невинни очи. — Не ме ли искаш?

Робърт не ме поглежда в очите. Сега не е чак толкова добър актьор.

— Разбира се, но...

Питам се какво ли му минава през главата. Дали ще се извини в последния момент, че няма да отиде? Умора или болест? Или ще се обади на Саския и ще ѝ каже да си остане у дома? Дали тя изобщо ще ходи? Няма как да знам. Има вероятност да ида на това ужасно събиране за нищо. Но нямам друг вариант.

— В дома му ли ще бъде? Той къде живее?

— Някъде в Западен Лондон. Далече е. — Не може да ме погледне.

— Но ти щеше да ходиш, нали? Затова не можем да отидем при майка ти.

— Трябва да се появя. Очаква се от мен.

Да, точно така. Издали са закон всички актьори да присъстват на всички социални събития в покрайнините на Лондон, защото продуцентът е казал така.

— Е, добре. Сега ще си имаш компания за пътуването.

— Не възнамерявах да се прибирам преди това. В обратната посока е.

— Ще дойда в студиото. Ще взема такси.

Вече няма какво да каже.

— Добре. Не смятах да оставам дълго обаче. Само колкото Джош да види, че съм го уважил.

Добре. Нямам търпение.

Питам се дали Саския е очаквала да я закара. И сега ще се наложи да отиде сама. Може да реши, че не си струва усилията.

В петък следобед не знам какво да облека. Вече трети ден изминавам пеша първата част от пътя до работа, като нося старите маратонки на Джорджия. Следващата седмица смятам да вървя пеша и на връщане. Не е точно тренировка за маратон, но пак е нещо. Очевидно все още няма промяна във външния ми вид. Още съм си осемнайсети размер. Но няма проблем. Не искам Саския да реши, че съм заплаха. Искам да ме съжалява, а не да забие войнствено точета и да влезе в състезателен режим.

Искам да изглеждам като сладка домакиня, която се грижи за външния си вид, но не прекалено. Накрая избирам черна пола, която ми стои лоста добре, по мое мнение, с кафеникава блуза, която е хубавка и женствена, но малко торбеста. Внимателно измивам и оформям косата си — едно от най-хубавите неща в мен: дълга, гъста, лъскава и кестенява — и се гримирам. До пет и половина съм готова, макар че таксито ще дойде едва в шест и половина.

— Как изглеждам? — питам Джорджия, която връхлита в кухнята и грабва една диетична кола от хладилника. Оглежда ме от глава до пети.

— Супер.

— Малко съм притеснена. Дори не знам защо казах, че ще отида.

— Забавлявай се, не пий твърде много и не прави нещо, за което не бих искала да научавам — повтаря тя дума по дума моето предупреждение, когато всеки път излиза.

Таксито ме оставя пред вратите на студиото и както се разбрахме, чакам Робърт да ме вземе. Не ми предложи да вляза и да разгледам. Краят на снимачния ден е и забелязвам няколко познати от екрана лица. Вероятно и те са тръгнали в същата посока като нас. Дейвид, самият фермер Джайлс, ме забелязва и ми маха, като сваля

прозореца на колата си. Виждала съм го веднъж-дваж по време на снимките на първите серии, когато с Робърт излязохме на вечеря с него и жена му. Но не станахме семейни приятели. Поласкана съм обаче, че ме помни.

— Здравсти! — тръгвам към колата.

Дейвид вади някаква своя снимка. С каскет. Като фермера Джайлс.

— За кого да е?

Отнема ми миг да осъзная какво се случва. Той си мисли, че съм фенка, която чака за автограф и може би за едно селфи с него. Изкушавам се да го направя, за да му спестя неудобството, но решавам, че тъй като ще го видя след час и нещо, може да стане по-зле.

— Не. Аз... аз съм Пола, Дейвид. Жената на Робърт.

Той изглежда объркан за секунда, а после, слава богу, се засмива.

— Пола! Стори ми се позната! Какво правиш тук?

— Чакам Робърт. Ти ще ходиш ли на партито?

— За жалост да. Първо ще се прибера да взема Грейс. Защо не влизаш?

За малко да кажа: „Защото Робърт ми каза да чакам тук“, но се спирам. За миг се питам дали Дейвид знае за него и Саския. Дали има клюки. Прогонвам тази мисъл от главата си. Не мога да мисля за това унижение сега.

— О... ами... нали знаеш...

За щастие Дейвид не се интересува особено от отговора, а няколко други коли чакат зад него, и той ми маха за довиждане.

— Е, до скоро. Сигурна ли си, че не искаш снимка с автограф? Можеш да я продадеш за десетачка в eBay! — Смее се и потегля.

Старая се да не срещам погледа на другите шофьори, за да не се случи отново. И в резултат на това, когато Робърт спира, аз се вирам в напукания паваж.

— Тъкмо видях Дейвид. Помисли ме за фенка — казвам, когато се качвам в колата, за да го разсмея. Радвам се, че успявам.

— Класика — казва той. — Сигурно и на родителите си подарява подписани снимки за Коледа. — Суетата на Дейвид е една от любимите теми на Робърт. Той никога не би признал, че напоследък и сам показва такива тенденции.

— Трябваше да го оставя да ми даде автограф и да видя дали ще ме помни на партито.

— Не! Трябваше да му кажеш, че чакаш за мой автограф. Не искаш неговия, много благодаря.

— Ха! И после да му снимам физиономията!

Продължихме в същия дух още няколко минути, като се разсмивахме взаимно и почти се почувствах като в старите времена. Тогава Робърт каза:

— Искам само да се появя на това парти. Не се чувствам много добре. Май имам мигрена.

Обикновено когато ходи на партита на някой от екипа, се прибира по малките часове и ме буди с преувеличените си усилия да пази тишина.

— О, кога започна?

— Следобед. Всъщност трябваше да кажа, че няма да отида.

Няма да му дам възможност да се измъкне.

— Е, ще видим как се чувстваш, когато стигнем там. — Какво ще направи? Ще ме извлече ритаца и пищяца пред всички, ако реши да си тръгне, преди да съм забелязала плячката си?

Робърт започва усърдно да разтрива слепоочията си и да въздиша. Урок по актьорско майсторство № 1: ако героят ти има главоболие, разтривай слепоочията си. Аз издавам съчувствени звуци (нали не сте забравили, че се опитвам да бъда идеалната съпруга) и се опитвам да поддържам разговора неангажиращ.

— Кой ще бъде там? — казвам, когато спираме в задръстване близо до Чизуик.

— Нямам представа — казва той, което ми се струва нелепо.

— Е, кой ходи обикновено на такива събития?

— Само актьорите и екипът. Предполагам, че ще празнува с близките си утре.

Разтриване, разтриване. Въздишка, въздишка.

— Искаш ли аз да карам?

— Не — казва той с мъченически глас. — Добре съм.

Къщата на Джош в Ричмънд е в стар колониален стил и е три пъти по-голяма от нашия дом. Вече има една-две коли на алеята и аз съм облекчена, че не сме пристигнали първи. Искам да се изгубя сред тълпата, преди Робърт да започне да настоява да се прибираме.

— Ще трябва да паркирам на пътя. За да не ни запуши някой.

Нес споря. Спираме в края. Вечерта е красива, все още е светло. Поемам дълбоко сладкия ароматен въздух.

— Трябва да се преместим в по-спокоен район.

Робърт изсумтява.

— Не ми се ще да карам толкова път всеки ден.

Не изтъквам, че от нашата къща в Чалк Фарм до студиото в Актън пътят е по-дълъг от този, който изминахме току-що. Предполагам, че последното, което Робърт иска, е да планира бъдеще с мен. Е, да ви кажа — аз също. Не го правете и вие.

Мъж, който предполагам, че е Джош, ни посреща на вратата. Привлекателен. В средата на четирийсетте. Много усмихнат. Джинси и износена, но скъпа тениска. Очевидно се е прибрал бързо и се е преоблякъл по домашному. Къса коса и тен. Човек, който се чувства много удобно в кожата си. Точно обратното на мен. Той се присъедини към сериала преди две години и знам, че Робърт няма високо мнение за него. Но се държи много приятелски. Предлага ни напитки. Робърт отказва просекото, защото щял да кара. Между другото, когато ходи на такива събития, обикновено взима такси на отиване и на връщане, за да може да пие колкото си иска. Тази вечер явно възнамерява да остане нащрек за бързо изтегляне. Освен това се питам дали си мисли, че ако не пие, и аз няма да го направя. И че ако не ми е дошъл кураж от алкохола, няма да задавам въпроси.

— Аз бих искала едно — казвам и си взимам чаша от подноса. — Благодаря.

— Вече подозирах, че те е измислил казва Джош и тонът му е така приятелски, че се отпускам.

— Пола не си пада много по купоните — казва Робърт с лека обвинителна нотка. Сигурно е ужасен, че ще започна да се самопоканвам на всяко следващо събитие.

— Е, радвам се, че най-сетне се запознахме.

— Много красива къща — казвам и се оглеждам. Но всъщност търся Саския.

— Благодаря. Скоро се нанесохме. Все още я ремонтираме.

С Робърт започват да разговарят за случилото се на снимачната площадка днес. Доста смешна история за една от по-възрастните актриси, която объркала репликите си. Нещо, което навремето Робърт

щеше да ми разкаже още в колата, и то така забавно, както го прави сега за Джош, за да ме разсмее.

В просторната дневна с тъмни греди са се събрали вече към двайсетина души. Бързо оглеждам жените. Разпознавам две от актрисите. Но Саския я няма. В съседната стая е по-оживено, но не мога да видя кой е там. Докато планирам следващия си ход, входната врата се отваря и десетина души влизат заедно.

— Отивам за малко до тоалетната — казвам на Робърт, докато те го поздравяват. Той като че ли иска да дойде с мен, но някой го заговаря и аз се измъквам. Нямам никакво намерение да ходя там, затова тръгвам към най-далечния ъгъл, мотая се около групичка хора и се чудя какво да направя.

И тогава я виждам. Или поне я чувам. Този силен глас. Съвсем лек помен от ексетърския акцент изскача, когато не внимава достатъчно.

— Честно ти казвам, беше ужас? — пици тя. Завъртам рязко глава и я виждам — с още една жена, която изглежда така, сякаш иска да ѝ каже да млъкне, но знае, че подобно нещо няма да ѝ се размине. Дълга, гъста, лъскава медноруса коса, самодоволна усмивка на подозрително плътни устни. (Помня заглавието в едно от клюкарските списания, които оставят в чакалнята на зъболекарите: „Минавала ли е под ножа Саския, фермерската съпруга?“ и снимки отблизо на различни части от лицето ѝ, които изглеждаха малко странно. Освен това героят на Робърт, Харгрейвс, не е фермер, а търговец на антики. Но пък откога точността има значение за жълтата преса?) Яркосини очи с цвета на средиземноморско небе. И адски кльоцава.

Оглеждам се, за да видя дали Робърт е още зает. Виждам само главата му сред тълпата, затова решавам, че е безопасно да предприема своя ход. Тръгвам към двете жени, без да откъсвам поглед от Саския. Без сценичния грим изглежда по-млада, но не така съвършена. Спирам на няколко крачки. Не мога просто да отида и да се представя. Опитвам се да изглеждам изгубена и безпомощна, с надеждата, че ще им дожалее за мен, но предполагам, че в действително си мислят: „Защо тази странна жена се мотае около нас?“

Говорят за простианалото рамо на Саския и как не иска да се оправи въпреки всичко. Според мен, ако едно чихуахуа можеше да говори, щеше да има нейния глас. Или пък пекинез. Джаф, джаф,

джаф. Или пък муха. Някаква дразнеща малка гад, която ти гризе петите.

— И най-лошото е, че ставаш напълно зависим. Трябва да молиш за помощ за всичко. Онзи ден се наложи Сара да ме откара до дома, защото ме болеше толкова много, че не можех да сменям скоростите! Вече се питам какво ли ще е, когато стана стара и безпомощна. Ха-ха!

Успявам да уловя погледа на другата жена и се усмихвам. И слава богу за добрите ѝ маниери — тя се чувства длъжна да ми се усмихне в отговор и сигурно си мисли, че трябва да ме включи в разговора. За нещастие явно е пропуснала курса по етикет за напреднали, защото се обръща пак към Саския.

Започват да говорят за упражнения. Саския полага много усилия да остане във форма въпреки болката в рамото. Разбирам, че практикува бикрам йога. Която се правела в сауна.

— На мен ми звучи като мъчение — казва приятелката, когато успява да вземе думата, и ми става малко симпатична, въпреки че ми обърна гръб.

— Пристрастяващо е — казва Саския. — Ходя всяка събота сутрин и ме поддържа цялата седмица. Като че ли прочиства всичко. Много е енергизиращо...

— През уикенда за мен е огромно постижение, ако си сваля пижамата — прекъсва я другата жена, явно отчаяно решена да участва в разговора. — Ти къде ходиш? Една приятелка харесва салона на Риджънс Парк Роуд.

— Мерилебон. „Уест Уан Хот Йога“. Не е толкова популярно и не е претъпкано.

— Е, явно ти харесва. Което ми напомня, че трябва да отида до бюфета. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря. Вече хапнах. — Лъжкиня. Обзалагам се, че е от онези, които дъвчат стрък целина и го наричат вечеря.

— Връщам се след секунда.

Другата жена се отдалечава. Нямам време за любезности. Саския се оглежда за някой друг, с когото да си говори. Не мога да я последвам към следващия разговор и да се надявам, че ще реши да се запознае с мен. Един бърз поглед ми показва, че никой не гледа към нас. Стаята е пълна и дори не мога да видя Робърт, който сигурно още чака

завръщането ми. Плисвам половината си чаша просеко върху облечения в алено гръб на Саския. Тя изписква и се обръща гневно.

— О, божичко, толкова съжалявам! — Посягам в чантата си за кърпичка и започвам да я подсушавам. — Спънах се в камината.

Отблизо Саския е хубава, но не и разкошна. По някаква причина това ми дава кураж.

— Няма нищо — казва тя. — Не се тревожете.

— Ако дойдете в банята, ще мога да го изчистя. Иначе ще смърдите на алкохол.

— Няма да ми е за първи път — усмихва се тя. Има хубава усмивка, проклета да е.

— Моля ви, позволете да го почистя. Не познавам никого тук и не искам да ме запомнят като жената, която съсипа нечия блуза.

— Тя не е нищо особено казва Саския. „Никол Фархи“. Имам я от години. Поне от три, просто ми хареса цветът. Не мислите ли, че червеното е някак специално? Толкова ведър цвят...

Спря ли да говори вече? Веднага се включвам.

— Все пак...

— Добре, предполагам, че няма да навреди.

Повеждам я към банята.

— Господи, наистина много съжалявам. Между другото, аз съм Пола.

Ако разпознава името ми, не го показва, макар да съм сигурна, че Робърт я е предупредил, че ще съм тук.

— Саския. И не се извинявайте. Не беше нарочно. Може да се случи на всеки. Веднъж се спънах на тротоара и си изпуснах сладоледа върху едно бебе! Представяте ли си!

Щом се озоваваме в традиционната и обзаведена с много вкус баня, започвам да попивам гръба ѝ с тоалетна хартия, а после използвам чашата, която незнайно защо държа, за да покапвам вода върху петното.

— Опасявам се, че ще стане по-влажно. После ще го подсуша още малко.

Работя усърдно и трескаво се чудя какво да кажа. Целта на всичко това бе Саския да разбере коя съм и може би да почувства малко вина, която ще надграждам по-късно. Буквално онемявам от

нелепостта на това, което се опитвам да направя. Слава богу, тя изпитва нуждата да говори, за да разсее неловката ситуация.

— Е, защо сте тук, щом не познавате никого? Заради безплатната храна, хаха? Едва ли е заради бляскавата компания.

Това е моят миг.

— О... защото съпругът ми се снима в сериала. Робърт Уестмор.

Опитвам се да не я гледам, докато произнасям името му, за да не се издам. Усещам обаче промяната в атмосферата. Почти незабележима, но я има.

— О! Вие сте съпругата на Робърт! Разбира се. — Струва ми се, че очите ѝ леко потрепват, сякаш преценява конкуренцията.

Усмиввам ѝ се най-лъчезарно и невинно. Открито, приятелски. Определено не и подозрително. Трябва да привлече вниманието ѝ. Да ми се довери. Да бъде уязвима.

— Всъщност веднъж сме се срещали... преди години...

— О, да, на онази вечеря, нали?

Не. Беше на парти по случай края на първите серии, но си замълчавам.

— Всъщност не знам защо дойдох. Обикновено отказвам. Не си падам по големи компании, в които не познавам никого. — Внимавай. Не ставай твърде жалка. — Все пак кой си пада? Едва ли някой е много запален по това.

Блузата ѝ става доста по-влажна от необходимото, докато се опитвам да поддържам разговора.

— Не се тревожете толкова. — Тя поглежда през рамо към огледалото.

— Трябват ѝ само няколко минути. Ще ви платя за химическото. Просто за да съм сигурна.

— Абсолютно няма нужда — казва Саския и аз се усещам, че си мисля, че е мил човек. Вероятно аз щях да вдигна по-голяма врява, ако някой ме залее със смрадлива течност на парти. Но после си спомням, че тя знае коя съм и спи със съпруга ми. Все пак не е чак толкова мила.

Знам, че не мога да продължавам така вечно. Саския ще започне да се дразни, ако не я оставя на мира. Тогава ме спохожда ново вдъхновение.

— Ето — казвам. — Нищо повече не можах да сторя. — Искам да се отпусне и да ми даде още някоя възможност.

— Благодаря. Навън е толкова топло, че ще изсъхне за секунда.
Обръща се да излиза.

— О, между другото — казвам. — Без да искам, чух за рамото ви. Знам най-добрия физиотерапевт. Една моя приятелка ходи при кого ли не за рамото си и накрая той я излекува само за няколко седмици. Тя казва, че веднага усетила облекчение.

Очите ѝ светват. Как да не ухапе?

— Имате ли номера му? Или поне името...?

— Ще я попитам и ще ви го дам.

Предполагам си мисли, че ще кажа на Робърт да ѝ го предаде. Де такъв късмет.

— Благодаря. Ще бъде чудесно. Имам чувството, че вече ще ми трябва магьосник.

— Е, от това, което чух, излиза, че той е такъв.

Сега ще трябва просто да намеря най-добрия физиотерапевт.

Със Саския се сбогуваме дружески и аз тръгвам през тълпата към мястото, където оставих Робърт. Той си говори с мъж и жена, но виждам, че хвърля нервни погледи в опит да ме открие.

— Къде беше? — казва, когато се появявам до него. За малко да повярвам, че съм му липсвала.

— Дълга история. Залях с вино един човек.

— Мисля, че скоро трябва да тръгваме почти шепне той в ухото ми.

— Добре — отвърщам. Вече си свърших работата.

5.

Робърт твърди, че има нужда да полежи тази сутрин, затова го оставям. Обувам маратонките на Джорджия и тръгвам из квартала, купувам две кафета за вкъщи като алиби. Робърт винаги ми носеше лате, ако станеше първи през уикендите. Не помня кога точно спря.

У дома си взимам душ (важно: ако четиристотин метра ходене ви кара да се потите, вероятно трябва да предприемете нещо по въпроса) и после се опитвам да реша какво да му предложа да правим през деня. Пазаруване? Твърде много прилича на работа. Робърт вече е добре познат и го спират за снимка през няколко минути, а хората искат му разкажат живота си. Картинна галерия? Същата работа. Можем да отидем до някой оказион или не особено лъскав антиквариат. Преди с часове ги обикаляхме и си намирахме интересни неща. Отначало си фантазирахме какво бихме купили, ако имахме излишни пари, а после, щом кариерата на Робърт потръгна, купувахме по нещо. Резбована дървена кутия, две стари зелени стъклени бутилки, стар вариететен афиш. Това бе едно от любимите ни занимания.

— Какво ще кажеш да отидем до „Лебеда“? — питам, докато му подавам претопленото кафе, когато той се появява в кухнята.

— Боже, не. Исках да се излежавам и да не правя нищо. Нямам никакво намерение да седя с часове в колата.

Е, така да бъде тогава.

По-късно търся в Гугъл схванати рамене. Изглежда Лондон е пълен с физиотерапевти, които твърдят, че могат да оправят това. Просто няма начин да разбере кой казва истината. Изпращам бързо съобщение на Майра: „Познаваш ли човек със схванато рамо, който да препоръча добър физиотерапевт?“ След секунда добавям: „В този район?“. Майра познава всички местни и знае какво става в живота им. Обсъжда го на висок глас с тях пред останалите клиенти. Разводите им, непослушни деца, хемороидите.

Три минути по-късно получавам отговор: „Добре ли си? Какво си направила?“ Затова трябва да изстрелям още едно съобщение, за да ѝ обясня, че не питам за себе си.

— Искаш ли по-късно да упражним репликите? — питам, когато сервирам на Робърт салата с пиле за обяд. Той се е изтегнал на дивана пред „Скай Спортс“ и гледа загревката преди мач. Аз убивам времето, като чистя шкафовете в кухнята. Ние сме самото възплъщение на типична двойка от шейсетте.

— Още не съм имал възможност да ги погледна.

— Е, добре, ако решиш...

— Благодаря все пак.

Той насочва вниманието си към салатата. Направо безнадеждна ситуация.

— Днес играят за купата, нали? — кимам към телевизора. Навремето обичахме да гледаме спорт заедно. Какъвто и да е, за мен нямаше значение, стига да можем да изберем за кой отбор ще викаме.

— Първият полуфинал.

Взимам моята салата — пропускайки картофите и голямата филия хляб, която обикновено ям с нея — и отивам при него на дивана. Но не и преди да проверя в Гугъл кой играе и да погледна няколко форума, за да видя как върви първенството. Усецам как се напруга, сякаш си мисли, че идвам да му разваля удоволствието. Затова си мълча. От време на време казвам по нещо — надявам се на място — и на десетата минута от първото полувреме той вече се отпуска и започваме да обсъждаме селекцията на отбора, сякаш наистина знам за какво става дума. През почивката става, прави по чаша чай и ги носи с по две бисквитки в чинийките, което приемам за дружески жест. Вземам едната и я слагам на облегалката на дивана до мен, макар че нямам намерение да я ям (моето тяло също е храм, ако искате да знаете). Той няма да изяде другата, защото никога не го прави, но важен е жестът. Докато гледа второто полувреме, аз тъпча моята бисквитка в джоба на жилетката си. Ако види, че отказвам сладко, определено ще разбере, че става нещо. Тя си стои там, прогаря захарна дупка в джоба ми и настоява да бъде изядена, но аз я смачквам между пръстите си, за да не се поддам на изкушението.

В края на мача вече имам чувството, че сме изкарали доста успешен следобед. И всъщност съм забравила колко много ми харесваше, преди да гледам някакво състезание.

— Утре пак — казвам, докато вдигам чашите от чая.

— Дадено — казва той и аз си мисля, че съм постигнала напредък. Тогава телефонът му изжужава, за да му каже, че има съобщение, а аз си спомням защо правя всичко това. Чудя се дали е Саския. Дали му пише как е прекарала петнайсет минути затворена с мен в тоалетната снощи. Това ще му изкара акъла. Не мога да се въздържа да не погледна лицето му, докато четете съобщението. После вдига телефона към мен, за да ми покаже какво пише.

Март — това е името на изпращача, една от помощник-режисьорите.

— Променили са графика за понеделник. Добре, че не репетирахме репликите.

— Да — казвам, като не забравям да се усмихна. Всичко си е нормално. Съвсем.

В понеделник следобед Майра вече ми е намерила физиотерапевт. Знам, че когато се обадя на Саския да ѝ го дам, трябва да се възползвам от възможността. Няма смисъл просто да ѝ кажа координатите на физиотерапевта и да се сбогувам, с надеждата, че това ще е достатъчно. Изобщо не ми е в характера да натрапвам приятелството си на някого, но в този случай точно това трябва да сторя. Да се надяваме, че Саския ще е достатъчно любопитна по отношение на съперницата си, за да приеме предложението ми.

Благодарение на интернет научавам номера на офиса на продуцента. Сърцето ми бумти в гърдите, докато го набирам.

— Здравейте, „Фермерът Джайлс“ — изчуруликва женски глас.

— А... — едва не затварям. Повтарям си да дишам. — Може ли да говоря със Саския Шърборн, моля?

Настъпва пауза. Разбира се, дори не ми е хрумнало, че вероятно всякакви откачалки им се обаждат ден и нощ, за да се опитват да говорят с актьорите. Знам, че хората изпращат венци и съболезнователни картички, когато някой герой умре. Проклех се, задето не взех номера на мобилния на Саския.

Обажда се Пола Уестмор, съпругата на Робърт. — Чакам да чуя как поема рязко дъх, което ще ми покаже, че името ми е печално известно като мамената съпруга, но не става нищо подобно.

— Разбира се. Здравейте, Пола. Нека проверя дали е в гримьорната.

Чувам как ме прехвърля, после щракване.

— Пола! Здравей!

Подскачам така, че едва не изпускам телефона.

— Здравей. Просто... как мина уикендът?

— Чудесно, благодаря. Бях зарината до уши в реплики за учене, нали знаеш. Или вероятно си късметлийка и не знаеш. Хареса ли ти в петък? Не останахте дълго.

Кучка.

— Робърт имаше мигрена. Но да, беше забавно. Искам пак да се извиня, задето те залях. Обикновено не хвърлям алкохол по хората!

— А би трябвало. Много е терапевтично. Между другото на блузата нищо й няма. Като нова е. Няма проблем.

— Е... аз намерих името на онзи специалист за рамото ти.

— Спасяваш ми живота. Вече е толкова зле, че едва си разкопчавам сутиена. — Смее се. Е, всъщност не, казва „хаха!“. Опитвам се да прогоня образа, който думите й създават в главата ми, и й диктувам адреса и номера.

— Сега ще му се обадя.

— Близо е до моята работа — казвам, което технически е вярно, макар че не е чак толкова близо. Пет минути, но по-скоро с автобус, отколкото пеша. Но не е нужно тя да знае това. — Каж ми кога ще го посетиш и може да се видим за кафе или нещо такова. Ако искаш...

Чувствам се като младеж, който за първи път кани момиче на среща. Защо, за бога, ще се съгласява? За какво й е? Тя се колебае за миг. Вероятно също се опитва да си отговори на този въпрос.

— Добре... супер. Какъв ти е номерът?

Не знам дали го прави просто от любезност, но нищо друго не мога да направя.

Закъснявам за работа. Робърт го няма от два дни, на снимки извън града е, както често се случва почти през седмица. Епизодите се

снимат за две седмици, десет дни почивка, два, от които прекарват в Оксфордшир, за да направят външните сцени. В зависимост от това дали героят на Робърт участва в тях, и до каква степен, той може да отсъства едната или и двете нощи.

Винаги съм се радвала на тези вечери, когато сме само двете с Джорджия, или дори когато съм сама. Сега съм със смесени чувства. Облекчение е да си дам малко почивка от новата си ведро и заинтригувана същност. Обаче е ужасно мъчително да си представям какво ли се случва в хотела, в който са настанени всички. Джорджия снощи излиза, да преговаря с Елайза, затова се опитах да се разсея с новите серии на „Къща от карти“, които тъкмо се появиха в „Нетфликс“, и накрая изгледах четири епизода от край до край, легнах си твърде късно и се успах.

Чувам как автобусът бучи зад мен, когато тръгвам към спирката. Нямам избор, освен да хукна след него, когато ме задминава. Пухтя с маратонките на Джорджия и размахвам ръце към хората на спирката с надеждата, че някой от тях ще го задържи, докато се кача. Разбира се, те просто решават, че съм местната луда, и извърещат глави. Аз още се треса към тях, когато последният се качва и вратите се затварят. Гадняр.

Сядам тежко на една от тесните пейки на спирката и се опитвам да успокоя дишането си. И тогава ме осенява. Не бях пробягвала такава дистанция от дете. Добре, може би са само стотина метра, сто и петдесет. И пъхтя много повече от Пола Радклиф след трийсет и два километра. Но го направих. След като една седмица изминавах част от пътя до работа пеша, вече имам това гигантско постижение.

Всъщност не е съвсем вярно, че не съм тичала от дете. Преди няколко години, когато се засрамах, след като се опитах да си купя рокля за сватбата на приятелка, реших, че трябва да се взема в ръце. Пак обух маратонки на Джорджия и обявих, че отивам да тичам. Реакцията на Робърт („Моля? Ти?“) не ме отказа. Излязох от къщи и отначало вървах. Когато завих зад ъгъла към Принс ъф Уелс Роуд, се впуснах в някакъв тътрещ се тръс. Веднага се източих. Дробовете ми сякаш щяха да гръмнат. Нямах спортен сутиен (защо ми е?) и циците ми се мятаха нагоре-надолу, сякаш щяха да се откачат от гръдния ми кош. Но не това ме отказа. А виковете: „Внимание, земетресение!“ от група младежи и буйният смях след това. Видях как един минувач се

подхилква, докато едно от момчетата имитираше вълнообразната ми походка. Свих зад първия ъгъл и се прибрах у дома с подвита опашка. Робърт не ме попита какво е станало и му бях благодарна.

Хрумна ми, че тази сутрин никой не ме погледна за втори път. Всъщност всички много се стараха да не поглеждат към мен, за да не би някак да трябва да се ангажират с участта ми. Аз не бях дебела жена, която се опитва да отслабне и затова е предмет на подигравки. Бях дебела жена, която тича след автобуса, нещо, което очевидно е много по-социално приемливо.

Истинско прозрение.

6.

Изненада, изненада! Саския ми пише, че си е насрочила среща с Магьосника. Напомням ѝ за предложението да прием кафе след това. (Дори да се чуди защо настоявам толкова, не пита. Вероятно просто си мисли, че нямам много приятелки, и ще е права. Аз съм класически случай на жена, изгубила връзка с приятелките си, след като се е омъжила. Мразя да го признавам, но е истина. Робърт никога не се интересувал особено от моите приятели и аз просто оставих тези приятелства да се разпаднат в полза на новите семейни познанства — обикновено мъже, с които Робърт имаше някакви отношения, и аз завързвах известно другарство със съпругата. Нямах никакви съмнения кой ще остане приятел с тях при един развод.) Не че ми пука. Моята Майра струва колкото десетима от неговите приятели.

Разбирам се с Майра да си взема малко свободно време (час в болницата, за който, много удобно, съм забравила да ѝ кажа). Обещавам да го отработя в края на деня. Със Саския ще се срещнем в „Пейн Куотидиен“ в Хайгейт, близо до клиниката. Скачам на автобус пред работата и съм там за по-малко от десет минути, като тръгвам небрежно, все едно идвам пеша.

Саския вече седи отвън и пие нещо от голяма чаша без дръжка. Усмивва се, когато ме вижда.

— Хей!

Споменах ли, че мразя хора, което казват „Хей“?

— Здравей. Как беше?

— Невероятно. Освен това го превърза, виж! — Тя вдига ръкава на тениската си, за да ми покаже синята превръзка. — За първи път от седмици не съм в агония. Адски съм ти задължена.

Споменах ли, че мразя хора, които казват „адски“?

Махам на сервитьора и си поръчвам лате. Говорим малко за болешките си и колко е гадно да остаряваш. Все още не разбирам съвсем защо прие предложението ми, но тогава тя казва:

— Откога сте женени с Робърт? — Просто ей така, от нищото. А! Значи иска информация. Исква да се измъчва с подробности от

семеиния живот на любовника си, които той не би споделил с нея. Приготвям се за разпит. Напомням си: гледай невинно и без агресивност. Сладко, искрено и доверчиво.

— Осемнайсет години — казвам усмихната, сякаш тази мисъл ме прави щастлива. — Почти. След два месеца имаме годишнина. — Сякаш ѝ подхвърлих трошичка.

— Невероятно. Планирате ли нещо специално?

Не забравяйте, че трябва да ме съжалява, а не да започне да се сражава с мен до смърт.

— О, не знам. Робърт е толкова зает...

— След време годините започват да се сливат, нали? Джош винаги казва...

Пропускам остатъка от изречението, защото си мисля: „Кой, по дяволите, е Джош?“. И тогава си спомням как Робърт недоволстваше, задето назначили съпруга на Саския като продуцент на сериала. Мучене как сега тя щяла да получава най-добрите сюжетни линии. Аз го познавам. Бях в къщата му. Джошуа, споменат накратко в „Уикипедия“, е Джош, съпругът на Саския.

— Джош е твой съпруг?

Тя кима.

— Не знаеше ли? От осем години.

Прекъсва ни двойка, която идва да поиска селфи със Саския. Тя успява да бъде едновременно любезна и снизходителна.

— На живо сте дори по-красива — гука жената и аз едва се сдържам да не направя гримаса.

Те си тръгват, щастливи, а Саския ме поглежда в смисъл: „Какво да ги правя? Виновна ли съм, че съм толкова известна?“.

— Имате ли деца? — Сега аз започвам да любопитствам, но наистина искам да знам дали съм единствената косвена жертва. Почти съм сигурна, че няма деца, но като нищо Джош може да има три от предишен брак, а в „Уикипедия“ нищо не споменават по въпроса.

— Не. Поне засега. Не бързам. Не че мисля да чакам, докато стане прекалено късно, но като че ли моментът все не е подходящ...

Отнасям се в мисли, представям си как я шамаросвам. Когато се съвземам, тя още говори:

— ... тя роди първото си чак на четирийсет и три и всичко мина без проблеми, но никога не се знае, нали? Вие имате едно момиче,

нали?

— Джорджия. Отива в университет тази година. Е, да се надяваме... предстоят изпити. — Мога да отегча цяла Англия с приказки за Джордж и колко е специална и уникална, но се насилвам да спра дотук. Ще оставя Саския да играе ролята на бърбиката.

— Сигурно ще ви липсва. Вероятно е ужасно, след като толкова години си мислил за всяко нейно движение, и внезапно — нямаш представа какво се случва. Не... нямам предвид, че ще се забърка в неприятности или нещо такова. Просто...

Усещам как в очите ми парят сълзи. Преглъщам шумно. Опитвам се да не мисля за заминаването на Джорджия. Не и при всичко друго, което се случва. Изсумтявам в съгласие и Саския ме поглежда с — нещо като — искрено съчувствие.

— Все пак нали знаеш какво казват хората. Животът за една двойка започва наистина, когато децата си заминат. Може би ще бъде като втори меден месец, хаха!

Дори не удостоявам това с отговор. Кучка.

И между другото, наистина не мога да понасям хора, които изричат думата „хаха“, вместо да се засмеят. Особено когато е в отговор на нещо, което сами са казали.

Ето какво мисля за Саския. Ако не знаех това, което знам за нея, вероятно щях доста да я харесам. Не достатъчно, че да искам да сме приятелки, но толкова, че ако я срещна на парти, да не се опитам да избягам. Малко е дразнеща на пръв поглед, но изглежда мил човек. Но аз знам каквото знам. И само това има значение.

Предлагам ѝ още една примамка.

— Никога няма да успея да накарам Робърт да си вземе отпуск — казвам тъжно.

— Е, със снимането на филми е така. Ами лятната почивка? Трябва да има време тогава.

Свивам рамене и забивам поглед в масата.

— Понякога си мисля, че просто не иска. Не знам... не трябва да...

Тя се хваща.

— Не, продължавай.

— Ами ние не сме му достатъчни, аз и Джорджия. Съжалявам, не знам защо ти казвам всичко това...

Тя е във възторг. Наострила уши. Поглъща всяка моя дума.

— Сигурна съм, че не е вярно. Какво те кара да мислиш така?

— О, нищо. Просто. Предполагам, че просто така става, когато си семеен от много време. Ще го преодолеем някак, винаги го преодоляваме. — Примигвам, за да прогоня въображаемите си сълзи. Истината е, че макар да приключих с Робърт, това не означава, че не скърбя за края на брака си.

— Дори не те попитах какво работиш — казва тя, сменяйки темата, докато допивам кафето си.

— В една сладкарница — отговарям. Чакам обичайния бърз поглед към „формите ми“, но трябва да ѝ призная, че не го прави.

— Сервитьорка съм. Не...

— Коя сладкарница?

— Ами частна е. Имам предвид, че е частна собственост. Не че не искам да ти кажа къде работя. Не е част от някаква верига. Ей там...

— Махам с ръка в посока към работата си, но не добавям, че е на няколко километра.

— Господи, как устояваш на изкушението? — Сигурно си мисли, че явно не устоявам. — Аз определено имам нужда да вляза във форма. — Прокарва ръце по свършено плоския си корем, докато го изрича. Чака да ѝ противореча, както винаги правят хората като нея. И защото съм госпожа Сладка и Безобидна, се насилвам да го сторя.

— На мен ми изглеждаш в доста добра форма.

Тя върти очи.

— Външният вид може да заблуждава. Аз съм от онези кльощави дебелаци. Да, харесва ми размерът, който нося, но това не означава нищо.

— По-добре, отколкото да си дебел дебелак като мен. — Почти добавям „хаха“, но не мога да се накарам.

— О, но ти не си... — понечва да каже тя и после спира, защото сигурно осъзнава, че ще е нелепо да довърши изречението.

Нека уточня размерите си в контекст, защото бог знае какво си въобразявате. Аз съм едра, не ме разбирайте погрешно, но не чак дотам, че да не мога да стана от леглото без кран. Все още не съм запозната с удължителите на самолетните колани, но започвам да ги

усещам малко стегнати. Имам в изобилие от всичко — цици, задник, бедра, ръце, — но все още са разпознаваеми като такива, а не огромни аморфни буци. Но съм достатъчно едра, че първата обида, която хрумва на човек, когато го ядосам — както направих вчера, когато, без да искам, прередих един на опашката за автобуса, — да е „дебелана“. Дебела крава. Дебела кучка. Нося размер 18/20. Деветдесет и пет килограма и малко отгоре, когато проверих за последно, макар че не го правя твърде често. Когато хората ме погледнат, виждат първо, че съм дебела, и след това всичко останало.

Когато става време да се връщам на работа, със Саския вече сме най-добри приятелки, въпреки че се наложи да впрегна целия си самоконтрол, за да не се наведе през масата и да я халосам. И да кажа „хаха“, докато го правя.

— Трябва пак да се видим — казвам. За щастие на Саския като че ли ѝ допада идеята за подобно надзъртане в живота на любовника ѝ.

— Определено. Ще ти пиша, когато идвам пак.

— Чудесно.

Тя се навежда и ме прегръща, когато се сбогуваме.

— Скоро — казва и си тръгва, а аз спирам за момент, очаквам продължението на изречението, което, разбира се, не идва, затова някак си оставам така застинала, докато не се осъзнавам и тръгвам, помахвайки ѝ.

Ако не знаех, каквото знам, нямаше да има причина да не кажа на Робърт, че съм се сприятелила с една от колежките му. Все пак е рисковано, защото Саския вероятно няма да го спомене, за да не се паникьоса той, че ще бъде разкрит. Почти сигурна съм, че ще я помоли да не се среща отново с мен. Но пък тя вероятно си мисли, че аз съвсем невинно ще му кажа. Затова решавам да заложа на сигурното.

Изчаквам, докато седнем на вечеря, тримата, и го пускам най-небрежно. Правя го с усмивка на лицето, за да не си помисли, че го нападам.

— О, познай с кого се видях днес? Саския.

Настъпва момент, в който си мисля, че сигурно ще се задави с ризотото, но после, нали си е актьор, се овладява.

— Наистина ли, къде?

— Пихме кафе. Дълга история. Е, не е, но не е много интересна.

— Дори не подозирах, че се познавате.

— Е, всъщност не се познаваме. Нея залях с питието си на партито.

— Ясно. — Виждам как си умира да ме разпита, но не иска да се издава.

— Тя изглежда мила. Но наистина е много самовлюбена. Говори доста. Трудно е да се включиш — добавям, за да се позабавлявам.

Робърт издава звук, който не прилича много на смях.

— Такава е.

— Изпра ли ми бялата блуза? — пита Джорджия най-внезапно. И това е, темата е приключена. Вероятно той си мисли, че не бива да я повдига отново, за да не започна да се чудя защо.

7.

Вбесяващо е, че не мога да правя друго, освен да чакам. Да чакам възможности да се сближа отново с Робърт, да чакам Саския ще се свърже отново с мен, да чакам жалките ми усилия да отслабна да дадат ефект. Имам нужда да действам.

Дружеските разговори за футбол всяка седмица няма да разпалят жаравата на нашия брак. Особено сега, когато сезонът свършва. Трябва да съм по-активна, иначе, преди да се усетя, ще дойде октомври и Робърт и Саския ще са избягали безгрижно към есенния залез. Опитвах се да направя списък с нещата, които навремето правехме заедно с него, но освен търсене на антики и гледане на спорт не мога да се сетя за нищо конкретно. Просто се разбирахме. И толкова.

Предполагам, че тогава съм била различна. Не просто на външен вид. Не така стресирана. По-уверена. Но същото важи и за него. Различен. По-отпуснат. Не така притеснен как го възприема светът. Когато се замисля какви бяхме в началото, винаги ни виждам как се заливаме от смях пред някое кафене. С часове пиехме кафе и гледахме хората. Измисляхме си истории за другите клиенти или за минавачите. Опитвахме се да си представим какво си казват, съчинявахме малки диалози, имитирахме гласовете. Сега звучи глупаво, но мога да си го представя като снимка от най-щастливите ни времена. Не знам кога спряхме да го правим.

Решавам, че единственото, което мога да направя, е да се взема в ръце. След прозрението, споходило ме, когато изпуснах автобуса, измислих стратегия. Сега всеки следобед, докато изминавам пеша първата част от пътя към дома, аз забавям крачка на около двеста метра от първата спирка, докато не чуя автобуса, и тогава, когато избухва покрай мен, се затичвам, размахвайки ръце. Винаги го пропускам на косъм. И когато успее пак да си поема дъх (след цели пет минути), изпъшквам силно, решавам да вървя пеша и после повтарям същото при спирка номер две. Правя го само два пъти. Но е достатъчно да се изпотя обилно, краката ми да пламнат, а лицето ми да е червено до края на пътуването.

Първите няколко пъти все се озъртах да видя кой се подсмива. Но, както и преди, никой дори не ме поглеждаше, освен със съчувствие, защото не успях да стигна на спирката навреме.

Цялата съм в пришки, ожулвания и някакви обриви под гърдите. Коленете ме болят като смазани с парен чук.

Знам, че имам нужда от помощ, но все още не съм готова да я потърся. Не съм готова за изненаданите погледи и потиснатия смях зад гърба ми. Дори да имах и най-беглата представа към кого да се обърна.

Затова добавям към режима си и първата автобусна спирка сутрин. Започвам да си нося раница с резервни дрехи и кърпа. Но го пазя в тайна.

Майра обаче, нали си е вещица, знае, че нещо става. Не спира да ме разпитва. Тя е като прасе с трюфел, когато стане дума за тайни. Решена е да ги докопа на всяка цена.

Отначало вероятно си мисли, че карам ранна менопауза. Как иначе да си обясни потенето и нуждата от преобличане рано сутрин? После, когато дадох да се разбере, че случаят не е такъв, тя предполага, че сигурно имам някакви ужасни проблеми у дома (каквито имам, но тя не знае и половината от тях) и съм се изнесла в някой коптор без течаща вода, но прекалено се срамувам, за да си призная. Оказвам се без повече извинения, когато една сутрин тя казва:

— Отслабнала ли си?

— Не мисля... — заеквам аз.

Тя спира работата си — чисти кафе машината — и раздрънква рязко гривните, които винаги носи, саундтракът на работния ми ден. Оглежда ме критично от глава до пети, сложила ръце на кръста си. Едва се спирам да не отбележа, че късата ѝ алена коса стърчи на главата ѝ в пет различни посоки.

Тя присвива очи.

— Отслабнала си. Добре ли си?

Ето какво става, когато не обръщаш внимание на външния си вид от години; хората предполагат, че отслабването е резултат от болест, а не от съзнателно решение. Макар че не искам да издавам тайната си на никого, не искам и тя да започне да се тревожи за мен и да ми препоръчва холистични лечители и убиващи рака сокове.

— Добре съм — казвам. — Вероятно се тревожа за изпитите на Джорджия.

— Не мислиш ли, че Пола е отслабнала? — крещи Майра към една от редовните клиентки, госпожа Кобам, която тъкмо се настанява с чаша чай и парче шоколадов ганащ. Госпожа Кобам се взира в мен през очилата с дебели рамки.

— Не съм сигурна. Може би. На диета ли си, скъпа?

— Не — отвърщам и започвам усърдно да бърша плота, с надеждата това да им покаже, че разговорът е приключил.

— О, забравих, че си сляпа като прилеп — казва с обич Майра и госпожа Кобам се смее опрощавашо. Такава си е Майра: може да каже най-ужасните неща на хората, но ѝ се разминава, защото всички я обичат и е очевидно, че няма и капка злоба в нея.

— Тя само се занася с вас, госпожо Кобам — казвам аз. — Опитва се да ме дразни.

Предавам се и каня Майра у дома една вечер, когато знам, че Робърт и Джорджия няма да са там.

— Какво става? — пита тя. Макар че сме добри приятелки, не я каня често в апартамента. Робърт не си пада по неочаквани гости. — О, мамка му! Няма да ми кажеш, че си намерила друга работа, нали? Или че искаш отпуск по майчинство? Бременна ли си?

Взира се в корема ми.

— Разбира се, че не! Просто искам да си поговорим за нещо.

Как би могла да устои?

Тя пристига точно в седем и половина и носи кутия с остатъци от торта. Опитвам се да се преструвам, че ги няма. Достатъчно ми е трудно на работа, а тези са безплатни и са у нас.

Сядаме до кухненската маса, тя отваря кутията и я плъзга към мен. Аз призовавам цялата си воля.

— Не искам сега, благодаря.

— Ти си на диета — грачи тя. — Знаех си. — Казва го, сякаш ме обвинява в престъпление, каквото е диетата в нейните очи. Едно от нещата, които винаги съм харесвала най-много у Майра Джоунс, е, че е съвършено щастлива такава каквато е. Тя е по-пълна от мен, по-

възрастна от мен, живее сама и не дава и пет пари за всичко това. Тя е вдъхновение.

— Добре де. Така е.

— Защо? Ти си разкошна.

— Дълга история. Просто... о, боже, Майра, мога ли да ти кажа нещо абсолютно поверително?

Очите ѝ едва не изскачат. Тя посяга към бутилката червено вино на масата и налива по чаша.

— Разбира се. Всичко. Знам, че си падам по клюките, но никога не бих разкрила нещо, което си ми доверила.

Знам, че е така. Майра е изключително предана приятелка.

— За Робърт е — казвам. — Има си друга.

Изчаквам да го смели. Изражението ѝ минава през шок, съчувствие, гняв и накрая се връща на съчувствието.

— Копеле такова. Сигурна ли си?

Разказвам ѝ цялата история дотук. Тя зяпва, когато ѝ казвам, че е Саския, и зяпва още повече, щом стигам до срещата ни в кафенето, но аз продължавам и тя чака да приключи.

— Господи! Ти определено си решила да го разкараш, нали?

— Определено. Приключи.

— Добре. Винаги съм смятала, че е малко противен.

Шокирана съм.

— Какво?

— Ами някак самодоволен. Сякаш очаква хората да го разпознаят.

— Ако трябва да съм честна, доста хора го разпознават.

— Знам, но не в това е въпросът. Сякаш се мисли за нещо повече от тях. Сякаш е по-важен от тях, защото го дават по телевизията.

Знам, че е права. Тя си е такава. Наблюденията ѝ могат да са болезнени, но в тях винаги има твърде много истина. Аз обаче съм така свикнала Робърт да бъде Господин Известен, че ми е трудно да го смея.

— Мислех си, че го харесваш.

— Той ти е съпруг. Как да ти кажа, че мъжът, когото обичаш, е снизходителен тъпак. Мамка му, нали няма да размислиш и да ми стане неудобно заради този разговор?

— Обичах. Той е мъжът, когото обичах. Не мисля, че мога да го обичам вече. Всъщност май съм спряла преди известно време.

— И какъв е планът? Да го накараш да осъзнае колко много те обича и тогава да му кажеш, че всичко свършва?

— Нещо такова. — Знам, че звучи идиотски.

— Страхотно — казва тя. — Дай му да се разбере. Обаче ще трябва да се постарая малко повече от това да свалиш някой килограм и да говориш с него за футбол.

— Знам, трябва ми помощ.

Тя потърква ръце с изражение, което съм виждала само когато крои планове как да направи бизнеса си по-успешен.

— Елементът на изненадата е изключително важен. Трябва да те погледне и да си каже: „Еха!“, Сякаш те вижда за първи път. Късметлийка си, че имаш слабо лице. Известно време няма да личи, че отслабваш. Е, освен когато... вие още ли...?

Само Майра може да попита направо.

— Почти не. А и в редките случаи, когато го правим, и двамата сме изпили по няколко чаши, така че...

— Добре. Просто носи широки дрехи. И няма да стане само с гонене на автобуса. Трябва да се запишеш на фитнес.

— О, боже, не! — От мисълта за всички онези свършени тела, които вдигат тежести, ми се доплаква.

— Или да си вземеш личен треньор. Трябва да направиш нещо, за да се стегнеш и да не станеш торба увиснала кожа.

— Защо внезапно се ентусиазира толкова? Нали каза, че съм си добре така?

— Добре си. Може пак да си върнеш килата после, но Робърт сигурно иска да се показва с някоя кльоцава. Обзалагам се, че Саския е слаба като вейка на живо?

— Да — отвърщам нещастно.

— Знаех си. Значи ще е лесно. Можеш да отслабнеш. Сега трябва само да опиташ и да го накараш да се влюби в теб отново.

— За жалост не е толкова лесно.

— Стъпка по стъпка — казва тя. — Просто продължавай в същия дух. Всичко помага.

— Взимам ги с мен — казва тя, като събира кутиите с торти и бутилката с вино. — Не искаме изкушения точно под носа ти. Всъщност не трябва и да пиеш.

Вдигам вежди с надеждата да изобрази точно какво мисля за тази идея.

Тя се смее.

— Добре, права си. Това е прекалено.

Прегръща ме силно.

— Благодаря ти, Майра — казвам на рамото ѝ. Сега се чувствам много по-добре, след като споделих.

— Всичко ще бъде наред — казва тя. — Или всъщност няма да бъде, но поне и той ще е нещастен.

Проклинам се, че не разпитах Саския за нейния брак. Бях така смаяна, когато спомена Джош, че не ми хрумна да разузная дали са от двойките, в които нейната връзка с друг е нещо приемливо (има ли изобщо такива двойки?), или Джош е същото камилче като мен. Дали я оправдава, защото е актриса или някаква друга такава глупост, или ще е съсипан, когато разбере истината? Не мога да не си помисля, че ще е полезно да узнае.

И дума да не става да ѝ се обадя отново, но имам едно оръжие в арсенала си. Саския си пада по горещата йога, сутрешни съботни курсове в Мерилебон.

Разбира се, Мерилебон е пълен с курсове по йога. Пълно е със стройни красиви хора, които се потят там ден и нощ. Но аз подслушвах много внимателно. Помня името на центъра. „Уест Уан Хот Йога“ имат три деветдесетминутни курса всяка събота. Един много ранен, в седем, за супер жени, после в девет, и един в единайсет.

Разбира се, нямам намерение да се записвам на курс. Ще им се наложи да викат линейки. Аз дори студена йога не правя.

Планът ми, доколкото имам такъв, е да се мотая отвън, когато тя излезе. О, какво съвпадение! Много се радвам да те видя тук! Струва си да опитам.

Няма начин да убедя Робърт, че трябва да съм в Уест Енд в осем и половина в събота сутрин, когато свършва първият курс. Твърде много обичам да се излежавам в почивните дни. Решавам да заложа на

по-късните курсове. Ако я няма — няма я. Дори да е там, може да бърза или да е с приятелка, или просто да си има друга работа. Но на този етап нямам друг вариант.

Има един опасен момент, когато Джорджия заявява, че иска да дойде да пазарува с мен. Заявявам намерението си на вечеря в петък. Джордж, както винаги, се готви да отиде при Елайза. Робърт тъкмо поглъща поредното „здравословно“ брауни. Тази вечер обяви моето зеленчуково пюре за „фантастично“ и попита коя е тайната съставка. Просто се засмях и не му казах, че в неговата порция има половин тон масло (което липсва в моята и на Джорджия). Знам, че ще отнеме месеци това да даде ефект върху коремната му обиколка, но ме прави щастлива. Сякаш засаждам малки бомбички в него, които някой ден ще гръмнат едновременно и копчето на панталона му ще хвъркне тъкмо когато някоя фенка го моли за автограф.

— Не може — казвам аз малко рязко. — Ще ти търся подарък за рождения ден.

Рожденият ѝ ден е след шест седмици и с убеждението на младите, че светът се върти около тях, тя се връзва веднага на думите ми.

— О, боже! Какъв е? Какъв е?

— Още не знам. Това ще е само предварителен набег, за да събера идеи. Разузнавателна мисия.

Робърт стене.

— Ще искаш ли да идвам и аз?

Смея се опрощаващо.

— Не! Следващия път, когато съм ограничила вариантите.

— Можеш да ме изведеш на късна закуска — казва Джорджия и лицето му светва. Робърт обича, когато тя иска да прекарва време с него. Той е страхотен баща. Във всички отношения, освен в едно.

В събота пристигам пред „Уест Уан Хот Йога“ (оказва се, че е „Уест1 Хот Йога!“ — чудя се дали са платили на някого да го измисли. Ама наистина. Дали са платили допълнително за удивителната?) петнайсетина минути преди курсът в девет да свърши. Има кафене почти отсреща, сядам на масата с най-добра гледка, поръчвам си каничка чай и чакам.

Опитвам се да измисля някакви примамки, които ще уловят интереса на Саския, но без да създам впечатлението, че с брака ми вече е свършено. Когато ордите от потни тела започват да се изливат в десет и половина, аз вече имам цял сценарий, който ме представя като любяща съпруга, изумена и съсипана от внезапното охлаждане на съпруга ѝ. Трябва да имаш сърце от камък, за да не ме съжалиш.

Освен това съм подготвила няколко подвеждащи въпроса за нейния брак. Само ще трябва да намеря начин да ги вмъкна в разговора, без да се издам.

Не смея да откъсна очи от излизащата тълпа. Всичко ще отиде по дяволите, ако я изпусна. С изненада установявам, че има и неколцина мъже. Представях си зала пълна с красиви руси кльошави жени с еднакви екипи. И всъщност всички отговорят на това описание, е, поне повечето. Като да търсиш бяла мечка на айсберг, претърпан с бели мечки. В снежна виелица. Направо ослепявам от медните отблясъци. Продължавам да гледам, докато и последните излизат. Повечето като че ли си тръгват неизкъпани (направо не ми се мисли), затова предполагам, че живеят наблизко. Носят лъскавия слой пот и влажните трика от ликра като почетни униформи. Вижте само на какво се подложих! Но не си ли струва, за да имаш такова тяло?

Следва малко затишие и точно когато си мисля, че всички са си тръгнали, без да видя Саския, две жени излизат с (чисти) влажни коси и нормални дрехи. Почти веднага другите започват да пристигат, вероятно за курса в единайсет. Разбира се, дори не ми е хрумнало, че Саския може да ме види на влизане и тогава няма да имам извинение защо вися още в кафенето след деветдесет минути.

Правя всичко възможно да не привличам внимание. Иначе казано, седя там и не знам какво да правя. Сервитьорката идва и ме пита дали ще искам още нещо, а аз ѝ махвам да си отива, толкова съм погълната от задачата си. Към единайсет без десет забелязвам Саския от другата страна на улицата. Косата ѝ е прибрана на кок на темето. Задължителният клин и цветен ластичен потник. Спортен сак на дясното рамо. Тя говори по мобилния си. Вероятно със съпруга ми.

Свеждам глава и кръстосвам пръсти. Дори да ме вижда да седя там, не казва нищо, а аз съм сигурна, че едва ли би пропуснала възможност за още една близка среща със съперницата си. Вече знам, че е там, и имам час и половина за убиване. Не ми се иска да напускам

мястото си, в случай че излезе по-рано (чувала съм, че на някои хора им прилява на тези курсове, нещо, на което за съжаление още не съм станала свидетел) или пък не успея да си намеря пак място в кафенето. Но не мога просто да седя и да пия чай толкова време. Ще дърдоряд нечленоразделно, когато се появи. А и тортите изглеждат прекалено изкусителни. Освен това разни хора се мотаят и ме гледат с укор, за да ми намекинат, че би трябвало да им отстъпя масата на слънце.

Плащам си сметката и тръгвам към „Селфриджис“. Може наистина да огледам за подаръци за Джорджия. Тя става на осемнайсет, така че ще трябва да са големи подаръци. Искаме да ѝ вземем някои неща за новия живот извън дома (не, не мисля за това), но снощи с Робърт си говорихме (дружеска вечер на дивана, докато гледаме как някакви хора се млатят най-безмилостно; все неща, които сближават една двойка) да ѝ намерим нещо, което ще ѝ остане за спомен. Молба за развод в рамка, едва не изчуруликвам, но се въздържа. Сега тръгвам към бижутерията и известно време се кокоря пред цените.

Когато се връщам пред „Уест1 Хот Йога!“ всички маси в кафенето, разбира се, са заети. Затова се мотая като дебел лабрадор, който чака за сандвич, до хората, които изглежда вече приключват с яденето. Идеално, ще съм седнала и тъкмо ще гледам менюто, когато Саския се появи. После ще е лесно да я поканя при мен.

Сервитьорката, която ми сервира преди час и половина не дава никакви признаци, че ме е разпознала. Ето колко съм забележима.

— Сама ли сте? — пита тя с усмивка.

— Засега. Една приятелка ще дойде.

— Имаме места вътре.

— Предпочитам да почакам, ако няма проблем?

Хората на масата, към която поглеждам с копнеж, са разочаровани. Явно се надяваха да разкарам и себе си, и тъжните си, изпълнени с надежда очи.

— Няма проблем. Ще ви донеса меню, докато чакате.

Проверявам си телефона. Остават три минути до края на курса. Сърцето ми започва да бие лудо. И точно по часовник те започват да се изнизват. Първо потните — няма и следа от Саския, — а после, пет минути по-късно, точно когато сядам на масата — изкъпаните с мокри

коси. Две, три и ето я. Преди да позволя на свенливостта да ме надвие, ѝ махам и викам името ѝ.

Тя поглежда. Вижда ме. Объркване. После усмивка.

Изглежда добре с рязани тесни дънки и маратонки (с надежда търся признаци на подути глезени, но за нещастие не откривам). Пак е с червената тениска, която залях.

— Пола! Какво правиш тук, за бога?

Недей да дърдориш. Не искаш да си мисли, че си някаква вманиачена преследвачка.

— Търся подарък за рожден ден. — Извъртам очи. — Джорджия става на осемнайсет след няколко седмици и се опитвам да се подготвя отрано.

— Май ти е трудно, а, хаха — казва тя, имайки предвид, че държа меню в ръката си.

— Скапах се. О, искаш ли да седнеш при мен? Само ще изпия набързо едно кафе, преди да се хвърля пак в боя.

Разчитам, че ще сметне това за твърде добра възможност, за да я пропусне. Ще може да изкопчи още някоя информация за брака на любовника си и той няма да има право да ѝ се сърди, защото какво е можела да направи?

Тя се колебае само за секунда.

— Добре, супер. Само по кафе. — Сяда до мен.

— Ти какво правиш тук? — питам с престорена невинност.

— Бикрам. Маниачка съм. Пристрастена съм към потенето. Не се тревожи, изкъпах се, хаха!

— Винаги съм искала да опитам! Наблизо ли е?

— Ей там. — Тя посочва към студиото с огромната табела „Уест1 Хот Йога!“ — Трябва да дойдеш някой ден. Идвам всяка събота. Никога не пропускам, каквото и да става.

— Дори заради рамото?

— Дори заради рамото. Просто се опитвам да не натоварвам тази ръка засега. О, твоят човек наистина прави чудеса.

— Ходила си пак?

— Два пъти. Щях да ги се обадя, но все ставаше в последната минута...

Или Робърт те е накарал да не ми се обаждаш.

— О, няма проблем. На работата беше лудница, така че вероятно нямаше да мога... Но по-добре ли си вече? Толкова се радвам.

Тя ме осведомява за напредъка си и как обхватът на движенията ѝ се подобрил, а аз се преструвам, че ми пука.

— Това онази тениска ли е? — казвам, когато тя изчерпва темата.

— О, да! Както виждаш, не остана петно.

— Сега съм ужасена да не взема да я заляя с кафе, без да искам. Ами ако имам някакъв натрапчив тик?

— Ще рискувам. Ти как си?

— Ами... добре — казвам, с точното количество съмнение. Не задълбавам в самосъжалението, за да не я изнервя.

— Не прозвуча много убедително. — Явно привлякох вниманието ѝ. Когато сервитьорката идва, Саския решава, че е гладна, и си поръчва салата за обяд. („Салата «Нина», ако обичаш, скъпа. Дресингът отделно“.) Аз следвам примера ѝ. Но с дресинга вътре. И без това щях да го изсипя всичкия. Не съм готова още за гола салата.

— Е, какво става? — казва тя, щом взимат поръчката ни.

Усмиввам се напрегнато. Горката смела жена, която с такива усилия опитва да се овладее.

— Ами нищо особено... аз... просто напоследък е странно. Мисля си... не знам... когато Джорджия...

— За двойките е много трудно да се озоват внезапно в празно гнездо. Не че знам нещо за това, разбира се...

Кимам, за да покажа, че вече ми го е казвала.

— Разбираемо е на вас с Робърт да ви е трудно...

Чака, надява се да уточня. Колко по-лесно ще е за нея, ако ѝ кажа, че бракът ми е приключил. Но няма да ѝ доставя това удоволствие, очевидно.

— Понякога... Не би трябвало да говоря за Робърт в негово отсъствие, особено след като работите заедно...

— Нищо няма да кажа, не се тревожи за това. Знаем кога да си държа устата затворена.

Едва не се размивам, но вместо това въздишам, сякаш разсъждавам.

— Понякога се тревожа, че когато се случи, той ще започне да се чуди какъв е смисълът... — Една искрена сълза се събира в ъгълчето

на окото ми. Хем се преструвам, хем не. Саския посяга и слага ръка с красив маникюр върху моята, а аз успявам само да не я отблъсна.

— Сигурна съм, че не е така. Имате минало, това сигурно означава нещо...

Свивам рамене.

— Може би.

Салатите ни пристигат и сервитьорката се застоява смутено, не знае какво да стори. Саския отдръпва ръка, за да направи място. Аз попивам очи с пръсти.

— Просто... винаги сме били толкова близки, а сега изглежда... разсеян. Имала ли си някога такава чувство с... Джош... че сякаш понякога го няма?

— О, Джоши е душица — казва тя. — В това отношение съм късметлийка. Не е нужно да се тревожа... Съжалявам, прозвуча ужасно, сякаш казвам, че ти трябва да се тревожиш. Нямам това предвид.

— Няма нищо. Ти си късметлийка. Едва ли много двойки могат да се похвалят, че не са имали периоди, в които единият се чувства несигурен.

— Когато се срещнахме, се споразумяхме — казва тя, гледайки ме право в очите. По-добра актриса е, отколкото си мислех. — Винаги да сме честни един с друг. Ако някой от нас направи нещо, което разстройва другия или го прави нещастен, можем да си го кажем без никакви укори. И работи.

— Но ако единият се съмнява, че другият му изневерява...?

Тя се изсмя леко.

— Ще му отрежа топките, хаха!

Значи определено нямат отворен брак.

— Как стана така, че и той работи в сериала?

— Няма нищо общо с мен! Е, не съвсем. Той е на свободна практика и тъкмо беше приключил друг ангажимент, затова кандидатства. Не казвам, че е нямало никакво значение, че е мой съпруг — всъщност звучи ужасно, не му казвай, че съм го споменала. Той и без това щеше да бъде назначен, но вероятно помогна и това, че поговорих малко с изпълнителните продуценти.

Не мога да си представя защо изпълнителните продуценти ще слушат една актриса, която всички смятат за трън в задника, когато

трябва да наемат нов човек в продукцията. По-вероятно е онова, което Робърт ми каза навремето: решили са, че няма да навреди на борда да има човек, който да я обуздава.

— Как се запознахте?

Тя се взира в далечината като героиня на Тенеси Уилямс, която си спомня нещо сладко-горчиво.

— О, „Под синьото небе“ — казва тя, има предвид друг ужасен сериал, в който се е снимала преди „Фермерът Джайлс“. Онзи беше за експатрирана двойка, която се установява в Испания. Мисля, че тя и там играеше свадливата, но секси съседка.

— Той беше при сценаристите. Постоянно се опитвах да го убедя да ми напише най-интересните сюжетни линии, хаха!

И аз хаха-кам с нея, от любезност.

— А вие с Робърт сте заедно от колежа, нали?

Кимам и прегрупирам лицето си в по-печално изражение.

— Двайсет години. Понякога не ми се вярна.

— Невероятно. Какво постижение!

Прехапвам език.

— Затова е толкова трудно в момента, нали разбираш...

— Това е нещо голямо, нали? Толкова общо минало... — казва тя, като ме поглежда сякаш с искрено съчувствие. Това е — това е моментът, в който ухапва кукичката.

Свеждам очи. Лейди Даяна пред журналисти.

— Това е всичко.

Когато се сбогуваме, вече знам, че ми е в ръцете. Посях семето на вината. Сега трябва само да се погрижа да укрепне.

— Недей... по-добре не споменавай пред Робърт, че сме се видели — казвам, когато ме прегръща за довиждане, след като се разбираме да се видим скоро. — Само защото работите заедно и не искам да се притеснява, че говоря с колегите му за личния ни живот.

Облекчението, изписано на лицето ѝ, е така очевидно, че едва не се засмивам. Предлагам и чудесен изход. Място на първия ред, от което да наблюдава състоянието на брака ми.

— Разбира се. Хей, трябва да дойдеш на йога следващата седмица. Може пак да обядваме заедно.

— Не, ако опитам, ще ме закарат в спешното. Може би някой ден. Нека просто обядваме някъде.

— Добре — казва тя и ме прегръща отново. — Ще ти се обадя.

Опитвам се да направя списък с всички неща, които с Робърт обичахме да правим, за да възстановя връзката между нас и му напомня защо някога е решил, че съм сродната му душа. (Съветът на Майра: купи огледало и го дръж пред него да се оглежда, това ще го ощастливи.) По-трудно е, отколкото си мислите, да установиш какви точно са общите интереси с партньора ви. Освен ако все още не ходите заедно на танци и не се натискате пред хората. И повечето от дейностите, които ще ви хрумнат — танци до четири сутринта, друсане с екстази и антивоенни демонстрации, — са все неща, които и двамата не сме имали желание да правим. Странно е как всичко, за което се сетя като общ интерес, е отпреди появата на Джорджия. След това станахме семейство, правехме семейни неща и останалото ни се струваше някак незряло и незначително.

Засега в списъка ми фигурират: гледане на спорт, обикаляне на антикварни пазари, пътуване през уикенда, разходки. Добавих разходките, въпреки че и двете с Джорджия се отказахме от тях преди години. Тя, защото реши, че е тъп начин да прекарваш неделата си, а аз — защото бях твърде заета да се тъпча за успокоение. Но мисля, че сега можем да ги възродим.

Следващата слънчева неделя започвам да приготвям храна за пикник, преди Робърт да е станал. Купила съм всичките му любими храни от деликатесния на нашата улица — малки червени чушки, пълнени с козе сирене, тарам салата и плосък хляб, мини тарта. Опаковам ги заедно с пушена съомга и сандвичи с крема сирене (пълномаслено за него, обезмаслено за мен) и половин бутилка просеко. Планирала съм маршрут, точно като навремето. Само около пет-шест километра (за разлика от петнайсетте, които преди с лекота изминавахме, но мисля, че Робърт няма да е особено щастлив, ако трябва да ме носи през последните десет) през Хийт до беседката в Голдърс Хил Парк. В минатото седяхме там с часове, когато Робърт още сменяше ангажиментите, а аз работех майка, и гледахме как Джорджия тича нагоре-надолу по стълбите и се кикоти самичка.

Помня как се тревожех, че е само дете. Още се тревожа. Всичко щеше да е много по-лесно, ако имаше брат или сестра, с които да споделя. Някак не се случи, макар че опитвахме.

Чувам го да се размърдва в спалнята. Стягам се. Репетирам репликите си наум. „Не само ги кажи. Преживей ги“ — долавям гласа на един от старите си преподаватели. Винаги съм го смятала за претенциозен идиот, но в момента ми се струва, че този съвет е особено подходящ.

Чувам водата в тоалетната, после — шляп, шляп, шляп по коридора и ето го.

Залепвам си сияйна усмивка.

— Добро утро!

— Аха — отвърща Роджър. Не го бива да става рано. Отмята косата от лицето си, навик, който има, откакто го познавам. Единствената разлика е, че преди имаше тъмнокафява гъста коса, а сега скалпът му прозира на темето. Знам колко много мрази това. Ненавижда факта, че каквото и да прави, като че ли не може да попречи на кичурите да скачат от главата му като плъхове от потъващ кораб. Мисли за трансплантация. Гримьорите на „Фермерът Джайлс“ правят някакво чудо с една тъмна пудра, с която плешивината му не се вижда на камерата, но е въпрос на време. За да компенсира, той си пусна брада. Мисли си, че това му придава хипстърски вид. Аз си мисля, че прилича на млад Дядо Коледа.

Иначе Робърт е хубав, но изсечените черти малко се губят заради очите. Не че им има нещо, просто са най-обикновени. Няма онзи пронизващ поглед, характерен за водачите. Неговите са мътно сиво-сини. Много пъти съм го виждала как упражнява пред огледалото поразителен поглед, когато си мисли, че никой не го гледа. Но не му се получава особено. На средна възраст той е под заплахата да изглежда най-обикновен. Жалко.

Оставям пред него чаша кафе. Той посяга с помътен поглед и започва да гълта жадно.

— Прекрасен ден — засилвам аз. — Затова измислих план.

Той ме поглежда предпазливо.

— О, господи!

— Не, ще ти хареса. Ще паркираме колата на върха на Хампстед и ще се разходим до беседката. Не сме го правили от години. Вече

пригответих храната за пикник.

Чакам да възрази, като се питам дали не трябваше да се разсъни малко, преди да атакувам.

— И откога искаш да се разхождаш?

— Отсега. Ще е забавно.

— Мисля, че последния път, когато предложих да отидем на разходка, точните ти думи бяха: „Защо ще правя подобно нещо?“ — Вдига вежди към мен. Предизвикателство, но шеговито. Аз се смея.

— Е, да, нека кажем само, че осъзнах грешките си.

Той поглежда към прозореца.

— Денят *наистина* е прекрасен.

Знам, че сигурно му се иска да каже нещо относно факта, че ще се скатая на половината път. Опитвам се да го разсея.

Размахвам торбата с храната пред него.

Купих червени чушки с козе сирене.

Той ми се усмихва малко насила.

— Е, в такъв случай...

Бинго.

Час по-късно крачим покрай езерото Уайтстоун на върха на хълма. Робърт винаги върви с такова темпо, сякаш го следва нещо голямо и страшно, но той не иска да го предизвиква с факта, че се опитва да избяга, като наистина се затича. В резултат вече съм без дъх, което се отразява на откъслечните ми опити за разговор. (Наред с останалите неща, проверих и как върви подготовката на Олимпиадата в Рио, какви нови постановки има в театрите из страната и какво се случва в „Арчърс“^[1], все теми, близки до сърцето му). Забавям ход с надеждата, че ще забави и той. Ако продължава така, ще трябва да поседна.

— Ще може ли... ааа... трябва да позабавя малко темпото...

Той се обръща и спира.

— О, разбира се. Извинявай.

Сега поне вървим един до друг. Отстрани сигурно изглеждаме доста дружески. Решавам да опитам някоя от подготвените теми.

— О! Четох, че има нова постановка на „Шум зад кулисите“ — казвам аз, но дъхът ми още излиза накъсано. — Започват регионални

турнета следващия месец.

— Добре — казва той. Изглежда като териер, който си мисли, че може да е видял мишка; умира си да ускори ход и да се хвърли в храстите. Робърт винаги е смятал, че ходенето трябва да е упражнение, а не просто удоволствие.

— Трябва да идем да я гледаме. Най-наблизо ще идват в Уиндзор.

— Аха.

— Да потърся ли билети? Можем да нощуваме някъде там...

— Не и докато все още снимаме. Знаеш, че не искам да се ангажирам с много неща през уикендите.

— Разбира се — казвам разочарована. „Зад кулисите“ беше едно от най-добрите ми оръжия. Робърт обича тази пиеса, а и те ще идват в град, който той обожава. — Е, може би ще я играят пак, докато сте в почивка.

— Страхотно.

Опитвам отново:

— О! Четох нещо за „Стоун Роузис“! Пак започват турнета, представяш ли си? Може да е забавно.

Робърт прави физиономия, която казва в общи линии: „За какво говориш, по дяволите? На мен ми звучи като трагедия“.

Вървим няколко минути в мълчание и телефонът му започва да звъни в джоба. Чакам да погледне кой е, но той продължава напред и се взира в далечината.

— Няма ли да вдигнеш?

— Не. Сигурно ще е някой, който ще ме пита дали искам да заведа дело заради катастрофа, в която не съм участвал.

— Може да е важно. Ами ако е от работата?

Звъненето спира. Той вади рязко телефона от джоба си и поглежда екрана. Държи го така, че да не мога да го видя.

— Неизвестен. Нали ти казах. Ще изключи звука.

Подминаваме калната пътека, която води право към беседката, и се насочваме към портите на Голдърс Хил Парк. Не се разбираме да тръгнем натам, просто винаги го правим, и аз изпитвам малко тъга, че връзката ни все още пази някаква мускулна памет.

Днес е оживено, защото е уикенд и е слънчево. Семействата се гонят по тревата. Някои вече са си устроили пикник, макар че още няма дванайсет. Пред кафенето се вие опашка, но аз искам да се придържаме възможно най-много към старите си ритуали.

— Да взема ли кафе?

Той поглежда към опашката.

— Наистина ли?

— Разбира се. Ти чакай тук, няма да се бавя.

Облята се на стена отвън, докато аз се нареждам на опашката и напредвам лека-полека. Гледам как вади мобилния от джоба си и го гледа. Набира бързо съобщение и го изпраща. Нека позная: „Не ми звъни повече! С Пола съм. Разходка!!!“ Или нещо от рода. Предполагам, че Саския, свежа като краставичка след вчерашната бикрам сесия (и късната — закуска с мен), се усмихва, докато го чете. Отмята назад нюансираната си коса, докато нищо неподозиращият Джош с любов ѝ носи кафе.

Когато поглеждам пак, Робърт позира за селфи с възторжена фенка. Като че ли има някакво правило — ако един събере кураж да го заговори и не получи отказ, всички други наоколо също се нахвърлят. Знам, че ще стане нервен. Ще проклина факта, че е жива мишена и не може да избяга.

Позволявам си няколко приятни секунди да се насладя на мъките му и после правя онова, което всяка добра, предана съпруга би направила. Изпращам му съобщение да тръгва към беседката и че аз ще го намеря там с кафетата. Разбира се, той предполага, че му пише Саския — знам, че ще иска да го прочете възможно най-бързо, — и гледам как вдига ръка да усмири фенката в началото на опашката, която вече почти му е разказала живота си, и пъха ръка в джоба си, оглеждайки се гузно дали няма да се появя изневиделица. Когато вижда името ми, поглежда към кафето и аз му махам окуражително.

Той прочита съобщението и се усмихва с благодарност. Гледам как отпраща останалите ловци на автографи. Сигурно им казва, че се налага спешно да си тръгне, и после се отдалечава.

Щом най-сетне се сдобивам с кафетата, знам точно къде да го намеря. Преди винаги спирахме на едно и също място, по някакви стълби и зад ъгъла, където има самотна пейка. Разбира се, ако вече е била заета, когато е стигнал там, няма да имам представа къде се е

скрил, но завивам зад ъгъла и го виждам. За първи път носът му не е забит в телефона. Изтегнал се е назад и е извърнал лице към слънцето със затворени очи. Дори е направил усилие да подреди храната за пикника по средата на пейката. Възпирам се да отбележа, че може би щеше да ѝ се отрази по-добре да постои в студената торба. Но новата Пола никога не би търсила кусури.

— Господи, извинявай — казвам, когато приближавам. — Нямах представа, че ще се забавя толкова.

— Няма нищо. Хубаво е тук. Спокойно.

Подавам му кафето и се тръшвам в другия край. Накланям глава назад и затварям очи. Той е прав. Хубаво е.

По-късно, докато се кисна във ваната и се опитвам да успокоя протестиращите си мускули, се поздравявам с успешния ден. Не че си въобразявам, че между нас са прехвърчали искри — нищо подобно, — но прекарахме приятен следобед заедно. На връщане към колата аз вече жужах като димящ щепсел, но не го направих. Не седнах на пейка и не отказах да помръдна, докато той не докара колата да ме вземе. (Помислих си го в един момент, но успях да запазя тази мисъл за себе си.)

Когато се прибрахме у дома, от начина, по който разказваше на Джорджия къде сме се разхождали, колко красива е била гората и какви мънички зайчета е видял, разбрах, че му е било приятно. Едно на нула за мен.

[1] Най-дългата многосерийна радио постановка в света, продукция на BBC. — Бел.прев. ↑

8.

Как да съобщиш на някого, че жена му има връзка със съпруга ти? Едва ли е подходяща тема за вечерно парти.

Може би си играя с огъня, но реших, че имам нужда да се случи нещо земеръсно. Не ми е достатъчно да чакам, да свалям по килограм на седмица и да се надявам, че Саския или Робърт ще изпитат угризения и ще скъсат. Трябва да поема контрола.

Питам се дали някой от тях е мислил какво ще се случи с Джош, когато се разбере. Той едва ли ще остане в сериала. Не мога да си представя унижението. Дали очакват, че ще бъде просто джентълмен и ще отстъпи встрани, губейки и работата си междувременно? Направо съм възмутена от негово име.

Но не мога просто да вдигна телефона и да му кажа, че с брака му изглежда е свършено.

Обаче знам къде живее и кога има голяма вероятност да е сам у дома.

Просто трябва да събера кураж да го направя.

Реших да поканя Алис, сестрата на Робърт, на вечеря. Не знам как да ви обясня колко огромен жест е това от моя страна. Нека кажем само, че Робърт обожава малката си сестричка. Аз, от друга страна, предпочитам да ме заключат в огромно студио за йога, подгизнало от потта на Саския, и да ме принудят да правя йога пози при четирийсет и пет градуса цяла седмица, отколкото да прекарам един час с нея.

Знам, че звучи ужасно. Тя е роднина на съпруга ми и единствена сестра. Щеше да е много неприятно, ако той изпитваше към някой мой близък това, което аз изпитвам към Алис. Не че не съм се опитвала. Когато с него се запознахме, с радост разбрах, че Алис е само две години по-млада от мен. Представих си, че ще станем най-добри приятелки, съюзници и довереници. И тогава тя ни дойде на гости.

Изпитах страхопочитание още в първия миг. От нея просто се излъчваше готиност. Струеше някак от избелелите джинси, равните

балетни пантофки, раираната тениска и артистично праметнатия шал, ала Одри Хепбърн, а не като на продавачка на лук, както изглеждам аз, когато опитам нещо такова. Тя имаше дълга руса коса, рошава точно колкото трябва, съвършено очертани с черно очи и цигара, която висеше от ъгълчето на устата ѝ. И не излъчваше само готиност, а и увереност. Нещо, което на мен винаги не ми е достигало. Бях си фантазирала как ме поглежда с благоговение, когато я въвеждам в живота в големия град.

Да се каже, че Алис е разглежена, е все едно да кажем, че Хитлер е леко отмъстителен. Много бързо стана ясно, че винаги получава това, което иска. Бях взела билети за представление в националния театър — пари, които не можех да си позволя, но исках да направя добро впечатление. Алис веднага недвусмислено показа, че иска Робърт само за себе си. Кандидат-актриса (цялото му семейство са актьори; винаги съм си представяла дома им като столицата на актьорската гилдия), тя отчаяно искаше да види пиесата, но когато разбра, че билетите са три, заби пети като Вайълет Елизабет Бот^[1] и буквално каза следното: „Дошла съм да видя теб. Не искам да прекарвам цяла вечер с нея“, и то пред мен. Чаках Робърт да ѝ каже да не се държи така, но той ме дръпна настрани и ми сподели, че тя може би има право. Затова отидоха само двамата. Дори не се опитаха да продадат третия билет, за да ми върнат парите.

Ако трябва да съм честна, тя беше само на осемнайсет, когато се запознахме. Предполагах, че ще порасне и по някое време ще осъзнае, че не е центърът на вселената, но това така и не се случи. Влезе в RADA следващата година и затова всеки път, когато ходехме на гости на родителите му през празниците, трябваше да слушам как целият род (Робърт включително) се хвали как това било най-доброто училище по актьорско майсторство в света и само най-надарените имали шанса да влязат (което намекваше, че всички други неталантливи и незначителни създания могат да се обучават в Школата по публична реч и актьорско майсторство в Северен Лондон).

По някаква причина Робърт никога не се засегна от това, така както аз се засягах. Той също като родителите си беше убеден, че сестра му е чудо невиджано. Тук е мястото да обясня, че обожавам родителите му. Те просто имат сляпо петно, нищо повече. И това сляпо петно се нарича Алис.

Както и да е, схванахте картинката. Тя беше разглежена и разлигавена до непоносима степен.

Но трябва да знаете още нещо за нея. Сега приближава четирийсетте. На трийсет и осем е. И никога не е работила професионално като актриса. Е, аз също. Но тя все още се нарича актриса, докато аз отдавна приех, че работя в сладкарница. Тя все още ходи по семинари и отворени прослушвания и говори за себе си така, сякаш има пълен график с първокласни ангажименти. Той наистина е пълен, само че никой не ѝ плаща. Тя е от онези деветдесет и девет процента, които никога не са работили, колкото и усилено да опитват. И никога не е работила и друго. Доколкото знам, все още родителите ѝ я издържат. НА ТРИЙСЕТ И ОСЕМ ГОДИНИ! Живее в апартамент, който те ѝ купиша в Излингтън. И внасят месечна издръжка в банковата ѝ сметка. И всички се преструваме, че нищо не се е случило. Между прослушванията тя се потапя в различни артистични търсения, които до едно се оказват безплодни.

И въпреки това все още има нахалството да се държи с мен като с някаква по-нисша форма на живот, защото съм се отказала от шанса да бъда безработна позьорка и съм се хванала на платена работа.

Много дълго се опитвах да се разбирам с нея. Робърт също си има сляпо петно и никога не чува нито една критика към сестра си, освен това не искам да ставам човек, който злослови по адрес на семейството на партньора си при всяка възможност. Но гостуванията ѝ започнаха да стават непоносими. Беше ми все по-трудно да я слушам как философства за актьорството и пропуснатите на косъм шансове (винаги беше една от избраните две кандидатки за всяка роля, според нея), как режисьорите ѝ се обаждали да ѝ кажат, че отчаяно търсят подходяща за нея роля, макар да знаех, че всичко това са глупости. При други обстоятелства може би щях да я съжалявам, но поради цялото ѝ отношение и тенденцията на семейство Уестмор да се държат с нея като с някаква неоткрита още звезда, ми беше невъзможно.

Затова отдавна спрях да я каня. Ако се появеше, предлагаш на Робърт да се видят само двамата. (Опитвах се да прозвучи сякаш го правя заради нея.) И когато бях принудена да я виждам — на Коледа, сватби и погребения, — полагах големи усилия да мълча и да изтърпя как ме изключват от разговора си.

Алис не се омъжи (твърде ангажирана е със себе си). И не роди деца, защото тогава, разбира се, щеше да се очаква да поеме някаква отговорност и да мисли за друг, освен за себе си.

Джорджия я нарича „Бейби Джейн“, но само когато Робърт не чува.

Така или иначе в усилията си да правя неща, които ще го накарат да ме мисли за невероятна съпруга, аз писах мейл на Алис и я поканих на вечеря в събота. Макар да съм сигурна, че би искала да не присъствам, възможността да прекара време с големия си брат, наред с безплатна храна и пиячка, явно се оказа неустоима. Получих краткото: „Добре, супер“ след минути.

— Леля Алис ще дойде през уикенда — казвам на Джорджия, докато се приготвя за училище.

— О, боже, наистина ли? Кога?

— В събота вечер.

Лицето ѝ посърва. Вече знам, че има планове, и не смятам да нарушавам социалните ангажименти на седемнайсетгодишната си дъщеря в последния момент.

— Знам, че ще излизаш, но ще е хубаво да останеш колкото да кажеш „здрости“.

Тя видимо се отпуска.

— Добре. Но ще трябва да ме защитаваш, ако започне пак с лекцията.

Лекцията е нещо като код между нас. Алис винаги е приемала за даденост, че Джорджия ще иска да последва стъпките на семейството и ще кандидатства актьорско майсторство. Новината, че ще учи медицина и изобщо няма намерение да става актриса, бе посрещната с нещо, което мога да опиша само като смайване.

— Всички Уестмор учат актьорско майсторство — каза Алис, сякаш цитираше Библията.

— Е, аз ще съм изключение — отвърна Джорджия през смях. Някак винаги успява да поръси прозренията на леля си с щипката сол, която те заслужават.

— Но... — заекна Алис. За секунда се зачудих дали няма да поиска ароматни соли заради шока. Не бих се учудила. Вместо това тя ме погледна обвинително.

— Сигурно го е наследила от теб.

— Ами... аз учих актьорско майсторство — казах плахо.

— О, да, все забравям — отвърна тя. — Изглежда някак невероятно. — Това, разбира се, от нейната уста, има възможно най-гадното значение.

— Ха! — изсумтя Джорджия и аз отново се изумих на начина, по който третира злобните забележки на Алис като шеги. Това я правеше недосегаема. — Честно, лельо Алис, просто не ме интересува. Доволна съм от това, което си избрах.

Алис се впусна в дълги (и отегчителни) дитирамби за благородното актьорско изкуство и колко е важно да изразяваш креативността си, а не да си в плен на работа, която те задушава. Потиснах порива да изтъкна, че това важи само за нейния случай, защото родителите ѝ все още я издържат, а Джорджия иска да си проправи сама път в живота. Оставих я да каканиже, а Робърт кимаше мъдро от време на време.

Тази реч се повтаряше често оттогава и е известна като „лекцията“, за мен и Джорджия.

— Добре, обещавам — казвам и сега. — Просто реших, че на баща ти ще му е приятно.

Когато съобщавам новината на Робърт, наистина за миг ми става гадно, че това означава толкова много за него. Наистина ли пречех на връзката му с единствената му сестра толкова много само защото не я харесвах? Това чувство не трая дълго обаче. Тя е кошмарна, а той... е, нали знаете какъв е. Все пак съм сигурна, че постъпвам правилно. Издигнах се с няколко градуса по Скалата на Съвършената съпруга.

— Джордж тук ли ще е? — пита той на път към вратата.

— Тя ще излиза, но ще остане колкото да я поздрави.

— Само колкото да си получи лекцията — казва той и се смее. Аз съм смаяна. Нямах представа, че знае за нашата тайна шега. Това ме умилостивява малко. Мъничко.

— Точно така.

В събота сутрин излизам уж за да отида до хранителния магазин в „Селфриджис“ и да купя нещо вкусно за вечерята. Всъщност вече съм купила всичко от местните магазини и то ме чака в хладилника в сладкарницата, откъдето ще го взема по-късно.

В действителност тръгвам към Ричмънд. Освен ако не се е събудила без един крак, Саския ще се отправи в обратната посока за

курса в „Уест1 Хот Йога!“ Не ми е добре. Треперя. Чудя се какви ги върша, за бога.

Опитвам да се успокоя, като си мисля за предстоящата вечер с Алис. Винаги това е била моята стратегия с нея. Опитвам се да измисля спокойни и овладени отговори на всеки обиден коментар към мен, за да не си изпусна нервите. Доста е терапевтично. Опитвам се да мисля за най-злобното и нетактично нещо, което някога ми е казвала. Накрая се колебая между две: „Всъщност ще си почти хубава, ако отслабнеш“. Това го каза преди две години, когато празнувахме Коледа със семейството на Робърт и аз се гощавах с прекрасен домашно приготвен пай с месо. Точно това „почти“ ме вбеси. Дори в нейното извратено съзнание да ми правеше комплимент, не можеше да не ме обиди.

И „Толкова се радвам, че Джорджия явно е наследила доста голям дял от гените на Уестмор. Поне не трябва да се тревожи какво яде“. Сякаш нейната кльоцава фигура бе естествена, а не резултат от сериозни лишения в комбинация с двайсет марлборо на ден. И сякаш Робърт не прекарваше часове във фитнеса, за да не излезе от форма.

Когато казва такива неща, единственото, което мога да направя, е да се въздържам да не я убия. А доста след това се сещам как да ѝ отвърна супер забавно. Но трябва време. Когато си позволявам да вдигна поглед, влакът вече приближава Ричмънд. Вървя до мястото, където къщите са по-големи и по-далече от улицата. Помня ниската каменна стена с ружи зад нея и орлови нокти увиснали над ръба. Като идилия от пощенска картичка.

Забелязвам я надолу по улицата и забавям крачка. Няма начин да разбере дали Саския вече е отишла на йога. Поглеждам часа — има десет минути до началото на курса. Мисля си да ѝ изпратя съобщение, но не знам какво да кажа, как да я попитам дали е вече там — може да ѝ се стори странно. Но вече съм тук и не искам да изгубя кураж. Подготвям наум речта си — обяснявам, че съм била в района и съм се отбила просто по случайност. Тя ще си помисли, че я преследвам, но пак по-добре, отколкото да разбере какво всъщност правя.

Преди да го измисля, стигам до портата им. На алеята има кола, но може да е на всеки от тях. Някак успявам да натисна звънеца и да не избягам.

Чакането е агония. После чувам как някой приближава. Мъжка кашлица.

Изречението на Джош ми подсказва, че съм му позната, но не е сигурен откъде.

— Здравсти.

И тогава се сеца.

— О, Пола, нали? В първия момент не се сетих. Какво правиш тук, за бога?

Той е открит и дружелюбен — макар и малко смаян, — и ми става ясно, че няма никаква представа какво смятам да му кажа.

— Ами... Саския тук ли е?

Той изглежда много объркан. Очевидно Саския не го е осведомила за разцъфващото ни приятелство.

— Не. Среща ли имате?

— Не. Просто се видяхме веднъж-дваж наскоро и... Виж Джош, знам, че ще ти прозвучи странно, но дойдох да се видя с теб. Може ли да поговорим?

Той изглежда притеснен. Сигурна съм, че провалям плановете му за спокоен почивен ден и се чувствам ужасно, че все още няма представа колко много ще го проваля. Мисли си, че това е някакво леко неудобство, когато всъщност смятам да му съсипя живота. Почти се отказвам.

— Разбира се. Ами... искаш ли да влезеш? Всичко наред ли е... Робърт...?

Разбира се, той предполага, че ще му кажа, че една от най-големите му звезди е болен или в клиника, или нещо такова.

— Да. Не е за работа. Не съвсем.

Следвам го през коридора към кухнята.

— Кафе? — пита той и аз приемам само защото винаги ми е било трудно да откажа, когато някой ми предлага кофеин. Но знам, че трябва да го отърва от мъките му възможно най-скоро.

— Просто ще ти кажа това — започвам и той спира с филтъра в ръка. Тези думи не вещаят нищо добро. Има хубави ръце. Способни, би казала мама. Тя обича мъжът да има способни ръце.

— Мисля си... случи се нещо, което... мисля, че Робърт и Саския имат връзка.

Той буквално се размива.

— Какво? Не ставай глупава.

— Съжалявам, Джош. Истина е. Прочетох съобщение.

Цветът се отцеди от лицето му.

— Покажи ми.

— Не мога, нямам паролата на Робърт, затова не можах да го снимам или нещо подобно, но го знам наизуст.

Той сядна на едно високо столче, забравил за кафето. Наистина ще ми дойде добре малко кофеин, но не върви да поискам.

— А как го видя тогава?

Обясних му цялата история. Прозвуча напълно недостоверно дори в моите уши, трябва да отбележа. Изражението му не се промени.

— Е, какво пишеше? Продължавай.

Поемам дълбоко дъх. Трябва да го предам абсолютно точно.

— Господи. Удивителна. Тази вечер бяхме на косъм. Удивителна. На косъм! Дано Пола се е вързала. Удивителна, удивителна, удивителна. Не ми е приятно да я лъжа така. Удивителна. Обичам те. Целувки, целувки, целувки.

Сядам и го гледам, не знам какво да кажа сега. Той прокарва ръка през късата си коса.

— А после разрових нещата му и открих едно нещо. Сърце. Може би като любовен сувенир, не знам. Имаше и картичка...

Повтарям думите от картичката, включително двете целувки накрая, не искам да пропусна нищо.

Той мълчи за секунда и пита:

— Ти имаше ли някаква представа?

Клатя глава.

— Не. Е, понякога съм се чудила дали не кръшва...

Тъй като нямах доказателство, което да му покажа, ми хрумна, че може да помисли всичко това за някаква измишльотина. Да реши, че съм фантазьорка, която завижда на красивата му жена.

— Ами ти...?

Той ме погледна, сякаш съм луда.

— Господи, не! Никога. Значи той си призна, така ли?

Замълчах за ефект. Искан да чуе внимателно думите ми.

— Още не съм му казала, че зная.

— Днес ли разбра?

— Не. Преди две седмици. Джош, работата е там, че...

Все още стоях права и се чувствах малко замаяна, затова си дръпнах едно от бар столчетата.

— Искам да те помоля да не говориш сега с нея. Със Саския. Знам, че звучи нелепо. Сигурно много искаш да ѝ се обадиш и да я попиташ какво става, по дяволите. И аз се чувствах така, когато разбрах. Но се тревожа, че ако разберат, че знаем, това само ще им даде извинение да го направят официално...

— Не — казва той, звучи като ранено животно.

— Съжалявам, че трябваше аз да ти го съобщя.

— Ще го убия, мамка му! — казва той и едва се сдържам да не му напомня, че за танго са нужни двама.

— Нареди се на опашката.

Той не се смее, както се надявам. Разбира се, че няма да се смее, току-що разбих целия му свят.

— Не каза ли, че си се срещала с нея? — пита той, сякаш едва сега го е проумял.

— Да, но...

Прекъсва ме:

— Откога продължава това?

— Нямам представа. Нищо не се е променило, точно затова всичко е така объркващо.

— Мислиш, че... че става дума за месеци? Години?

— Не зная. Честно. Казах ти всичко, което знам.

— И си напълно сигурна, така ли? Искам да кажа за онова съобщение и че наистина е от Сас?

— Да. Освен ако не е записал някоя друга в телефона си под името Саския.

Той се хваща за това, сякаш му предлагам спасително въже насред морска буря. Скача и започва да крачи напред-назад.

— Това трябва да е. Защо ще рискува да го хванеш така?

Няма да лъжа, че и аз съм си го мислила. Но реших, че съм права. Може би ако запише друга жена под името Саския, ще я предпази, но защо да си навлича толкова неприятности. Работата е там, че Робърт никога не е предполагал, че ще видя нещо уличаващо. Нямам е причина да измисли подобна заблуда.

Но съмненията на Джош ми дават спасителна мрежа.

— Може би това е още една причина да не говориш с нея сега. Представи си, че бъркам и я обвиниш за нещо, което не е направила. Знаеш ли й паролата?

Той кима.

— Разбира се.

Това леко ме изненадва.

— Наистина ли? Аз нямам представа каква е паролата на Робърт. Той използва онова за пръстовия отпечатък.

— Със Сас винаги си споделяме такива неща. Точно затова всичко е толкова...

— Но никога не си й преглеждал телефона?

Той ме поглежда така, сякаш го обвинявам, че е отмъкнал инвалидната количка на пенсионер.

— Разбира се, че не!

— Е, може би е време да започнеш и да провериш дали има други съобщения между тях. Това ще потвърди подозренията ми, или пък ще ги опровергае. Кой знае.

— Мамка му! — казва той и се тръшва отново на един от столовете до разкошната стара дървена маса в средата на кухнята. Сега съм малко по-спокойна, че няма да прецака всичко веднага, и започвам да забелязвам колко стилно е обзаведен домът им. Като от списание. Прекрасен. — Наистина не искам да ставам такъв човек.

Решавам, че трябва да изчакам, преди да го посветя в плана си. Не е готов.

— Само те моля да ми обещаеш да не казваш нищо, докато не говорим отново. Трябва да се разберем какво ще правим и кога ще го правим. Иначе, ако се скараш със Саския, тя ще отиде право при Робърт, ще му каже и няма да мога да сторя нищо. Моля те, Джош, единственото, заради което не съм полудяла все още, е усещането, че в момента държа всички карти.

Макар да личи, че е съсипан, той е свестен човек. Мъчно му е за мен. Знам, че цялото му същество крещи да тръгва към Мерилебон, да я извлече от тъпия курс по йога и да настоява за истината, но не мисля, че ще го направи.

Пита ме за любовния сувенир и аз му го описвам възможно най-добре. Бележката. „С“-то.

— Наистина съжалявам, че аз трябваше да ти кажа това. Просто си помислих, че заслужаваш да знаеш...

— Постъпи правилно — казва той и това е някакво облекчение. — За теб е също толкова лошо, колкото и за мен, и знам, че не е лесно.

Разменяме си телефонните номера, преди да тръгна. Записвам го като „Гейл“. Не съм глупава.

Робърт е в добро настроение. Откакто му казах, че съм поканила Алис, все ми се усмихва. Доста е изнервящо. С Джорджия са изчистили апартамента. Нямам никаква представа как я е навил за това в събота сутрин. Вероятно с подкуп. Някакво тайно споразумение да нарушат мое вето.

Всъщност не ми пука. Джорджия е възможно най-разумна за тийнейджър относно важността на изпитите. Робърт винаги е успявал да оцени това по-добре от мен. Аз имам склонността да се паникьосвам. Все чувствам нужда постоянно да й напомням да не се провали. Направо чувам как майка ми го повтаряше на мен, макар че тогава се ядосвах, че ми вярва толкова малко, но не мога да се спра да не каканижа.

Днес мълча. Отчасти защото съм толкова облекчена, че не трябва да чистя. Концентрирам се върху непосредствената си задача — вадя покупките, които взех от сладкарницата на път за дома (едва се откачих от Майра, толкова бе любопитна за подробностите) и ги прибирам в хладилника. Усмихвай се, повтарям си. Всичко това е безсмислено, ако някак се издадеш.

— Какво прави Алис напоследък? Има ли нещо ново? — Робърт говори по телефона със сестра си веднъж седмично. Аз отдавна спрях да питам за новини.

Той се смее доста сухо.

— Обичайното. Мисля, че е имала гадже за известно време, но като че ли са скъсали.

Алис винаги има безкраен низ от богати, обикновено по-възрастни гаджета. Ако питате мен, тя е от хората, които обожават конфликтите. Обича възходите и спадовете, скандалите и истеричните раздели, следвани от мъчителни извинения и обещания за промяна. Веднъж я попитах — когато все още се преструвах, че искам да се

сближа с нея заради Робърт — защо винаги я привличат драматични връзки, а тя вдигна вежда, дръпна дълго от цигарата и каза:

— Защото ме карат да се чувствам жива.

Някак си успях да не се разсмея. Но това е Алис. Тя винаги играе в своя филм. Обикновено френски и неразбираем, черно-бял, предполагам.

— Е, сигурно вече се е хванала с някой друг — казва Робърт, в усилие да поддържа разговора.

— Като я познавам — съгласявам се аз.

— Ще ми се да се установи с някого — казва той. Всъщност никога не сме говорили за това, поне от години, защото аз бях тази, която изричаше тези думи, а Робърт заемаше отбранителна позиция и казваше нещо сопнато, в смисъл че Алис е свободен дух или пеперуда. Затова съм учудена да го чуя от неговата уста. И дори изненадана, защото ми се струва, че подобно отношение би трябвало да е последното нещо в ума му напоследък.

— Знам. Но едва ли ще ни благодари, ако ѝ го кажем.

— Така е — отвръща той. — Най-добре да не даваме съвети по този въпрос.

Алис пристига сред вихър от копринени шалове и „Шанел“ номер 5. Електронна цигара виси изискано между пръстите на дясната ѝ ръка, а в лявата стиска бутилка с нещо газирано.

Хвърля се към брат си, целува шумно въздуха до бузите му, после прави същото с Джорджия и не така ентусиазирано с мен. Буквално чувам как изрича: „Муа! Муа!“ до ушите ми. Изглежда добре с раираната блуза и избелелите подгънати джинси. Балетни пантофки на краката. В общи линии същите дрехи, с които я видях за първи път преди почти двайсет години. Дългата ѝ руса коса е разделена на път и леко разрошена. Зелените очи са очертани с черно. Все още е красавица, в това няма съмнение.

— Отслабнала си. — Задържа ме на ръка разстояние, а Робърт и Джорджия се обръщат към нас. Изчервявам се виновно. Може да се разчита на вманиачената по тези неща Алис да забележи — тънка е като вейка дори сега.

— О, не мисля. Може би мъничко. Ходихме на разходка... — добавям, сякаш съм била в толкова лоша форма, че една разходка до Хийт може да доведе до видима разлика. Макар че вероятно не е далеч от истината.

Тя ме сграбчва през кръста и аз се сгърчвам. Както винаги, съм с широка блуза и клин. Тя обаче не ме пуска, като търговец, който оглежда добитък на пазара.

— Отслабнала си. Определено.

— Всъщност, мамо, наистина изглеждаш малко отслабнала — усмивва ми се широко Джорджия. Знам колко важно е за нея да вляза във форма.

Всъщност дори съм малко поласкана, че Алис забеляза, но после си спомням колко обсебена е била винаги от моята пълнота. Тя е фашист в това отношение. За нея една жена да си позволи да напълнее е равносилно на това да не си гледа децата. Винаги когато има връзка с женен мъж, не пропуска да заяви многозначително, че жена му се е „занемарила“, като с това намеква, че вината си е нейна, задето съпругът ѝ е залитнал по кльоцава нарцистична кучка, която по цял ден се грижи за външния си вид. И винаги поглежда към мен.

Слава богу, Робърт вече е загубил интерес към състоянието на тялото ми.

— Какво да ти наляя, Алис? Това шампанско студено ли е?

Тя му подава бутилката.

— Всъщност не, но ще свърши работа.

— Имаме студено — казвам аз с огромна усмивка. Шампанското беше в списъка ми с любимите неща на Алис и купих една бутилка.

— Така ли? — поглежда ме объркано Робърт. Никога нямаме шампанско.

— Купих — отвърщам. — Случаят е специален.

Той ме възнаграждава с усмивка, доволен, че съм угодила на скъпите вкусове на сестра му.

— Отлично. Ще сложа това в хладилника за по-късно, става ли?

— Алис, изглеждаш разкошно, както винаги — казвам аз с широко отворени очи и без помен от сарказъм.

Тя се опитва да скромничи:

— О, не, просто облякох някакви стари парцали. — Едва не се изсмивам. Аз съм много по-добра актриса от нея.

Настаняваме се на кухненската маса, вратите към малкия балкон са отворени, тъй като вечерта е прекрасна. Алис започва монолога си, наречен „Моята история“ — което в общи линии означава, че говори за себе си и невероятния си живот през следващия половин час. Има и истории за някакви мъже, които я водили в Южна Франция, и нежелани обожатели, които били почти мъртви от копнеж по нея.

В това време аз усещам как се изключвам и само я гледам. Въпреки подозренията ми за ботокс (платен кой знае от кого), кожата ѝ започва да изглежда малко изтъняла. Тънки бръчици пълзят като лози около очите. Внезапно всичко това ми се струва някак трагично. Да си човек, за когото външният вид е най-важното нещо. Да се възприемаш като поразителна красавица цял живот само за да гледаш как започваш да вехнеш, преди нещо друго да е започнало да има значение за теб. Аз поне спрях да разчитам на външния си вид още преди години. Не мога да си представя колко изморително би било.

Това, което всъщност ме настрои срещу Алис, когато се запознахме, не беше пълното ѝ пренебрежение към мен, а увереността ѝ. Тя винаги знае, че всички в стаята са я забелязали. Помня как веднъж ми се оплакваше, че момичетата не я харесвали, защото се чувствали застрашени от красотата ѝ. Винаги е била майстор на самохвалното скромничене. Горката аз, горката аз — между другото, забелязахте ли, че съм разкошна? Тя имаше абсолютна вяра във факта, че хората не искат да им е приятелка, защото ѝ завидват.

От друга страна, аз си мислех, че се отнася с пренебрежение към мен, защото съм смотана. Провинциална, необиграна, за разлика от нейната бляскава градска изисканост. Отне ми години да разбера, че просто се страхува, че ще стана по-важна за Робърт от нея.

Ставам и започвам да приготвям храната. Маслините са вече на масата и докато говори, Алис гризе една. Предястието е салата с козе сирене, почти готова, само трябва леко да запека сиренето на скара. Сирене, което тя само ще опита, ще обяви за вкусно и ще остави. В момента ми се ще да можех да направя същото, но изглежда толкова апетитно, че си давам свободна вечер от диетата. Вечерта и без това е достатъчно травмираща.

— Е — казвам аз в усилие да се държа приятелски, — какво става с теб? Робърт не спомена ли, че подготвяш някакво ново представление?

Наистина го спомена преди няколко седмици, преди да се роди новата ми същност. Знам, защото когато затвори телефона, ми каза, че Алис е решила да напише и постави пиеса за собствения си забележителен живот, а аз казах нещо от рода на: „Боже Господи, кой ще гледа това?“

Лицето ѝ се озарява — още една възможност да поговори за себе си.

— Да! Още съм на ранен етап обаче. Просто си помислих, че имам толкова необикновени истории, които да разкажа, че трябва да ги запиша на хартия. Търся режисьор в момента.

— Страхотно — казвам аз. Не е. Чувала съм много версии на същото, пиеси, които Алис е на косяк да постави или в които да играе. Нито една от тях не вижда бял свят. — Къде смяташ да я поставиш?

Тя завърта шампанското в чашата си.

— О, ами най-добре ще е на място като „Донмар“ ...

Джорджия изсумтява, но бързо се възстановява. „Донмар Уеърхаус“ побира около двеста и петдесет души. На този свят няма двеста и петдесет души, които биха искали да видят как Алис разказва за себе си, дори пиесата ѝ да бъде играна чак до края на живота ѝ.

— Супер! Не е ли... имам предвид, че трябва да се резервира доста време предварително...

— Е, разбира се — казва тя. — Но част от мен се пита дали няма да е по-добре в по-интимна обстановка. Нали се сещаш, нещо по-задушевно. Като в „Кралската глава“. Или в „Етсетера“.

Заведенията, които споменава, стават все по-малки и по-малки, но тя продължава да мечтае. Една нощ в театър колкото килер, с капацитет за един зрител, ще е най-добре. Може да заведе мъжа, с когото излиза в момента. О, сигурно и Робърт ще иска да отиде. Може да направи две последователни представления. Разбира се, не споделям мислите си.

Виждам как Робърт ме гледа, без съмнение очаква да кажа нещо, затова запазвам изражението си открито и дружелюбно.

— Трябва да разкажеш историята за онзи, който те прослушва за несъществуващия филм. Тя е страхотна. — Знам, че това е една от любимите истории на Алис. Не вярвам и на дума от нея. В нея участва един много привлекателен, успешен мъж (всички мъже, които преследват Алис, са привлекателни и успешни, разбира се), който

устройва фалшиво прослушване само за да се срещне с нея. Помня как я вбесих първия път, когато я разказа, защото реакцията ми показваше, че според мен той е някакъв опасен секс маниак и тя трябва да се обади в полицията. Сега я слушам как повтаря историята отново и се смее, и то на правилните места.

Свалям грил тигана от котлона и нареждам сиренето по чиниите. Джорджия приема това като знак, че може да избяга. Следва вихър от прегръдки и парфюм.

— Дори не успях да си поговоря с теб — цупи се Алис.

— Ще се видим скоро. Закъснявам — лъже Джорджия и излита, преди лекцията дори да е започнала.

За жалост това означава, че ще трябва да я изслушам аз.

— Колко жалко — започва Алис още щом вратата се затваря. — Предполагам, че трябва да я оставим да направи своите грешки.

Обикновено тук се хвърлям в защита. Не мога да понасям как си мисли, че знае какво е най-добро за всеки. И по-лошото е, че си въобразява, че всички горят от желание да свършат като нея. Днес си прехапвам езика.

— Точно така. Не можеш да принудиш никого да направи нещо, което не иска.

— Тъжно, но истина. — Тя отпива от шампанското. После насочва вниманието си към брат си. — Е, Роби...

Единствено тя го нарича Роби. А така да не му отива. В началото на връзката ни аз веднъж го нарекох Роб и той ясно ми даде да разбере, че е Робърт.

— ... как е великият фермер Джайлс?

Те си говорят щастливи и аз ги оставям, хапвам по малко от сиренето, също като Алис. Чудесно, тя може да стане моят нов модел за подражание.

Робърт се усмихва широко.

— Не е ли чудесно? Трябва да го правим по-често.

Когато тя си тръгва с такси, аз съм изтощена само от усилието да се преструвам, но Робърт е в такова добро настроение, че си струваше. Посяга към червеното вино и налива и на мен.

— Ще се приготвям за лягане — казвам с прозявка. — Ще се върна да изпия това и ще разтребя утре.

— Само ще заредя съдомиялната.

Оставям го. Тръгвам към спалнята да се преоблека. На половината път обаче правя нещо, което никога не съм правила, и заставам пред огледалото в цял ръст само по бельо. Знам, че Алис е права. Дрехите ми станаха по-широки и съм свалила няколко килограма. Ако съм очаквала приятна изненада, то се разочаровам. Сланините се изливат във всички посоки. Ръцете ми се тресат, когато ги движа, а краката ми са се превили в коленете от усилието да носят тази тежест по цял ден. Макар че започвам да се чувствам по-силна, никъде няма и помен от мускул.

Дори да съм отслабнала, не го виждам. Разбира се, не съм оглеждала голото си тяло от много време, така че не съм се виждала най-дебела. Но явно е било повече от това. Била съм огромна.

Напъхвам се нещастно в пижамата (още една широка тениска и клин) и се връщам в кухнята. Робърт е пак до масата, с чаша в ръка.

— Всъщност мисля да си лягам, смазана съм.

— О... — казва той, изглежда разочарован. Не обича да пие сам. Знам, че не мога да позволя да изгубя точките, които съм спечелила тази вечер, затова се насилвам да остана.

— Е, добре, само ще си изпия чашата, щом вече си я налял.

Сядам срещу него.

— Благодаря ти за тази вечер — казва той. — Знам, че понякога е трудна за понасяне, но за мен е много важно да е наблизо.

Още една златна звездичка за мен. Търся някаква тема за разговор — само дотук мога да стигна с разговор от типа „Не е ли чудесно Алис да е с нас?“. Ужасена съм, че ще иска да започнем да я каним всеки уикенд. За щастие съм спасена от нахлуването на Джорджия. Явно е на една-две водки.

— Чисто ли е? — съска тя затворнически.

— Пияна ли сте, мадам? — смее се Робърт.

— Само мъничко. Да ви е останало малко шампанско?

— Не! — отвърщаме в един глас.

— Пияници.

— Сега вече наистина си лягам. — Допивам си виното. — Предлагам и ти да го направиш.

Тя извърта очи към мен, но тръгва към стаята си, махайки с ръка.

— Мислиш ли, че сме ужасни родители, защото седемнайсетгодишната ни дъщеря се прибира подпийнала?

— Защо, ние не сме ли го правили на тази възраст? — пита той с усмивка.

Боже, мисля, че бяхме само с година-две по-големи от Джорджия, когато се запознахме. Колко депресиращо.

— Това беше различно.

Той вдига вежди.

— В какво отношение?

— Нямам представа.

Нещата вървят така добре, че започвам да се чудя дали ще поиска да прави секс с мен. Винаги той инициира нещата. Аз се отказах преди години, защото започнах да се плаша, че само ще погледне многоетажния ми корем и ще ме отблъсне. И не се случва много често. Всъщност рядко. Особено напоследък. Но когато го прави, обикновено е в нощи като тази. Няколко питиета, разговор за доброто старо време, и двамата правим усилие. О, господи! Не и когато знам, че не с мен би искал да бъде.

Навеждам се и го целувам по темето.

— Лека нощ.

Когато си ляга, аз се преструвам на заспала много бързо.

[1] Актриса, която изпълнява ролята на разглезеното съседско момиченце във филма „Просто Уилям“. — Бел.прев. ↑

9.

Когато телефонът ми изписуква, за да ме извести, че имам съобщение, и виждам името „Гейл“, в първия момент се обърквам. Нямам представа кой е. Тогава се сецам и се озъртам.

Съобщението е кратко и по същество.

Можеш ли да говориш?

Робърт още отспива шампанското и червеното вино. Изпращам отговор: *След пет минути*, обувам маратонките на Джорджия и тръгвам по улицата, все още по тениската и клина, с които спя, но със суичър отгоре. Стискам телефона в ръка и чакам да звънне. Не смея да му се обадя аз, защото не знам дали ще може да отговори. Хрумва ми, че сигурно е нещо такова да имаш връзка. Внезапни тръпки на страх и въодушевление.

Почти съм откачила от очакване и тъкмо завивам към главната улица, когато мелодията на телефона ми зазвучава. Поглеждам името и вдигам.

— Здравсти.

— Пола. Джош е — казва той, сякаш може да не съм се сетила.

— Да, здравей. Къде си?

— Излязох да тичам. А ти?

— Разхождам се. Е?

Чувам как поема дъх.

— Мисля, че може да си права.

— По дяволите. Казвай.

— Имах възможност да проверя едва късно снощи, когато отиде да се къпе. Има само още едно съобщение между тях...

— Наистина ли? — Трудно ми е да си представя как едно съобщение може да бъде толкова съсипващо, че да служи като неопровержимо доказателство. — И...?

— Отговор е на онова, което ти си видяла. Пише само: „Всичко е наред. Не пиши, тя може да види“.

Чакам да чуя дали има още нещо, но няма. Част от мен иска да се скарам на Джош, че това не доказва нищо, но всъщност доказва.

— По дяволите!

— Това е... не знам дали ще се справя — гласът му се прекъсва. Ужасно ми е тъжно за него. За разлика от мен, той довчера още вярваше в съвършения си брак.

И тогава му казвам:

— Ето какво мисля. Искам Робърт да си го получи. Вероятно ти не се чувстваш така. Вероятно искаш да спасиш брака си. Но както и да го погледнеш, трябва да се опитаме да ги разделим. Ако го направим насила, ще ни намразят и вероятно ще ги тласнем още повече един към друг.

Пресичам пътя към парка и продължавам да вървя. Въздухът е натезал от аромат на лавандула. Обяснявам му целия си план, в подробности. Той слуша, без да ме прекъсва.

— Не ти предлагам да правиш същото или и ти да търсиш отмъщение, просто те моля да ми помогнеш да ги разделим. И да не разбират, че знаем, докато не скъсат.

Това е. Кой ще го обвини, ако ми откаже да има нещо общо?

— Не знам, Пола. Не знам дали ще мога да се държа нормално с нея. И с двамата. Трябва да работя с тях, за бога.

— Не казвам, че ще е лесно. Но поне, когато скъсат, ще знаеш, че е било, защото те са искали така, а не защото ти си я принудил.

Тишината продължава толкова дълго, че се питам дали не е затворил. Поглеждам телефона. Три чертички.

— Джош?

— Тук съм — казва той. — Мисля.

— След като всичко свърши, ти ще държиш всички карти. Ще можеш да решиш дали да й търсиш сметка, или не.

— Знам, знам — казва той нетърпеливо. — Съжалявам, не исках да ги се сопвам. Просто ми идва в повече.

— Можеш да се откажеш по всяко време. Просто ми кажи.

Още една пауза и той отвърща:

— Добре, ще опитам. Само това мога да ти обещаая.

— Благодаря ти.

— Е, какъв е планът ти да ги разделиш?

— В общи линии да ги накарам да се почувстват виновни.

Разбираме се да се срещнем след два дни. Започва се.

Твърде съм нервна и напрегната, за да се прибера у дома. Отивам до върха на хълма с намерението физическата умора да надделее над другите чувства. Мисля как се буди Саския, изпълнена с наслада от неделата, и дали ще забележи, че отношението на съпруга ѝ към нея се е променило. Той ще ѝ се усмихва, но усмивката няма да стига до очите му. Изпитвам приятна тръпка при тази мисъл. Когато стигам до хълма, съм цялата в пот и пухтя като парен локомотив. Щом се обръщам и тръгвам надолу, ме обзема желание да тичам. И го правя. Нося се надолу, размахвайки ръце. Страхотно е. И е надолнище, разбира се, което помага.

Виждам се с Джош след два дни. Той се обади и попита дали искам да пием кафе. Изненадах се, меко казано, но не смятах да пропусна шанс да разбера какво става. Срещаме се в кафене в Холанд Парк. Много здравословно, предлагат зелен чай.

— Не трябва ли да си на работа? — питам още щом сядам. Той пие нещо, което подозрително напомня на кафе с обезмаслено мляко, но може и да е лате. Все пак е снимачен ден и предполагам, че продуцентите ще са им необходими.

— Няма да им липсвам няколко часа. — Свива рамене. — Робърт и Сас снимат сцени в кухнята им, затова поне знам, че са заети.

— Как мина?

Очите му са зачервени, сякаш не е спал и доста е поплакал. Паникьосвам се, че ще се издаде така.

— Лошо. Не се тревожи, тя още не знае, че знам — добавя, сякаш ми е прочел мислите.

— Не се обиждай, но трябва да е сляпа, за да не види, че нещо не е наред. Изглеждаш ужасно.

— Благодаря — смее се. — Казах ѝ, че имам силна сенна хрема. Много кихане, търкане на очите и тем подобни.

— Забеляза ли нещо различно у нея... сега, когато знаеш?

Той се колебае за миг, докато сервитьорката идва и поръчвам ментов чай. Бях толкова нервна заради срещата с него, че изпих три кафета едно след друго тази сутрин.

— Не, но винаги съм знаел, че е добра актриса.

Успявам да не изсумтя.

— Тя дори говори за Робърт. Оплаква се, че все ѝ застъпвал репликите.

— Класика. Робърт винаги се оплаква от нея. Явно това е за заблуда.

Той отпива от гигантското си кафе.

— Мисля, че в началото е било искрено. Освен ако не смяташ, че са започнали още от първа серия?

Непоносима мисъл — че Робърт може да ме мами от пет години. Клатя глава.

— Не. Това е като сюжет на лоша пиеса. Двама души се ненавиждат толкова много, че очевидно има някакво скрито сексуално напрежение между тях.

Джош се смее и лицето му се преобразява.

— Ние наистина правихме такава история миналата година, не помниш ли? Тогава ми се стори ужасно клише. Исках да я изрежа, но тъкмо бях постъпил и не ми се щеше да напуснат всички сценаристи.

— О, да! Героинята на Саския и ветеринаря! Виждаш ли, животът отразява фикцията.

Изражението му отново се променя.

— Мислиш ли, че сценаристите са знаели за Сас и Робърт и са решили, че ще е забавно да им посветят една история?

Свивам рамене.

— И по-странни неща са ставали. Не можеш да се тормозиш какво знаят или не знаят хората. Не и сега.

Той ме поглежда с лека усмивка.

— Следващата седмица е срещата на сценаристите.

„Фермерът Джайлс“ е като кръстоска между сапунен сериал и обикновена драма, тъй като няма край. Правят по двайсет и три епизода годишно с двуседмична почивка за Коледа и месец през лятото. Хората не могат да се наситят на уютите селски глупости. Нелепо старомоден и мелодраматичен е и превключва между сюжетните линии със скоростта, с която Тейлър Суифт превключва между гаджетата си.

Всяка година, точно преди лятната отпуска, продуцентите и сценаристите правят голяма конференция, на която всички изказват идеи и се опитват да се уверят, че имат достатъчно материал за бъдещите серии. Това е и моментът, в който се решава дали ще

разкарат някои герои и ще въведат нови. За миг ми хрумва, че може да намеква, че е ранил да отпише Робърт. Колкото и да искам отмъщение, не смятам, че е добра идея бащата на дъщеря ми да си загуби работата.

Явно Джош успява да разчете изражението ми, защото казва:

— Нямам предвид... но може да се позабавляваме...

Щом актьорите се уверят, че договорите им ще бъдат подновени за следващите серии, вниманието им се насочва към обратите в съдбата на героите. Защото след такива конференции понякога хетеросексуалните герои стават хомо, или обратно, и любовници се оказват братя и сестри. Един актьор, който три години бе играл мил и внимателен съпруг и баща, внезапно установи, че явно през цялото време е бил сериен убиец. И няма никакъв смисъл актьорът да се опитва да придаде дълбочина на образа, защото всъщност няма как да го познава наистина.

Невероятно е и колко лично приемат това някои от тях. Робърт се смееше на ежегодните възражения от рода „моят герой никога не би направил това“. Но вероятно защото Харгрейвс си останаха почти еднакви от самото начало.

— Ха! О, Господи, можем ли да им пробутаме нещо ужасно? — Внезапно се чувствам по-добре от седмици насам. Въпреки че това няма да помогне да разделим Робърт и Саския, пак ми става хубаво. И ще имам възможност да се правя на съчувстваща съпруга. — Какъв би бил най-големият кошмар на Саския?

Той дори не се колебае.

— Да погрознее.

— Значи можете да я обезобразите някак. Катастрофа?

— Не, ще е твърде драматично. Ще ѝ хареса, защото ще реши, че накрая ще спечели Наградата на академията. По-добре да вкараме като продължителна тема нейното занемаряване.

— Да напълнее! Можете да я направите дебела.

Макар че всички се заклеват да пазят конфиденциалност след такава конференция, все нещо изтича. Робърт винаги се прибира у дома с някой слух и грейнало от злорадство лице. Но тъй като Джош и Саския са съпрузи, той очевидно може да ѝ казва каквото си поиска. А и така или иначе актрисата трябва да е посветена в тайната, за да започне да се тъпче с пай.

Джош се смее.

— Ще трябва да прекара цялото лято в надебеляване. Господи, това е гениално!

— Направи го, моля те.

— Тя ще ме убие.

— Ще си струва. А и ще помогне. Робърт е вманиачен по външния вид.

— Ще трябва да убедя и сценаристите. Някак си не мисля, че ще е твърде трудно. Не съм сигурен, че им е любимка.

Чувала съм истории как Саския връхлитала на снимачната площадка и заявявала, че последният сценарий е пълна глупост и който го е писал, не би могъл да си намери работа и като автор на упътвания за хладилници. Но трябва да заявя, че съм чувала това само от устата на Робърт, така че кой знае доколко е истина?

— Ще трябва да измисля и сюжетна линия за това. Не можеш просто да кажеш „направете еди-кой си дебел“. Трябва да има причина.

— Подробности — казвам аз. — Можеш да го направиш. Какво друго?

— Добре — казва той и аз виждам, че мисълта все повече му допада. — Нещо за Робърт.

— Той може да се превърне в омразен персонаж. Обича обожанието, което получава. Всички стари дами го мислят за голямо сладурче.

Джош се усмихва.

— Какво е най-лошото, което можем да му причиним? Сещам се! Педофил!

— Боже! Това май е доста прекалено. Не мисля, че Джорджия...

— Права си. Ще е зле и за сериала. Ще изгубим половината зрители. Нещо друго? Пияница насилник? Бие жена си?

— Вече не го ли направихте с други двама герои?

— Кой знае. Сигурно. Измамник? Сетих се. Нали каза, че бабичките го харесват? Е, нека направим Харгрейвс мошеник, който мами местни старци и им краде спестяванията.

— Идеално. Ще се окаже, че ги е лишавал от семейните им скъпоценности от години. Трябва да е много зъл.

— Ужасно зъл — съгласява се той. — И ще се опитам да положа началото на това още в първите два епизода.

Първите два-три епизода от следващия сезон били вече донякъде написани. След конференцията винаги се пренаписвали части от тях, за да се пригледят към новите обрати. Така че Робърт ще научи новината доста скоро. Няма смисъл да залагаш мини и да не ги взривиш.

Обсъждаме какво друго можем да направим, за да превърнем работата им в кошмар. Харгрейвс ще има забелка с Мерилин, по-младата (и скоро по-красива, ако Мелъди на Саския вземе, че се „занемари“) местна барманка. Очевидно на Робърт това ще му хареса — че Харгрейвс все още е смятан за достатъчно привлекателен, за да си падне по него толкова млада жена, но ще е огромен удар по гордостта на Саския. Тя обича да се възприема като фаталната жена на сериала. Затова решаваме тя да се натиска на някое хубаво коняръче, а то да ѝ се изсмее в лицето.

Харгрейвс на Робърт ще започне бизнес с дръзкия мъжкар Смайт. Това само по себе си не е проблем, само дето Робърт ненавижда Джес, актьора, който трае Смайт. (Но не забравяйте, че той „ненавижда“ и Саския, така че да не вземе да се окаже, че има нещо и с Джес). Не може да понася да е в една стая с него и от думите на Джош разбирам, че Робърт всъщност се страхува от Джес, защото той е откачен и агресивен. А Робърт не обича да се страхува.

— Трябва да помисля по тези идеи, за да съм сигурен, че мога да убедя сценаристите. Всички гласуваме по всяка сюжетна линия, затова трябва да ги спечеля на моя страна — казва той отново и аз неволно се надявам да не се окаже безполезен смотаняк, срещу когото сценаристите ще се съюзят, ако не харесат идеите му. Не ми изглежда такъв, но кой знае. Помня как Робърт все скимтеше, че Джош бил незначителен, но пък Робърт си е Робърт.

— Разбира се — казвам. — И само единия да уредим, пак е нещо.

Поглеждам си телефона. Минал е час, без да се усетя. Кой да предположи, че отмъщението било толкова забавно? Мисля, че Джош изпитва същото. Едва ли животът със Саския е изпълнен с радост и смехове. Трудно ми е да си ги представя как се хият на някоя глупост.

— Май трябва да се връщам — казва той и маха на сервитьорката за сметката. Отказва моята петачка.

— Добре си, нали? — питам, чувствам се виновна.

Лицето му посърва и ми се ще да не бях питала. Може би последният час, в който се подигравахме с хората, които ни предадоха, струваше много повече от разговор колко сме разстроени.

— Това е гадост, какво да кажа. Ще съм доволен, когато прекъснем за лятото.

— Сигурно не е лесно да ги гледаш заедно.

— Според теб защо поисках да се видим сега? Иначе трябваше да ги гледам как се натискат в кухнята си петнайсет пъти.

Стомахът ми се преобърна. Никога не съм имала проблеми с това, че Робърт трябва да снима любовни сцени с партньорка. Все пак не е „Петдесет нюанса сиво“. Във „Фермерът Джайлс“ дори да седят напълно облечени в леглото и завити до брадичката, пак се смята за твърде дръзко. Но целувките, прегръдките и тем подобни — не ми пукаше. Защо да ми пука? Актьорската игра е като всяка друга работа. Но при мисълта, че го правят сега и си мислят, че се подиграват с всички, като го вършат пред очите им, ми се повдига.

— Никакви целувки повече — казвам, преди да се усетя.

— Съгласен съм.

10.

— Заминавам само за няколко седмици!

Джорджия изглежда покрусена. Тръгва за Ибиса с приятели, изпитите свършиха. И двамата я изпращаме до Лутън. Вече няколко пъти е пътувала с приятели, така че не е голямо събитие, но този път го усещаме символично. Завърши училище. На път е да напусне дома завинаги. Имам чувството, че Робърт си мисли същото, защото преглъща сълза, докато чакаме да ѝ помахаме за довиждане.

— Три седмици — казвам. — Никога не сме се разделяли за цели три седмици, откакто си родена.

Тя се оглежда, забелязва майката и бащата на Елайза, които също изглеждат доста разстроени, и се отпуска достатъчно, за да приеме прегръдките ни. С Робърт накрая я прегръщаме едновременно. Потискам порива да се отдръпна и да го отблъсна.

След като тя заминава, с Робърт стоим там и чакаме, сякаш не знаем какво да направим. И тогава две възрастни дами, изтупани за пътуването, така както старите хора се изтупват за пътуване, сякаш отиват на вечеря, го забелязват и започват да пъплят към нас. Без съмнение ще искат снимка.

— Ще тръгваме ли? — питам, без да показвам, че съм ги видяла.

— Разбира се — казва той, но те са твърде бързи, викат името му и карат всички да се обърнат към нас. Внезапно става като в зомби филм, макар че главният герой не е застрашен от изяждане, а от фотографиране до смърт.

— По дяволите — мърморя под нос. Знам, че ще отиде половината сутрин.

— По-добре да... извинявай... — Обръща се сияйно усмихнат към тълпата вечният професионалист.

Докато гледам как го обграждат и разни бабички ме бутат настрани, проверявам съобщенията на телефона си. Правя го цяла седмица, сякаш това ми е работа на щат, чакам новини от Джош. Досега само една кратка депеша. В отговор на моя въпрос: „Как върви?“ в четвъртък, получих не особено информативното „Всичко е

наред“. Конференцията на сценаристите е в сряда и четвъртък. Питам се дали се е отказал да прокара някоя от нашите идеи и дали може да се откаже от целия план.

Тъкмо ще пиша поредното съобщение, когато едно се появява по магия.

Може ли да поговорим?

Разбира се, Саския ще е на йога, за да тонизира красивото си тяло. Изкушавам се да рискувам. Робърт още е обграден от хора и като го гледам, няма да приключи скоро. Решавам, че си струва риска. Ако някой би разбрал защо внезапно прекъсвам разговора, това е Джош.

— Ако затворя, не ми се обаждай пак — казвам, преди дори да ме е поздравил.

— Разбира се — казва той, сякаш това е най-естественото нещо на света. — Ще съм бърз. Искях само да ти кажа, че всичко се нареди идеално. Всичките ни идеи минаха.

— Ха! Страхотно. Браво.

— Редакторите тъкмо ги обсъждат, но е сигурно, че Саския вече ще трябва да яде за трима или четирима.

— Каза ли й вече?

— Не. Ще ме убие. Естествено не смятам да признавам, че идеята е моя. Ще й кажа, че съм възразил, но са били повече. Тя ще реши, че просто не ставам за нищо.

Хвърлям поглед към тълпата около Робърт, той ме гледа, сякаш иска да каже: „Ще дойдеш ли да ме спасиш?“, и продължавам разговора:

— Браво на теб.

— Реших, че ще искаш да знаеш. И вече посяваме мошеническата кариера на Робърт в епизод едно. Това означава, че спокойно мога да му кажа по време на почивката.

Поглеждам съпруга си, обграден от обожателките си, всички над седемдесет.

— Идеално. — Внезапно осъзнавам, че Робърт е тръгнал към мен и се усмихва извинително на фенките си, като ме сочи, сякаш иска да каже, че бързам да тръгваме. Когато се изтръгва от лапите им, изражението му става подразнено и обвинително.

— Да тръгваме — казвам и прекъсвам разговора с Джош, без да се сбогувам.

— Защо не ме спаси, по дяволите? — пита ядосано Робърт. Между другото, това винаги е моята роля. Трябва да играя лошото ченге и да го извлека, докато той протестира, че предпочита да остане и да поговори с „плебса“, както ги нарича насаме.

— Извинявай. Майра се обади.

Извърта очи.

— Мислех, че никога няма да се отърва.

— Толкова е сладко, че те обожават така, нали? Поне имаш късмета да играеш симпатичен герой. — Опитвам се да не се изхиля при тези думи.

Тъй като Робърт усилено се преструва, че ненавижда Саския, ми е позволено да я обиждам от време на време, без да изглеждам кучка. Това е хоби. Робърт обича да гледа сериала. Твърди, че това му помага да развива образа, но знам, че просто се наслаждава на физиономията си и се възхищава колко по-добър е от всички на екрана. В четвъртък вечерта го пропуснахме, защото водихме Джорджия на вечеря, за да отпразнуваме края на изпитите, така че в събота се настаняваме да гледаме с чаша вино в ръка.

— Господи, какво се е случило със Саския? — питам, когато я дават в едър план. — Лицето ѝ изглежда доста странно. Мислиш ли, че си е правила лифтинг?

Само за протокола ще отбележа, че Саския изглежда десет пъти по-добре от повечето от нас, и то в най-добрите ни дни, по аз знам как да натискам бутоните на съпруга си.

Разбира се, той трябва да се съгласи с мен.

— Ха! Сигурно.

— Вероятно се чувства застрашена от Мерилин — споменавам аз героинята, с която Робърт още не знае, че ще има връзка. — Сигурно е трудно да основаваш кариерата си на външния си вид и после да гледаш как той започва да вехне. Едва ли е стигнала толкова далеч благодарение на актьорските си умения.

Вярно е, че Саския не е велика актриса. Обикновено това ѝ се разминава — на косъм, — но само защото винаги кандидатства за роли, близки до нейния тип.

Ще бъда честна — не ми е особено приятно да правя подобни коментари. Не съм кучка по природа, а жените търпят достатъчно коментари за външния си вид и без моите забележки. Но когато той само изсумтява в съгласие, се чувствам измамена. Искам да го принудя и тон да каже нещо гадно за нея.

— Това момиче, което играе Мерилин, е разкошно, нали? — Може би ще помогне, ако насоча вниманието му към другата жена. — И е доста добра. Убедителна е.

— Учила е в RADA — казва той, сякаш това обяснява всичко.

— Това беше добър епизод за теб — казвам, когато започват надписите. Ако трябва да съм честна, „Фермерът Джайлс“ ме отегчава до сълзи. Толкова е сладникав, но пък от време на време има интересни обрати, които държат зрителите пред екрана. Всичко обаче е някак прекалено преувеличено.

Той се прозява и се протяга.

— Едно мога да му призная на Джош. Накара сценаристите да поработят върху идеите си. Сценарият определено е по-добър.

— Защо не го харесваш? Струва ми се, че върши добра работа.

— Той не е лош човек. Е, познаваш го. Просто не съм сигурен, че е достатъчно способен.

— Ти ли ми каза, че е женен за Саския? Или аз съм си го измислила?

— Женен е. — Робърт криви лице.

— Затова ли е получил работата?

— Кой знае. Всъщност не е честно да се мисли така. Май че има опит. Поне на хартия.

— А Саския държи ли се по-добре, откакто той постъпи?

— Не виждам особена разлика.

Едно трябва да му призная — дори не потрепва, когато я споменавам. Дори за миг не изглежда така, сякаш се чуди какво да каже или да замълчи, за да не се издаде.

— Едва ли е много забавно да се опитваш да дисциплинираш съпругата си на работа.

— Едва ли е много забавно изобщо да е женен за нея. — Той се смее силно на остроумието си и аз се насилвам да се присъединя.

11.

Това е първият ми урок с личния треньор, който Майра ми намери. Опитах се да протестирам, но тя не искаше да чуе. Въпреки че според нея я предавам, като се опитвам да отслабна, тя е решена да ми помогне да постигна целта си — да си върна Робърт. Казах му, че ще работя един час повече този следобед. И макар да не очаквам тренировката с нетърпение, поне съм доволна, че имам извинение да не се прибирам у дома. Мисълта, че той ще е вкъщи, ме изпълва с ужас.

Майра ми маха, сякаш изпраща първолак.

— Да не се върнеш суперкльоцава, ей?

— Много смешно. Ще имам късмет, ако изобщо се върна.

Очаквам фитнесът да е пълен с напомпани млади хора, които мажат с олио мускулите си и вдигат огромни тежести над главата си като жезли. Оказва се, че мястото е спокойно. Оглеждам се, докато чакам нервно момичето на рецепцията да приключи разговора си по телефона. Една жена — по-възрастна от мен май, но във фантастична форма — се учи да прави нещо, което изглежда много мъчително, в ъгъла на залата, но се смее и това е добър знак. Освен нея и треньорът ѝ салонът е празен.

Има цяла редица машини, които дори разпознавам — два крос тренажора, два велоергометра, три бягащи пътечки — и купчина черни метални предмети, които изглеждат като уреди за мъчения. Едва не се обръщам да избягам.

Тъкмо когато се замислям сериозно за тази възможност, рецепционистката затваря телефона и се обръща усмихната към мен.

— Пола?

Кимам нервно.

— Аз съм.

— Не се страхувайте толкова. Всичко ще е наред. Ще кажа на Час, че сте тук.

Когато си уреждах срещата, Майра стоеше до мен, за да е сигурна, че няма да се откажа, и аз бях разочарована, че имат само

мъже тренъори. Не знам защо, но пред жена нямаше да е толкова унижително. Дори оттогава сънувам кошмари как някакъв младеж се смее с колегите си за дебелианата, която се опитва да вкара във форма.

Час се оказва по-възрастен от очакваното — вероятно в средата на трийсетте — и абсолютно мил човек. И добре, че е така, защото първата му работа е да ми каже, че трябва да ме претегли и да прецени количеството на телесните ми мазнини. Казвам му, че не ми трябва да знам колко тежа, а той се смее и отвърща, че няма как да пренебрегнем това, ако ще се слабее.

В една малка странична стаичка той говори с мен, докато сграбчва паласките на кръста ми и сланините по ръцете с нещо като клещи.

— Е, каква е обичайната ви тренировка?

Започвам да се смея.

— Разходка до хладилника?

Мразя да правя това. Мразя да се подигравам с теглото си. Това е моят начин да кажа: „Да, знам, че съм дебела“.

Той е достатъчно любезен да се усмихне.

— Сериозно питам...

— Ами нищо особено. Ходя. Тичах на долу по хълма онзи ден.

— И колко често ходите? И колко далече? — Сега смята нещо на хартия, въз основа на данните от клещите.

— Всеки ден, почти. Само за петнайсет, двамадесет минути.

Чакам да се намръщи, но изражението му не се променя, остава си дружелюбно и позитивно.

— Е, и това е нещо. Ходенето е изключително полезно.

— Но аз започнах едва през последните няколко седмици...

— Добре, събуйте обувките и чорапите си и стъпете на кантара. Имате ли представа колко тежите?

Клатя глава за „не“. Лъжа. Преди няколко седмици, денят, в който започнах с новия си режим, се накарах някак да се изправа пред истината. Деветдесет и шест килограма и половина.

Той поглежда към електронния кантар.

— Деветдесет и три килограма и осемстотин и деветдесет грама.

Записва си го.

Не мога да повярвам.

— Еха, отслабнала съм почти три килограма. Само за няколко седмици.

Той се усмихва.

— Нали казахте, че не сте се теглили.

— Ами така е. Защото си мислех, че тежа деветдесет и шест килограма и половина, а излиза, че съм само деветдесет и три и деветстотин.

— Ами заради ходенето. — При това положение Час може да се оттегли, а аз просто да обикалям по цял ден, пъхтейки из Северен Лондон. — Това ли е основната ви цел? Да отслабнете?

— Да, и да се стегна, нали разбирате. Не искам всичко това да увисне.

— Тежестите ще се погрижат за това. Каква е диетата ви?

Споделям му какви подобрения съм въвела и изглежда впечатлен. Той самият прилича на образец за здравословно хранене. Дори косата му, която е гъста и леко разрошена, крещи, че диетата му е съвършено балансирана. Зъбите му са бели като на човек, който никога не е опитвал червено вино. Вдига поглед от изчисленията си.

— Значи процентът на телесни мазнини при вас е четирийсет и четири. Ще го измерваме редовно, за да видим дали пада.

Четирийсет и четири процента. Аз съм четирийсет и четири процента сланини. Четирийсет и четири процента от мен изглеждат като мазнотията, която намираш в тръбата на запушена мивка.

— Господи!

— Ще го свалим, не се тревожете.

Ще ми се и аз да имах такава вяра в себе си. Голяма част от мен се надява той да каже, че това е за днес и ще започнем с мъчението следващия път, но, разбира се, нямам този късмет. Никога не съм се чувствала така далече от зоната си на комфорт. Дори не използваме тежести („Ще ви въведа внимателно“.), ала след бавно, но стръмно ходене по бягащата пътечка, серия клекове и скокове, стъпване на една ниска кутия и няколко упражнения за ръце с ластичните ленти, аз се потя като в сауна и хриптя като булдог.

— Не мога... — казвам за хиляден път.

Последните пет минути са блаженство, докато той разпъва измъчените ми мускули, а аз лежа по гръб на пода и се чувствам като прегазена от камион.

— Кога идвате отново? — пита, щом се надигам от постелката и оставям потния си отпечатък върху нея. Представям си как извънземни учени го изследват след хилядолетия като Торинската плащаница. И заключават, че хората са били огромни, безформени бозайници, съставени от четирийсет и четири процента мазнини.

Искам да кажа „никога“, но съм платила двайсет тренировки, за да се принудя да идвам (и защото има добра отстъпка).

— В четвъртък — изпръхтя вам.

Той ми се усмихва с големите си прави зъби.

— Чудесно. Започнахте и се решихте, това е основното.

Искам да го халосам, но нямам сили.

Тъй като Робърт сигурно ще си е у дома, когато се прибера, трябва да си взема бързо душ и да се преоблека с работните дрехи. Ходенето пеша е невъзможно. Потта все още капе от всяка частица от мен, когато се качвам на автобуса.

— Тя направо откачи — усмихва се Джош, седнал срещу мен. Пак сме в онова кафене и прием кафе. Официално в момента работя допълнително при Майра, а той е в офиса си и се подготвя за снимките на епизодите след лятната почивка.

— Добре, разкажи ми всичко. Какво ѝ каза?

— Опитвах се да прозвучи позитивно. Сякаш я очаква нещо много вълнуващо...

— А какво е всъщност то? Предполагам, че „жена надебелява и се занемарява“ не е достатъчно.

— Тя започва да яде от нерви, след като разбира, че не може да има деца.

— Господи! И кой ще изиграе това?

— Знам. Най-долнопробна сапунка. Но ако трябва да съм честен, нашите зрители вероятно ще го харесат. Това е трагедия.

— Значи, когато се върнете след почивката, ще се започне?

— Точно така. Но тя се опитва да го запази в тайна от Харгрейвс, защото се страхува, че ще я изостави, ако разбере, че не може да има деца.

— Затова яде до пръсване!

— Именно. — Той се смее.

— Добре, та значи седнахте и ти ѝ го съобщих.

— Казах ѝ, че я очаква страхотна история и ще получи много внимание, и тя се развълнува. После ѝ обясних за какво става дума, а тя ме попита дали ще носи някакви подпльнки. Разбира се, това с невъзможно заради цената и необходимото време да ги слага всеки ден...

— И?

— И тогава загрея. Попита ме дали всъщност ѝ казвам, че трябва да напълнее, и аз отвърнах, че затова ѝ съобщавам сега, за да може да започне веднага. О, забравих! Купих ѝ голяма торта. Пълна със сметана и шоколад. И отидох да я донеса.

— Ха!

— Тя буквално я запрати в лицето ми. И отказа категорично да го направи. Казах ѝ: „Виж Шарлиз Терон. Тя изглеждаше ужасно, когато играеше серийна убийца, и спечели тонове натрапи“.

— О, господи, тя да не вземе наистина да спечели Наградата на академията. — Макар че не би трябвало да ми пука за това, тъй като ще се случи доста след като всичко е свършило, защото наградите се раздават април или май, все пак ми е ужасно гадно, че тази история може да се окаже най-хубавото, което се е случвало на Саския.

— О, не, няма.

— Откъде си сигурен?

— Защото ще забравя да изпратя кандидатурата ѝ. Това го правят продуцентите на сериалите. Ако не е в състезанието, не може да спечели.

— Ами ако разбере?

— Как, ако ние не кажем на никого?

От начина, по който се обляга назад и ме поглежда, разбирам, че е много горд от този обрат в плана.

— О, боже, ти се оказа истински зъл гений.

— Правя каквото мога.

— Значи Шарлиз Терон свърши работата?

— Не веднага. Тя се опита да се пазари — колко точно килограма се очаква да качи. Колко бързо ще ѝ позволят да ги свали отново. Много сълзи и „ами ако вече не ме харесваш, когато напълнея“ и тем подобни. Кое то беше супер, меко казано. Всъщност не би ми пукало

дори да беше сто и петдесет килограма, ако си е човекът, за когото я мислех допреди две седмици.

— Е, така говориш сега...

Той ме прекъсва, по-разпалено от всякога.

— Истина е. Обичам жена си. Не съм някакъв тъпак, на когото му пука само за външния ѝ вид.

— Тя е късметлийка — казвам с копнеж.

— Очевидно не смята така.

Настъпва неловка тишина, аз не знам какво да кажа и си мисля, че е малко смутен от изблика си. Накрая казвам:

— Е, добре, кой знае какво си мислят те?

— Не мога да се съсредоточа на работа, чудя се какво прави. Поне когато снимаме, имам представа.

— Робърт е бил навън целия следобед вчера. Каза, че е бил на урок по голф.

Джош покрива лицето си с длани.

— Сас ми каза, че отива на спа. Няма смисъл да ѝ звъня, защото или ще ѝ правят масаж, или после ще е твърде отпусната, за да ѝ се говори. Мамка му.

— Няма смисъл да се измъчваме, като гадаем за подробностите. Знаем какво правят, не е нужно да знаем как и къде.

Той оставя чашата с кафе и ме поглежда.

— Ти наистина мислиш, че смятат да живеят заедно, нали?

— Нямам представа.

Той примигва и виждам, че се опитва да овладее треперенето на устните си, за да не се разплаче. Извързвам се, за да му дам възможност да се съвземе. Питам се дали сервитьорката ни мисли за двойка с проблеми.

— Поработих върху графика, когато започнем пак снимките — казва той и опитва да се усмихне. Наистина е сърцераздирателна гледка. — Опитвам се да ги сложа в различни дни, когато е възможно. Да им е по-трудно да се виждат. Разбира се, половината им сцени са заедно, така че...

— Пак добре. Всяко препятствие с добре дошло. Може пък аз да резервирам уикенд някъде или нещо такова. Да го заведа някъде за седмица и нещо. Но всъщност не ми се ще да прекарвам време с него повече от необходимото.

— Дали ще се навие? — Изглежда обнадежден, сигурно ще се почувства много по-добре, ако не трябва да се чуди къде е жена му всяка минута, докато той трябва да работи.

Минаха години, откакто с Робърт сме ходили някъде през лятото, защото, където и да идем, той става параноичен, че хората ще го снимат по бански. Кое то те наистина правят.

— Просто ще резервирам и ще му кажа, че е изненада. Ще избира място, където винаги е искал да отиде. И ще изглеждам като Съпруга на годината, дори да ми се вбеси.

Оказа се, че всички хубави места са резервирани, защото е вече сезонът и повечето хора са планирали предварително. Накрая моля Майра за две седмици отпуск и заявявам на Робърт, че съм го направила, за да сме заедно, докато не работи. Ако кажа, че изглежда ужасен при тази новина, би било огромно омаловажаване. Още щом го изричам, разбирам, че със Саския са планирали да прекарват дните си заедно. Дори не е нужно да се залепя неотлъчно за него, за да съм сигурна, че вече няма да се случи. Седим на малкото си балконче с гледка към градината долу. След седмица дъждовен Уимбълдън слънцето внезапно се показва и половината Лондон като че ли е навън и му се радва. Робърт лениво къса сухите листа на здравеца от саксията до него.

— Можем да си направим домашна ваканция — казвам, като се преструвам, че не забелязвам изражението му. — Не ми харесва, че стоиш сам по цял ден, докато съм на работа и Джордж я няма. Реших, че сигурно се отегчаваш.

Няма как да възрази на това. Робърт (обикновено) първи би признал, че не обича да стои сам твърде дълго. Той има нужда от публика.

— Но аз имах планове — казва подразнено.

Свивам рамене, сякаш това не е важно.

— Например?

— Ами казах на Алис, че ще обиколим някой ден галериите. И голф. Мислех си да взема още малко уроци.

— Пак можеш да го направиш — казвам ведро. — Ще дойда с вас. Или пък, още по-добре, ще ви оставя да си правите културната

програма и ще се срещнем някъде за обяд. Къде ще ходите, знаеш ли?

— Не сме уточнили още подробностите.

— И винаги си настоявал да се науча да играя голф. Мога да дойда на някой урок с теб.

Той се изсмива.

— Мразиш голфа.

Така е. Мразя го. На мен ми дай дартс или състезания с коли. Спортове, които наистина могат да се нарекат спорт.

— Само защото не съм опитвала. Ще е забавно. Е, Майра вече намери човек да ме замества, така че няма да се отървеш от мен.

— Добре — казва той, без да му пука колко рязко прозвуча.

— Мислех, че ще се зарадваш — казвам и включвам сълзите. Само колкото да го накарам да се почувства зле, а не да избяга. И доста добре се справям с удържането им. Извързвам се, сякаш се опитвам да ги скрия от него.

Той омеква, защото не е чудовище. Не мисля, че и за миг е искал да бъде нещастна, каквото и да прави.

— Така е, скъпа. Просто ми се ще първо да го беше обсъдила с мен. Може би следващата седмица щеше да е по-добре...

— Исках да те изненадам. Не съобразих.

Той се навежда и ме целува по главата.

— Оценявам го, извинявай.

— И ако си планирал нещо, няма проблем — казвам, защото знам, че вече съм опикала кладата му така добре, че сърце няма да му дава да се измъква за дълго. А и мога да се постарая да не го прави, като постоянно изскачам с по някоя изненада. — Не ми пречи да стоя и самичка, нали знаеш.

Когато пиша на Джош какво съм направила, получавам усмихнато човече.

12.

Пак съм пред „Уест1 Хот Йога!“, този път на среща. Изпратих приятелско съобщение на Саския преди ден-два. *Една късна закуска в събота?* — и тя почти ми отхапа ръката в нетърпението си да приеме.

Направо сияе, макар да не знам дали е от йогата, или от дългата сесия, за която съм сигурна, че е имала с моя съпруг, докато ние с Джош бяхме на работа в четвъртък. Някак нереално е да знам какво става (когато му казах, че ще закъснея на работа — заради Час и неговите метални уреди за мъчение, макар че това не го уточних, естествено, — той отвърна, че и без това няма да е вкъщи, защото си уредил игра на голф с професионалист в клуба си в Хайгейт), но да не мога да направя нищо по въпроса. Опитах се да канализирам гнева си в тренировките, както съм чела, че правят хората, но накрая само казах на Час, че е гадняр, когато ме накара да взема по-голяма тежест.

Както и да е, каквото и да става със Саския, изглежда добре. Прегръща ме и ми казва колко се радва да ме види.

— Изглеждаш много добре — казва тя неискрено.

— Ти също. — Тя е с бели подгънати джинси и тясна малинова блузка, която показва щедро деколте на всички заинтересовани. И някакви модерни джапанки. Краката и ръцете ѝ са с меден тен, който е твърде съвършен, за да е естествен. Все още изглежда в чудесна форма, затова предполагам, че Джош не я е накарал да яде до пръсване. Дърпам моята тениска над корема си и същевременно се мразя, че го правя.

— Как изкарваш почивката? Предположих, че сте заминали.

— Е, Джош, разбира се, не получи отпуск. А не е забавно като си сам. Пък и всичките ми приятелки работят, затова аз, горкичката, си стоя самотна у дома.

Хвашам се за това и оставям менюто, което, тъкмо съм взела.

— Ами да! Нямах ли събрание на сценаристите миналата седмица? Робърт винаги е на тръни и се чуди каква ли ужасна съдба му подготвят.

— О, моля те, не ми говори.

Смея се фалшиво.

— Ти със сигурност няма защо да се тревожиш. Джош не би посмял.

Тя ме поглежда праведно.

— Винаги съм му казвала да ме третира като всички останали актьори.

Да бе.

— Е, имаш ли някакви новини? Или той ги пази в тайна?

Настъпва пауза, явно се пита дали може да ми сподели лошата новина. От друга страна, ме харесва и знае, че като съпруга на един от актьорите знам правилата, затова си мисля, че ще го направи. Чакам търпеливо.

— Обикновено да, но... о, боже. Пола, не бива да казваш на никого, дори на Робърт...

— Разбира се, че няма. Той дори не знае, че сме приятелки, забрави ли.

И тя ми разказва всичко. Какво предизвикателство щяло да бъде и как Джош ѝ казал, че вероятно може да спечели награди. Правя се на изненадана, когато стига до качването на килограми.

— Боже, каква отдаденост! Браво на теб.

— Знаем, че звучи повърхностно, но не зная дали ще мога.

— Повярвай ми, лесно е.

— Хаха. Знаеш какво имам предвид. Ами ако не мога да ги сваля после и... — замлъква, явно осъзнала, че ще ме обиди.

— Ще ги свалиш. Мисли за това като за предизвикателство. Джош е прав — ще те номинират за Наградата на академията.

— Мислиш ли? — пита тя, за първи път изглежда обнадеедена и аз си казвам: „Боже, толкова си приличат двамцата с Робърт. Просто искат похвали и внимание. Те са като онова момиченце в училище, което знае, че е най-красивото, но все пак има нуждата да го чува. Постоянно.“

— Определено. И мога да ти помогна. Аз съм експерт.

— Наистина трябва да спреш да говориш така за себе си — казва тя, което е много мило, трябва да призная.

Сервитьорката се появява да ни вземе поръчката. Саския поръчва обичайната салата „Ница“ с дресинга отделно.

— О, недей — казвам аз. — Избери нещо по-мазно.

Тя се преструва, че възразява, но избира печен картоф със сирене и масло. Потните дами от „Уест1 Хот Йога!“ биха получили удар.

— С повечко сирене — казвам вместо нея. — И повечко масло. Повечко от всичко.

Аз си поръчвам салата „Ница“, като се насилвам да поискам дресинга отделно.

— Ами ти? — казва тя, докато чакаме храната. — С Робърт ще ходите ли някъде? — Няма и най-малкият помен, че знае нещо. Предполагам, че ѝ е казал за нашата „домашна ваканция“. Как съм го изненадала и съм му съсипала лятото. Решавам малко да я попритесня. Когато казах на Джош за срещата — докато му обяснявах цялата история, — той ме посъветва да не играя повече картата със съчувствието:

— Тя ще види слабост и ще се нахвърли. Сас не си пада по женската солидарност. Нито пък по съчувствието. Ако ти би съжалила някоя жена за нещо, за нея то би било възможност.

Прекъснах го:

— И без това не възнамерявах да го правя.

— Да, добре, казвам само, че според мен това със съчувствието няма да проработи.

Исках да кажа: „Изглежда е прекрасен човек, разбирам защо искаш да спасиш брака си“, но разбира се, не го направих.

— Не, закъсняхме — казвам сега. — Макар че Робърт ме убеди да си взема две седмици почивка, за да можем поне да сме заедно.

Това определено не е историята, която знае тя. Всъщност в истинската версия, която Робърт ѝ е представил, той беше толкова ужасен, колкото сигурно е била и тя от моето решение. Наблюдавам реакцията ѝ. Тъй като не е чак толкова добра актриса, не може да скрие, че това е новина за нея. Овладява се бързо обаче.

— Колко хубаво. Значи нещата между вас се оправят?

— Е, така е, нали разбираш. Просто през последните седмици той стана, ами... да го кажем, много внимателен.

Вдигам вежда многозначително, за да намекна, че сексуалният ни живот се е съживил. И проработва (Боже, много съм добра!). Саския изглежда така, сякаш ѝ прилява. Прави нещо, което мога да опиша единствено като гримаса. Подобна на тик усмивка, която напълно липсва в очите.

— Еха, това е чудесно. Много се радвам за теб.

— И аз! Не знам какво се е случило, но през последната седмица и нещо сме направо като тийнейджъри. — Едва не се засмивам при тези думи. Защото са толкова далеч от истината. Но изражението ѝ е безценно. Ококорена, с широко отворена уста. — Ех, извинявай, че така картинно, но... нали разбираш... знам, че мога да ти се доверя.

Всъщност донякъде рискувам, защото тази информация може да я накара да забрави за уговорката ни да пазим приятелството си в тайна и да се нахвърли отгоре му. Дълбоко в себе си обаче знам, че няма да го направи. Не би рискувала той да разбере, че тя души около живота му и го обсъжда тайно с жена му. Това ще я накара да изглежда твърде несигурна.

— Разбира се, че можеш. Нищо чудно, че изглеждаш толкова добре. — Опитва да се засмее. Но се задоволява с едно сухо „хаха“. Питам се дали наистина изглеждам различно. По-добре. За двете седмици, откакто се видяхме за последно, направих повече упражнения, отколкото за последните десет години.

— Е, какво смятате да правите през тези две седмици? Сега, когато Робърт те е „убедил“? — Не можа да се сдържи, иска да научи подробности. — Какви лакомства е скрил в килера?

— Още не знам. Много е потаен.

— Боже! Колко вълнуващо.

— Мисля, че просто се чувства виновен, задето беше малко разсеян напоследък. Дори сега ми е неудобно, че изобщо го споменах пред теб. Май преувеличих нещата.

Тя стиска крайчето на салфетката в юмрука си. Не мисля, че дори осъзнава какво прави. Наслаждавам се на момента.

— Да се надяваме. Сигурна съм, че си права.

Мълчим известно време. Аз направо тръпна от малката си победа. Саския изглежда бясна, сякаш я е яд на бедната безобидна съпруга, задето мъжът ѝ е обърнал внимание.

— В петък на работа той каза, че ще изпращате Джорджия на летището миналия уикенд...

Знаех си! Тогава Робърт се опита да роптае, че Джордж заминава само за няколко седмици, така че не е нужно и двамата да ѝ махаме за довиждане. И знам, че се е надявал да се измъкне тогава, за да се види със Саския. Джош щеше да си мисли, че тя е на йога. Аз щях да съм в

Лутън. Идеалното престъпление. Затова го направих на голям въпрос и заявих, че Джордж е казала, че иска да сме и двамата. Че много се е разчувствала. Малко по-късно той се измъкна да „потича“, без съмнение с телефон в ръка. Точка за мен.

Няма нужда обаче да споделям това със Саския.

— Е, аз я закарах. Той се оплакваше, че трябвало да стане много рано, миличкият. Затова го оставих да се наспи като тийнейджър.

Честно, ако някой можеше да изобрети невидима камера, която се управлява само с мигане на окото, бих я купила веднага, за да запечатам изражението ѝ.

— О... Той говореше така, че си помислих, че е въпрос на живот и смърт. — Опитва се да го подмине като шега, но знам, че мозъкът ѝ пищи как я е излъгал. Че са имали идеална възможност да се видят, а той по някаква причина я е отсвирил.

— Типично за Робърт. — Извъртам очи, надявам се обичливо.

Усещам, че съм постигнала достатъчно за днес. Сега тя вече е параноична и несигурна. Не искам да я изгубя напълно, макар че вероятно любопитството ще я кара отчаяно да иска нова среща с мен.

— Как мина йогата?

— Добре. — Чакам да продължи с обичайните глупости, но тя се е концентрирала върху току-що пристигналия печен картоф — с размерите на малка подводница, — сякаш изучава сценария за утре.

Аз оставям дресинга недокоснат и се заемам със салатата.

Тъй като смятам да отменя две седмици тренировки с Час, насрочвам допълнителни за тази седмица, защото знам, че Робърт ще бъде навън през повечето дни и ще се опитва да разбере защо неговата безгрижна и уверена любовница внезапно е станала досадна и подозрителна. Не ме разбирайте погрешно, все още мразя Час и всичко, което той отстоява с огромна жар (не е честно, мил човек е, но просто предпочитам да не го видя никога повече), обаче си имам мисия. Докато Саския се разширява аз ще се свивам.

Избирам средните две седмици от почивката на Робърт за моята отпуска. Така ми се струва най-дразнещо. Да се надяваме, че Саския ще му е сърдита следващите няколко дни след моята бомба, но няма да може да му каже защо. После цели две седмици се ще пита какви ги

вършим ние с него, но няма да може да му се обажда, когато пожелае и ще трябва да чака той да се свърже с нея. И тогава ще остане само една седмина до началото на снимките, през което време, почти неизбежно, отношенията им вече ще са обтегнати, тъй като аз ще се погрижа да ѝ разкажа колко добре сме си прекарвали. Не е точно дългата лятна идилия, която са очаквали.

Всеки ден се прибирам от работа натъртена и смазана. Въпреки усилията на Час да ме разтяга, докато съм в безсъзнание след тренировката, всичко ме боли като за последно. Дори веднъж повърнах (след като ме накара да бутам тежък дървен сандък из салона), два пъти ревах (когато ме помоли да бутам сандъка отново) и псувах често, отколкото смятам за приемливо. А през цялото това време Час бе ухилен до уши и не спираше да ми подвиква окуражително. Казах му, че искам да го ударя, и той предложи да включим и бокс в тренировката. Бях твърде изтощена, за да споря.

Но няма никакво съмнение, че въпросните ми части се смаляват. Някакви най-случайни части — като например няколко сантиметра от обиколката над коляното и тресящата се плът, която виси отстрани над сутиена ми. Час ме увери, че и останалата част от тялото ми ще навакса скоро. Всички дрехи вече са ми големи в една или друга степен и дори нещо, което прилича на мускули, се появява под повърхността ми. Дълбоко под повърхността, но все пак. На третия ден изминавам пеша целия път до вкъщи след тренировката с Час и дори ми харесва. Решавам, че сигурно са ме отвлекли извънземни. Това не може да съм аз.

Когато се прибирам, лягам в горещата вана и се грижа за бойните си рани. Опитвам се да не мисля къде е Робърт и какво прави. С Джош си сравняваме бележките за отсъствията им и извиненията, които ни пробутват, и сме сигурни, че прекарват повечето дни заедно, макар че нямаме представа къде. Претърсвам спалнята за улики, но дори на Робърт да му стиска да я води тук, не съм открила нито руси косми, нито дъх на наситения ѝ цветен парфюм. Когато казах на Джош, той призна, че е сторил същото.

Вечерите с Робърт си седим — както вероятно му изглежда — в дружеско мълчание, с бутилка вино пред телевизора. Аз никога не го разпитвам какво е правил през деня и не споменавам, че дъхът му мирише на вино, макар да твърди, че цял следобед се е разхождал в

Хайд Парк, или че до лявото му ухо има малка следа от розово червило, докато описва колко вбесяващо било в „Джон Луис“, когато се опитвал да избере нов скрин. Дори не му казвам, че не искам нов скрин, нито пък някога съм споменавала, че искам. Усмивам се и се шегувам, смее се на шегите му. Кой не би искал да е женен за мен?

В петък вечер, когато най-сетне се връща от „голф“, Робърт изглежда изтощен. Изнервен. Не както би изглеждал човек, който цял ден е обикалял из ливадите да търси топка, която не спира да губи. За човек, който почернява лесно, той няма и помен от тен на лицето си в този красив слънчев летен ден. Едва се сдържам да не го попитам дали е играл с воал, или пък в Хайгейт имат свой микроклимат и той е бил под облачно небе, докато ние останалите сме били окъпани от слънцето. Даже аз малко почернях дори само от прибирането пеша, въпреки че се мажа с трийсети фактор.

Разбира се, вместо това го питам как е минала играта (естествено той, много удобно, е играл с човек, когото не познавам; запознали се в клуба и явно нямат намерение да се виждат извън него). Но личи, че е разсеян. Нещо е станало.

Когато имам възможност да изпратя съобщение на Джош, го питам дали е безопасно да говорим. Той отговаря: *Не. След половин час?* Но не мога да рискувам. Робърт отиде да се изкъпе и вероятно ще приключи скоро.

Не мога — отговарям. — Утре?

Разбираме се да говорим, щом Саския тръгне за курса по йога. Почти се изкушавам да си уредя още една среща с нея, но вече съм казала на Робърт, че са ми отменили масажа в събота сутринта. Обаче умирам от любопитство, затова изпращам на Джош още едно съобщение:

Тя добре ли ти се струва?

Още чакам отговор, когато Робърт се връща и тръгва към шкафа, за да вземе чаши за вино. По-късно, когато имам шанс да погледна, чета:

Всъщност не.

Саския била със зачервени очи, казва ми той, когато говорим на сутринта. Аз обикалям из парка, след като казах на Робърт, че отивам

по спешност за мляко, защото е свършило. Поради това се наложи да излея обезмасленото ни мляко в мивката, без да ме види. Знаех, че няма да възрази. И двамата не можем да започнем деня си без кафе.

— Мислиш ли, че са скъсали? — питам, останала без дъх. — Струва ми се твърде лесно.

Настъпва пауза и той казва:

— Проверих й телефона, когато заспа. Нищо, естествено.

— Боже, толкова е вбесяващо да не знаем какво става.

— Питам се как ли се свързват — казва той.

— По телепатия — отвърщам и той се смее. — Толкова силна е връзката им.

— Вече имам чувството, че изобщо не я познавам. — Въздиша. Сядам на една пейка, с лице към слънцето, и чакам да продължи.

— Може би ще трябва да огранича загубите...

— Просто изчакай. Нямаме представа какво се случва. — Гледам как едно малко момиченце с червен суичър скача след един гълъб.

— Мислиш ли, че съм идиот, задето искам да остана с нея?

— Няма значение какво мисля аз. — Ставам и продължавам да вървя. Мога да поспортувам, докато говорим.

— Но е така, нали? Бъди честна.

Е, щом попита.

— Да, така мисля. Тя ми се струва ужасна. Можеш да имаш нещо по-добро.

Той се смее и аз съм облекчена.

— Не, наистина, кажи ми какво всъщност мислиш.

Когато съм на една плунка разстояние от апартамента, осъзнавам, че съм забравила млякото. Обръщам се и тръгвам обратно към главната улица.

13.

С помощта на Майра планирах натоварен график за нашата домашна ваканция с Робърт. Галерии, матинета, разходки из парка. Изтощих се само докато го измислях. Ако трябва да съм честна, предпочитам просто да си мързелувам две седмици, но не това е идеята. Опитвам се да насроча по едно събитие всеки ден, с надеждата, че това ще му попречи да отскача за „игра на голф“. И оставям плановете си смътни, та да не може да планира и той. Дори уреждам две вечери у родителите му, защото знам, че според него не ги вижда достатъчно често. Това ме устройва. Обичам майка му и баща му. Нямам никаква представа как от тях са се пръкнали Робърт и Алис.

Лойд и Кристин са актьори, разбира се, макар че и двамата вече не работят. Имали са някакъв умерен успех през седемдесетте. Всъщност са се запознали на снимките на ситком за едно училище — двайсет и четири годишен и двайсет и три годишна са играли хлапета на шестнайсет, — които продължили четири години. След това и двамата влезли в застой и за щастие на Робърт и Алис се захванали с продажба на антики, която пък потръгна. Робърт много обича да казва при интервютата, че това е една от причините да се чувства удобно в ролята на Харгрейвс, сякаш да вземеш една ваза и да я обърнеш е умение, което се постига с дългогодишен труд. Но и двамата приключиха с актьорството и само понякога се появяват в някоя и друга драма. Всъщност Лойд дори поработи ден-два в „Игра на тронове“ и когато се прибра, каза, че никога не бил виждал толкова много зърна на гърди на едно място през целия си живот.

Те са нелепо горди с Робърт, по начин, по който само родителите могат да се гордеят. А най-хубавото е, че ме обичат, явно също така безусловно. Джорджия, единственото им внуче, може да ходи по вода, ако питате тях.

Те живеят в самия център на Бат, в къща, която са купили през седемдесет и пета за смешни пари, а сега сигурно струва към пет трилиона. Това е къщата, в която са отраснали Робърт и Алис, и всеки път, когато отида там, трябва да се боря с пробуждането на завистта

заради детството, което са имали. Не че моето беше лошо. Изобщо. Просто беше малко скучно. Безцветно. Малка двуетажна къща в предградие с миниатюрна върба в предния двор и църква в неделя. Винаги съм си представяла, че Робърт и Алис са израснали сред вихър от изкуство и изисканост. Докато аз играех на „Керплънк“ със съседката Кати, те са ходили на театър и са им позволявали да отпиват от коктейл с шампанско на някое разкошно парти в градината. Питам се какво ли стана с Кати. Тя беше изключителен талант на „Керплънк“. Вероятно сега е хирург, с тези ръце.

Семейният дом на Робърт е една от онези боядисани в медено четириетажни красавици с тераси, с които е известен Бат. Леко отдалечена от улицата зад черна метална ограда около по-нисък преден двор. Неочаквано голяма градина отзад. Дървен под и оригинални капаци, реставрирани до стария си блясък. Винаги стават големи дискусии относно паркирането и колко трудно е да се намери място наблизко, но предполагам, че все ще открия за какво да се оплаквам, ако живееш тук. Е, освен от изневярата на съпруга си, разбира се.

Поради проблема с паркирането, отиваме с влак и когато после се появяваме с такси от гарата, Кристин гледа с надежда през един от прозорците. Тя вероятно е била там цялата сутрин, тъй като май не ѝ казах кой влак ще хванем.

— Бог да я благослови — казвам, когато ѝ махам и лицето ѝ се озарява.

Робърт се усмихва опрощаващо. Не мога да не му призная — той искрено обича майка си и баща си.

Организирах това гостуване сега не само защото знам, че на Робърт ще му хареса и за мен ще е по-лесно да се отпусна покрай него в присъствието на Лойд и Кристин, тъй като не искам те да усетят, че нещо не е наред. А защото искам да посея вина у него с това гостуване. Те са прекалено отстъпчиви, склонни да проявяват слепота към недостатъците на децата си и изключително грижовни, но знам, че трудно биха простили на сина си, ако ми изневерява. Лойд и Кристин са заедно в добро и зло и се гордеят с този факт. Въпреки че животът им на сцената е бил изпълнен с изкушения, те непоколебимо са ги избягвали. Знаят какво ще има значение, когато всичко отmine.

— Скъпи мои! — казва Кристин, отваряйки широко предната врата. Тя не е по-скромните посрещания. Прегръща ни сред вихър от

шалове и силен парфюм, който мирише така, сякаш е бутилиран през седемдесетте. Кристин все още е красавица, но започва да придобива вид на стресната бебе, току-що събудено от дрямка, заради леките козметични операции тук-там — за които никога не би признала. Очите ѝ сега са така кръгли, защото провисналата кожа е изрязана. Като млада е изтънявала прекалено веждите си (по модата тогава) и те така и не са пораснали отново, затова сега над очите ѝ се извиват неестествени тъмнокафяви линии. Този път забелязвам, че бузите ѝ са гладки и издути като ябълки. Ще ми се да можех да ѝ кажа да спре и че е великолепна каквато е, но това означава да призная, че съм забелязала, а за всички е негласен закон да не го правим.

— Влизайте, влизайте. Лойд е до магазина, но ще се върне скоро. Умира да ви види.

Хвърляме багажа си в коридора и я следваме към огромната кухня в приземието. Вратите към задната градина и към двора отпред са отворени. Къщата на Лойд и Кристин е толкова голяма, че с Робърт си имаме постоянна спалня (както и Алис), макар че им гостуваме едва няколко пъти годишно. Но всички знаем, че при всяко гостуване първо се пие чай (предварително запарен) или джин с тоник (след шест).

Всъщност се чувствам много спокойна, когато се потапям в топлината, която Кристин излъчва, сякаш е преносим радиатор, включен на максимум. Ако имаше котка, знам в чий скут щеше да седи.

— Как си, скъпа моя? — Тя ме хваща и ме оглежда. — Хубава както винаги.

— Ти също — казвам, защото е вярно. Каквото и да си причини на лицето, пак така ще мисля.

Когато Лойд се прибира (едва не ме смачква в мечешката си прегръдка), се обаждаме по интернет на Джорджия, която се излежава на плажа. Лойд и Кристин не могат още да схванат напълно какво става и все питат: „А тя кога се е снимала?“ (Лойд) и когато обясних, че всъщност я виждаме в реално време, те започват да размахват ръце и да крещат: „Ехооо!“ (Кристин). Почти плача от смях, когато затваряме, след като се уверяваме, че тя си прекарва страхотно и изобщо не ѝ липсваме. Поглеждам към Робърт — и той се смее.

На вечеря (сготвена от Кристин и Лойд в нещо като епизод от „Аз обичам Луси“) направо не вярвам на късмета си, когато Лойд

споменава колко е тъжно, че синът на техни стари приятели се е развел, след като открил, че съпругата му има връзка с друг от години. Точно това ми трябва.

— Просто ужасно. Как може някой да е толкова жесток към човека, когото се предполага, че обича?

Знам, че наливам масло в огъня, що се отнася до Лойд и Кристин. Само трябва да капна малко и те пламват.

— Кошмар — казва Кристин. — Той нищо не подозирал, представяте ли си?

— Хората сега не са подготвени да работят — поема щафетата Лойд. — При най-малкия помен от скука и са готови да скочат към някой друг.

— Днес всичко опира до незабавното удовлетворение. — Сега тя се навежда напред, облепната на лакти, и продължава: — По наше време си постилаш леглото и лягаш в него. Нали, Лойд?

— Така е. Но имай предвид, че ние бяхме късметлии. — Той се протяга и слага ръка върху нейната, а аз преглъщам сълза. Толкова са сладки.

Робърт се прави на ударен. Може би се тревожи, че ако каже нещо, ще се издаде. Кристин обаче не спира.

— Мисля, че го познаваш, Робърт. Марк Тайлър. Не бяхте ли съученици навремето?

— О, да, май, че бяхме. Но не бяхме приятели. — Той изглежда малко нервен, явно му се ще да сменим темата.

— Все пак не е ли ужасно? Той е толкова прекрасно момче — настоява Кристин. — Представяш ли си? Женени са от двайсет години. Две деца.

— Аха... — казва той. — Гадно.

— Срещали сме я няколко пъти, нали, Лойд?

Той кима в съгласие.

— Ще ѝ кажа какво мисля за нея, ако я видя отново.

— Е — казва високо Робърт, сменяйки темата. — Ще ми се още една чашка вино. Някой друг?

Два дни майката и бащата на Робърт ни глежат и ни угаждат. Толкова са въодушевени, че сме при тях, че макар инстинктите ми да

крещят да помогна с готвенето и чистенето, се сдържам и ги оставям. Не е трудно да се сетиш как човек като Алис би се възползвал добре от това.

Когато разговорът се насочва към нея, ние седим до голямата маса в задната градина и пием бренди след вечеря. Миризмата на орлови нокти е почти задушваща. Аз не взимам отношение по въпроса. Нямам никакво намерение да съм човекът, който ще им каже, че шансът да направи свое собствено, посветено на живота ѝ представление е близък до този да я изберат за следващия Джеймс Бонд. Не само защото никой няма да иска да го гледа, но и защото тя никога няма да се хване на работа, за да го осъществи.

— Чудя се къде ли ще постави първото представление... — казва Кристин и се започва — спомнят си театрите, в които са работили през шейсетте, как са се казвали тогава и в какво са се превърнали сега. С Робърт просто ги оставяме да говорят. Предполагам, че така прекарват вечерите си, когато са сами, в щастливо бродене по пътеките на миналото, хванати за ръце.

— Ние се видяхме с нея миналата седмица, нали, Робърт? — казвам, когато накрая започват да затихват.

— Аха — отвръща той. Цяла вечер мълчи и се чудя за какво ли мисли — пита ли се дали е безопасно да се измъкне и да се обади на Саския от някой уличен телефон. Не би посмял да ѝ звънне сега, не и тази вечер, когато Джош може да е с нея. Въпреки правилото им да не си пишат съобщения, очевидно е притеснен, че тя може да го направи, защото от време на време поглежда телефона си, така че само той да вижда екрана. По едно време влезе в къщата с него. Мисли, че не забелязвам или ако забелязвам, не разбирам какво става.

— Знам. Колко хубаво. Толкова е прекрасно, че вие тримата се разбирате добре — казва Кристин, а аз прехапвам език и потискам усмивката.

Аз проверявам своя телефон, докато Робърт е в банята и се приготвяме за лягане. Има съобщение от „Гейл“, само една дума: *Ето*, заедно със скрийншот на нещо, което прилича на страницата на Саския в „Уикипедия“.

Малко се обърквам в началото, но после забелязвам следното изречение: „Макар че Шърборн твърди, че е на трийсет и осем години, всъщност е на четирийсет и три“.

Изсумтявам.

Ослушвам се дали Робърт не се връща от банята. Джош вероятно вече е заспал, но все пак му изпращам отговор:

Ти ли го направи?

Отговорът му идва почти веднага. *Аз? Как бих могъл?* — последван от усмихнато човече. Всъщност се разсмивам с глас точно когато Робърт се връща от банята.

— Някакво тъпо клипче с коте — обяснявам. Но не го моля да го изгледа. Робърт не си пада по животните.

Той извърта очи, но не с досада.

— Хиляди години прогрес доведоха до това. Клипчета с котки, които се блъскат в стъклени врати.

Смея се.

— Дай да погледна тогава — казва той и аз разбирам, че се опитва да бъде мил. Но се стряскам, натискам случаен бутон и изчиствам уличаващите съобщения.

— О, не знам къде отиде. Просто го видях в Туитър.

— Е, добре — казва той и ляга до мен. — Утре ще има още хиляди такива.

— Добре ли си прекара тази вечер? — питам го, когато се обръща да изключи лампата на нощното шкафче.

— Прекрасно. Трябва да идвам по-често.

Вероятно не смята, че съм го усетила. Сигурно дори и той самият не се усети. Но ето я — неусетната промяна от „ние“ към „аз“. Тя ми казва всичко за онова, което става в главата му.

През втората седмица вече откачам и отчаяно искам да се върна на работа. Дори да ида на тренировка с Час, което трябва да ви покаже колко зле е положението. Копнея да остана сама така, както никога преди. Изтощих се да бъда милата, позитивната и подкрепяща Пола, но трябва да отбележа, че се справям отлично с това. На Робърт определено му харесва. Получава всичките си любими неща (е, освен една особено креслива блондинка), и то на поднос, като някакъв малък

лорд Фаунтлерой — защо все пак да не се възползва? Ходихме на театър, обиколихме „Кортолд“ и Кралската академия, разходки в Хийт. Взех участие в коментирането на „Топ Гиър“ и прекарах часове в интернет сутрин, за да търся интересни истории, които да споделя на закуска. Дори организирах голф урок за двама ни. (Едновременно, но с различни хора, очевидно. Не мисля, че ще му достави удоволствие цял час да ми обяснява: „Дръж стика така. Не. Така“.) И макар че исках да се хвърля от някой мост преди средата на урока, след това не спрях да възклицавам колко забавно е било и колко съм бъркала през всички тези години. Той беше очарован. Не че искаше да се присъединя към него на игрището, разбира се, но въпреки това го оценяваше.

Като се има предвид, че това бяха две седмици с човек, с когото всъщност не исках да бъда, може да се каже, че минаха възможно най-добре.

14.

Саския е качила четири килограма, казва ми тържествуващо Джош при следващия ни разговор. Аз вървя към работа и буквално подскочам от радост по пътя, защото оставих Робърт да спи. Ако последните две седмици ми показаха нещо, то е, че не се страхувам да бъда сама. Всъщност нямам търпение.

— За три седмици? Доста добре върви.

— И си личи. Тя е съсипана.

— Ужасно ли изглежда? — Още докато го изричам, усещам, че съм прекалила. Той е твърде мил човек.

— Не. Господи, не казвам това. Все още изглежда чудесно. Просто в нейните очи не е така и това я кара да губи увереност.

— О, познато ми е. Е, сигурна съм, че с Робърт ще се видят днес, така че да се надяваме, че той ще забележи.

Джош ми казва, че ще извика тази седмица Робърт на среща, за да обсъдят промените в историята на героя му. Остава само седмица до началото на снимките, които ще продължат цяла година. Двама актьори са освободени (единият не бил харесван от зрителите, казва ми Джош, а другият — твърде скучен, за да му намерят интересно развитие). Домъчня ми за тях — да изгубят работата си просто ей така. Вероятно ще минат месеци, или дори години, преди да си намерят друг платен ангажимент.

— А ти кога ще си вземеш отпуск?

Той се смее.

— Бог знае.

Час е решил, че е време отново да ме претегли като крава на пазара. Пак ме шипа с клещите си, за да довърши изчисленията. Колкото и да е унизително, се радвам, че се върнах.

Когато ми казва новините, мисля, че не съм го чула добре.

— Осемдесет и четири килограма. — Поглежда към бележките си от последния път. — Това е чудесно. Свалила си повече от десет

килограма.

— Сигурен ли си, че не са деветдесет? — Надниквам да видя.

— Браво — усмихва ми се той. — А процентът на мазнините е...

— Драска още малко по хартията. Сякаш го чакам да обяви победителя в „X-фактор“. Напрежението е непоносимо. — ... Трийсет и осем.

— Еха. И това е добре, нали?

— Чудесно е. Трийсет и девет процента се смята за затлъстяване, така че вече не си в тази категория.

Това направо ми пука балона.

— Значи вече съм на един процент от затлъстелите?

Той усеща промяната в настроението ми.

— Точно така. И това е постижение.

— Но ако изям два пакета чипс и не стана от дивана един ден, вероятно пак ще стана затлъстяла.

— Идеална причина да не правиш такива неща.

Когато се връщаме в салона, той ме юрка дори повече от преди, защото, както все ми напомня, не сме се виждали цели две седмици. Не ми пука. Макар да се чувствам зле, правя каквото искам. Даже не се оплаквам.

Нещо се случи. Нещо голямо.

Съвсем меко казано е, че се случи неочаквано. Не беше дори в списъка ми на стоте вероятни неща, ако трябва да бъда честна. Дори в списъка с милион вероятни неща.

Минаха доста години, откакто съм целувала някого в парка посред бял ден. И минаха много години, откакто съм целувала друг, а не Робърт. Вероятността тези две неща да се случат едновременно е колкото вероятността Доналд Тръмп да стане президент. О, всъщност, момент.

Не продължи дълго. Само миг, преди да дойда на себе си и да го отблъсна. Но ще излъжа, ако кажа, че не ми хареса. Може би предимно заради необичайността си. Не заради онзи, който ме целуваше. Поне така се опитвам да се убедя.

По-късно се мъча да сглобя цялата картина. Малко ми е неясна, защото финалът замъглява всичко преди това. Бяхме се облегли на перилата в една спокойна част на Хайд Парк и се любувахме на езерото, след като се срещнахме при най-близкия до Мандарин

Ориентал вход. Тъкмо казвах на Джош как съм пожертвала всичко важно за мен, за да се преструвам, че ми е интересен голфът.

— Той не те заслужава — каза Джош, а аз се засмях и добавих, че всъщност и двамата заслужаваме нещо по-добро, и той, и аз.

— Не — рече малко разгорещено. — Наистина го мисля.

И след това се случи. Не ме сграбчи. Просто в един миг се гледахме в очите, аз вдигнах ръце и после устните му бяха върху моите, а аз бях така шокирана, че не реагирах.

Дойдох на себе си доста бързо. Това само щеше да усложни нещата. Не че не ми хареса и не бях поласкана. Но не беше редно.

Отдръпнах се възможно най-внимателно при тези обстоятелства.

— Не — казах, леко задъхана — Не бива.

— Наистина те харесвам, Пола — каза той и трябва да призная, че стомахът ми направи салто, защото от много дълго време никой не ми беше говорил така. Но все пак, наистина ли?

— Не е редно. Ще станем същите като тях.

— Едва ли. — Той отметна косата от лицето ми и аз усетих как се изчервявам. Опитах да се овладяя.

— Джош, ти се опитваш да спасиш брака си. Как такива целувки ще помогнат?

Той се загледа в далечината. Въздъхна.

— Не мисля, че вече се опитвам. Не мисля, че мога да го спася. Вече спря да ми пука какво върши тя. Предполагам, това означава, че всичко е приключило.

Това беше новина. И все пак ми беше неловко.

— Дори да е така, твърде скоро е. Така прилича някак на рикошет.

Той се усмихна. Колко жалко, че със Саския нямаха деца, защото щяха да имат убийствени усмивки.

— И толкова ли ще е лошо това?

— Ще е сложно. Трябва да останем концентрирани върху важното. Да ги разделим... чакай малко, на теб вече защо ще ти пука дали ще се разделят?

— Защото на теб ти пука. И защото не искам тяхната история да има щастлив финал. Твоето желание за отмъщение обхваща и мен. — Вдигна вежди и ги размърда, за да разбере, че се шегува.

— Добре тогава, нека продължаваме да работим по това и да видим какво ще стане.

— Сигурна ли си, че не може да те целуна пак? — Прокара пръсти по лицето ми така нежно, че го усетих доста силно в други части на тялото си. Какво ставаше? Никога не бях мислила за Джош по този начин, а тялото ми като че ли смяташе, че е трябвало да го сторя.

Впрегнах цялата си воля, но успях да кажа, че съм сигурна. Всъщност не, изобщо не казах това, казах:

— Добре. Но само веднъж. За да запомня какво е усещането.

И той го направи, а аз си позволих да се отпусна и да се насладя. За част от секундата забравих за всичко: за Робърт, за Саския, за факта, че група хлапета ни свиркат подигравателно.

— Ти си разкошна, знаеш ли? — каза той, когато се отдръпнах отново, а аз изсумтях като тринайсетгодишна хлапачка и казах:

— Стига де.

— Готов съм да чакам — каза той. — Или не, ако ти не... Харесва ми, че не искаш да правиш нищо зад гърба му.

Когато го каза, ме притегли към себе си и ме целуна по челото. Бях така объркана, в такава каша от чувства — поласкана, развълнувана, възбудена и ужасена, — че не знаех какво да сторя, затова просто се обърнах и тръгнах.

После между нас нещата станаха неловки. Вървахме заедно — явно и двамата бяхме решили, че е по-добре да се движим, — но разговорът не вървеше. Започнах да се тревожа, че вероятно съм го изгубила като съюзник. Бях наранила гордостта му, която и без това си беше наранена. Щом излязохме на Бейзуотър Роуд, той обяви, че трябва да се връща на работа. В понеделник снимките започваха отново и там царял пълен хаос.

— Не се тревожи — каза ми на сбогуване, докато стоеше на уважително разстояние от мен. — Няма винаги да е така неловко. Просто сега трябва да си ида и да си поближа раните.

— Беше хубаво — казах. — Не че не беше хубаво.

— Дано това да не е официалният отзив. — Засмя се той и аз успях да се отпусна малко. — Хубаво не е като неустойимо, нали?

Ето къде беше проблемът. Колкото и да се опитвах, не можех да забравя какво се бе случило. Не се съмнявах, че Джош просто иска да си го върне на Саския, или да има чувството, че контролира

ситуацията, или поне нещо. Може би в момента дори искрено мислеше, че ме харесва, не зная. А сега гордостта му бе малко наранена, но щеше да го преодолее.

Проблемът всъщност е в мен. Не спирам да превъртам този момент в главата си. Никога не съм и помисляла за Джош така — той очевидно изглежда добре, но аз не си падам толкова по външния вид; не и ако не е подплатен с друго — но внезапно ми става ясно, че го харесвам. Наистина ли съм толкова жалка, че още щом някой покаже и най-малкия интерес към мен, започвам да се убеждавам, че страшно си падам по него?

Мога поне да се утешавам с факта, че постъпих правилно. Не само защото искам да съм на стабилна морална позиция по отношение на Робърт, но и защото ми е трудно да сторя нещо в такава ситуация. „Ти го направи пръв“ не върши работа. Просто не искам да си причинявам още страдания. Не искам да си падна по някого само защото е наблизко, а после да каже, че е било голяма грешка и да си отиде.

Не, не казвам, че съм на път да се влюбя в Джош. Но знаете какво имам предвид.

Затова сега ми е неудобно да му пиша. Просто за да не реши, че го харесвам. Споменах ли, че съм на тринайсет години? Като нищо, ако се съди по емоционалната зрялост, която показвам. Интересно, но мисълта, че на света има и други хубави мъже, които биха се заинтересували от мен, като че ли ми помага да понасям Робърт. Сякаш притъпява малко омразата ми към него. Не ми пука толкова.

В петък получих съобщение от Саския. Питаше ме дали искам да се срещнем в обичайното време в събота. *Или вие с Робърт още сте в домашна ваканция?* — питаше тя обвинително. Явно отчаяно искаше да разбере какво става. Реших да я оставя да се поизпотти: *Не мога в събота. Р иска да прекараме последните два дни заедно! Следващата седмица?*

Опитах се да си представя лицето ѝ, докато го чете. Представих си агонията, през която преминава, докато си мисли, че се забавляваме

така чудесно, че Робърт не може да се откъсне от мен дори за секунда.

Може да ходя на физиотерапия в понеделник или вторник — отговори тя. — Кафе там?

Реших да не изтъквам колко е странно, че още не знае кога ѝ е часът, като се има предвид, че свободните часове са редки като златен прах. И ми бе трудно да повярвам, че ще успее да си уреди такъв точно когато аз съм свободна. Тя знаеше, че лъже, и аз знаех, но нямаше нужда да го изтъкваме. Понеделник съм с Час, затова се съгласих да се видим в обичайното кафене в Хайгейт във вторник, към три без петнайсет.

Решавам този път да поускоря малко нещата и затова в събота сутрин (още ходя на „масаж“, ще си помисли човек, че вече трябва да съм се отпуснала достатъчно) с Майра се срещаме на Оксфорд стрийт и правим нещо, което не сме правили поне от седем години. Купуваме си хубави дрехи. Е, ако трябва да съм точна — не е така. От време на време съм си взимала по някоя красива дрешка, но винаги съм клоняла към широките и безформени модели. Просто се покривах с малка красива палатка и го наричах издокарване. Днес моето осемдесет и пет килограмово аз си търси нови дрехи. Час би се гордял с мен.

— Ти имаш талия! — казва Майра, когато пробвам първия комплект от „Н & М“. — Откъде я взе, по дяволите?

— От Час — отвръщам и тя ми се усмихва похотливо. Майра си пада по Час. Един ден той дойде в кафенето (случайност, не му бях казала къде работя) и тя буквално започна да точи лиги, когато ги запознах. Тя обича мускулести мъже. Оттогава, щом го спомена, все извива дразнещо вежди, сякаш сме някакви заговорничещи негови обожателки. Не ми повярва, когато ѝ казах, че не го харесвам, затова просто заряхах въпроса.

— А и крилцата под ръцете ти не се размятат като преди.

— Господи, Майра, знаеш как да поласкаеш една жена.

— Какво? Просто казвам. И моите така правят. Виж.

Тя вдига ръка и я размята насам-натам. Аз правя същото. Създаваме такъв вятър, че момичето до нас буквално се оттегля.

— И моите още го правят, виждаш ли?

— Да, но само когато го правиш нарочно. Моите го правят постоянно, от само себе си.

— Ами нали затова ме накара да отида при Час, забрави ли? Идеята беше твоя.

— Предателка — казва тя с обич.

Ако трябва да съм честна, аз съм не по-малко изумена от нея, когато се поглеждам в огледалото. Не че тялото ми се е променило незабелязано за мен, просто се чувствам по-удобно в него. Вече не искам да се скрия йод някоя огромна тениска.

Купувам си една сладка ленена лятна рокля с тясна горна част без ръкави (без ръкави!) и разкроена пола, маскировъчни панталони и няколко блузки, които доста ми отиват. В „Топшоп“ добавям жилетка с къс ръкав. И за първи път истинско спортно облекло. Добре де, пак е клин, но е спортен клин. Не клин тип „предавам се, водете ме и ме измъчвайте“. Този дори „отвежда потта“, каквото и да означава това.

Връщам се у дома и скривам всичко в гардероба на Джорджия. Не съм съвсем готова още.

В неделя казвам на Робърт, че излизам да се подстрижа, и той решава да иде на голф. След няколко часа се появявам с по-светли кичури и изкуствен тен. Мириша като куче, което е минало през тинеста локва, и изглеждам сякаш са ме натопили в махагонова боя за дърво, но момичето — което, докато стоях там с хартиена препаска, клатех форми и се опитвах да забравя за унижението, видя части от мен, които никой не е виждал от години — ми каза, че ще изглежда много по-естествено, когато го отмия по-късно.

— Да не си паднала в казан със сос? — казва Робърт, когато се прибирам. Аз съм с обичайните си торбести дрехи и лъскавата ми фризирана коса е вързана на опашка, но няма как да скрия факта, че кожата ми е с различен цвят.

— О, реших да си направя изкуствен тен. Майра много го похвали.

Той не е чак толкова заинтригуван, че да ме разпитва повече, и това ме устройва.

Във вторник сутринта си правя косата и обличам ленената рокля. Трябва да я нося с маратонки, защото все още съм решена да ходя

навсякъде пеша, но всъщност комбинацията е доста сладка, нищо че аз го казвам.

Робърт тъкмо става, когато се каня да изляза. Мога да се закълна, че се сепва, когато ме вижда.

— Хубава си — казва той, вероятно най-големият комплимент, който ми е казвал от години.

— Благодаря — отвръщам небрежно. Искам да забележи, но не и да си помисли, че става нещо. — Извинявай, ако чаршафите изглеждат като мръсни. Мислех си, че ще се отмие от първия път.

— Мога да ги сменя.

Той не казва нищо повече, но усещам, че ме гледа, докато вървя из кухнята.

Цял ден редовните клиенти ми се възхищават. Чувствам се като цирково пони със сплетена грива. По някаква причина на клиентите им се струва приемливо да ме пипат по косата и да сграбчват (макар и понамалелите) сланинки по ръцете ми, докато се възхищават на трансформацията ми. Ласкателно е, но минава отвъд всички граници, до които обикновено позволявам на хората да пристъпят.

Саския вече е там, когато отивам на срещата. Изминах целия път пеша и дори не се изпотих. Едва я познах. Четири килограма не са много, но за нейно нещастие три от тях като че ли са се качили на лицето ѝ.

— Здравей! Изглеждаш добре — казах аз, когато приех прегръдката ѝ.

— Не е вярно. — Тя криви лице. — Ти обаче наистина изглеждаш добре.

Оглежда ме от глава до пети. Питам се дали моята трансформация е така рязка за хората, колкото ми се струва нейната. От начина, по който не може да откъсне очи от мен, си мисля, че е точно така.

— Какво си направила? Изглеждаш невероятно.

— О, нали знаеш. Опитах се да вляза малко във форма...

— Е, явно работи. Аз съм съсипана.

По-рано Джош ми писа, че реакцията на останалите актьори и екипа на раздуването на Саския била много забавна. Тя, между

другото, вече била качила пет килограма. Не е зле за месец. Започнала да му се оплаква, че всички я гледат и си говорят зад гърба ѝ. Което вероятно било точно така. Наричало се злорадство. Или карма дори. През всичките тези години тя се държала с тях като с боклуци и сега те се наслаждавали на нещастieto ѝ.

Нямам търпение да излъчим първия епизод — писа ми той. — Вече виждам заглавията!

За нещастие първият епизод от новия сезон ще бъде излъчен след седмици, но ми става хубаво да си представям реакциите. Един гаден коментар в Туитър за външния ѝ вид вероятно ще я докара до истерия. Хората постоянно критикуват играта ѝ, а тя почти не реагира, но си представям, ако някой спомене за двойната ѝ брадичка.

Истината е, че все още е красива. И дори Робърт, с неговата мания по външния вид, ще реши така. Но все пак нанесохме огромен удар върху самочувствието ѝ. Тя вече няма да е същата.

— Мисли за наградите — казвам сега и се смее, за да покажа, че се шегувам.

— Да, и си мисля колко ли кошмарно ще изглеждам, когато отида да ги взема, хаха! Изкарах няколко ужасни седмици — казва тя и аз виждам, че има сенки под очите, сякаш от недоспиване.

— Само заради яденето ли? — питам неискрено. Едва сдържам усмивката си. И отварям невинно очи. Притеснена съм.

— О, заради това и други неща. Няма да те отегчавам.

— Не, продължавай. Аз винаги те затрупвам с проблемите си...

— Не, нищо, наистина. Просто твърде много време прекарах сама. Нали се сещаш как това може да те влуди...

Всъщност не се сещам.

— ... Много по-важно е да ми кажеш как мина вашата... как я нарече... домашна ваканция.

Ето, стигнахме. Лицето ми се озарява при спомена.

— Беше фантастично. По-добре, отколкото ако бяхме отишли някъде...

Започвам да бърборя за нещата, които сме правили, и местата, които сме посетили, сякаш тя именно това иска да чуе. Но не иска. Нали се сещате как изглежда куче, когато държите топка и чака да я хвърлите. Ето така изглежда и тя.

Още щом спрях, за да си поема дъх, тя попита направо:

— Но как се разбирате с Робърт?

Хвърли я. Хвърли скапаната топка.

Ще ми се да можехте да видите изражението ѝ. Честно, щяхте да се засмеете, и единственото, което успявам да направя в този момент, е да сдържа смеха си.

— Чудесно. Наистина чудесно. Честно да ти кажа, Саския, той е като друг човек. Ние просто... не знам, просто се разбираме както навремето.

На лицето ѝ обаче е изписано: „Ще повърна“.

— И според теб защо е така?

Мислила съм за това, знаех, че ще попита.

— Не зная. Чудя се дали няма нещо общо с това, че Джордж ще напусне дома и той смята, че е нужно да се свържем някак отново, но си мисля, че всъщност е нещо по-дълбоко. Нещо се е случило и го е накарало пак да се влюби в мен... Знам, че звучи глупаво...

Саския се оглежда, сякаш търси кофа, в която да повърне.

— Боже. Не. Звучи приказно. Той каза ли нещо?

— Само... Не мога да ги повторя, защото ми е неудобно... но, да, хубави неща. Прекрасни неща.

Тя слага доста захар в чая си, нещо, което не съм я виждала да прави, и разбърква яростно. Толкова яростно, че чашката започва да трака. Хората по другите маси се обръщат насам.

Една жена поглежда отново, когато осъзнава кой всъщност вдига този шум. Посяга към телефона си. Разпознавам радостното очакване, виждала съм го по лицата на хората, щом забележат Робърт и се готвят да атакуват. След секунда тя става от мястото си и тръгва към нас. Изпълнена с пасивноагресивно нервно колебание.

— Това сте вие! — казва доста високо. — Не бях сигурна. О, боже, аз съм ви голям фен. Знам, че сигурно ви е неприятно, когато просто искате да изпиеете едно кафе с приятелка, но ако дъщеря ми...

Саския я отрязва:

— Не виждате ли, че се опитвам да водя личен разговор?

Тя буквално крещи и всички в заведението се обръщат. Никога, никога досега не съм я виждала да се държи така с почитателите си, винаги е мила и внимателна. Веднъж ми каза, че си струва да загубиш малко от личното си пространство, това била цена, която била готова да плати, защото ако не били феновете, щяла да остане без работа.

— О, няма нужда да сте толкова груба — казва на Саския.

Решавам да се намеся и да спася Саския от самата нея. Само този път. И само защото се тревожа, че ако се скара с някого, може да ни снимат и да го качат в YouTube, а не искам Робърт да ни види заедно. Освен това ще ми е длъжница.

— Саския току-що получи много лоши новини — казвам с най-внимателния си глас. Слагам ръка върху нейната в знак на солидарност. — Извинете. Буквално ги чу току-що, така че...

Изражението на жената се променя.

— О, господи, това е ужасно. Аз трябва да се извиня, че се натрапих така...

— Нямаше откъде да знаете.

Предполагам, че се пита дали все пак е уместно да си изпроси селфито, за което дойде. Не бих се изненадала. За щастие в този момент една сълза се спуска по бузата на Саския. Трябва да е истинска, чувала съм от Робърт, че се налагало да ѝ правят изкуствени сълзи с глицерин, защото не можела да се разплаче. Той самият си има цял репертоар от рев — от гняв/разкаяние/мъка/, и може да го включи винаги. Много се гордее с това.

— Ще ви оставя насаме — казва жената, отстъпвайки. — Надявам се всичко да се оправи.

Поклащам леко глава, сякаш да ѝ кажа: „Твърде късно е за това“, но само за да се уверя, че наистина ще си тръгне.

— Добре ли си? — питам Саския, щом теренът е разчистен.

Тя кима и избърсва сълзата. Усмивва се вяло.

— Добра съм, нали? Знаех си, че това ще я разкара — казва неубедително.

— Как е Джош? — питам изневиделица.

Тя маха небрежно с ръка.

— О, нали знаеш.

Изненадана съм. Обикновено ми разказва надълго и нашироко колко щастлив е бракът ѝ.

— Всичко наред ли е?

— Да! Боже, да, наред е — казва, сякаш тъкмо си е спомнила, че този образ трябва да поддържа пред мен. — Просто е трудно, нали се сещаш, че не можем да почиваме заедно, нищо повече.

Искам да я попитам в какво настроение е той. Дали е забелязала някаква промяна. Дали онази целувка е оставила следа. Но, разбира се, не го правя.

— Мамка му!

Робърт се върна от срещата си с Джош. Разбира се, аз вече бях говорила по телефона с Джош и знаех, че не е минало добре. Или пък добре — зависи кого питате.

Това бе първият ни разговор след срещата в парка. Когато ми писа да ме попита дали мога да говоря, за малко да отговоря с „не“, защото ужасно се притесних, че може да е неловко. Слава богу, моето възрастно аз победи, защото Джош се държеше съвсем нормално. Открито, приятелски, без намек за някакво напрежение. Това прочисти атмосферата, без да се налага да разговаряме по въпроса.

Аз му разказах за последната си среща със Саския.

— Доста я поразтърсих — казах и той се засмя.

Робърт хвърля ключовете си на масата.

— Със същия успех можеше да ме направят проклет педофил.

— Едва ли — казвам. — Тогава наистина нямаше да можеш да се покажеш пред хората.

Стоим в коридора. Робърт едва бе прекрачил прага, преди да избълва новината. Сега тръгва към кухнята и аз го следвам. Разбира се, не бях обмислила добре факта, че ще трябва да се справям с лошото му настроение.

— Харгрейвс никога не би обрал никого, камо ли старци.

— Кога им е пукало на сценаристите дали нещо е достоверно? — включвам чайника и посягам към буркана с кафе.

— Нали помниш, той направи благотворителна кампания, когато старият господин Уоткинс щеше да загуби дома си. И плати повече на Мери Симънс за старите ѝ вехтории, защото я съжаляваше, че е останала вдовица. Изградих целия му шибан образ именно върху златното му сърце.

Едва не се засмивам. Знаем, че Робърт приема актьорството сериозно, но чак пък толкова.

Той се тръшва върху един кухненски стол. Аз отивам и слагам съчувствено ръка на рамото му.

— Толкова ли е зле? Може пък да е добър сюжет. Все се оплакваш, че не ти предлагат никакво предизвикателство.

— Нали знаеш какви са моите почитатели. Стариците ме обичат. А сега ще се превърна в злодей. Те ще ми се нахвърлят. Ще направят подписка да изпратят Харгрейвс в затвора и ще ме изгонят от сериала, преди да се усетиш.

— Не ставай глупав.

— Трябва да се оплача на големите шефове. Този Джош Карпентър е пълен тъпак. Унищожават сериала.

— Това негово решение ли е?

— Негово и на сценаристите. Честно да ти кажа, те не могат да организират дори пикаене в пивоварна.

Аз сядам до него — същински глас на разума.

— Може би ще е по-добре да не клатиш лодката. Просто виж как ще потръгне.

— Това е краят на моя герой, за това става дума. По един или друг начин догодина ще ме отрежат.

— Е, каквото стане. Поне си тръгни бляскаво.

Той удря с юмрук по масата.

— Ами после?

— Винаги си знаел, че няма да е вечно. Няма такова нещо като „сигурност“ в актьорската професия.

Той чеше брадата си, сякаш е въшлясала.

— Те унищожават сериала. Дадох на Саския някаква безумна история, заради която ще трябва да заприлича на изхвърлен на брега кит, защото не може да има деца или нещо такова. Ама що за сюжетна линия е това? Накарали са я да напълнее през почивката. Естествено, аз не бива да говоря за това, така че...

— Какво? — питам небрежно. — Значи не бива да се обаждам в списание „ОК“?

— Знаеш какво искам да кажа.

— Боже, сигурно е съсипана. Останах с впечатлението, че е от хората, които са вманиачени по външния си вид. Колко килограма може да се качат за месец? Вероятно дори няма да я позная, когато я видя отново.

Той изсумтява, което може да значи всичко.

— Представям си разговора й с Джош, когато я е убеждавал да го направи — засмях се. — Той трябва да е много смел човек.

— Той е шибан идиот — изплюва Робърт и аз си спомням, че трябваше да го подкрепям.

— Да, така изглежда. Но не се тревожи прекалено, вероятно накрая ще го изхвърлят.

По-късно пиша на Джош: *Значи мина добре?*

Той ме удостоява с кратък отговор: *Класика. Ще ми се да го беше видяла.*

И на мен — пиша и за миг се усещам, че ми се иска да споделя този триумф с Джош, но на живо.

15.

Със Саския седим на слънцето. Или поне на жегата. Слънцето се появява само понякога. Времето е тежко и потискащо. Хората са мокри от пот, сякаш току-що са излезли от душа. Откъм реката обаче повява слабичък бриз и ние се опитваме да се възползваме от него.

Тя ми се обади, докато бях на работа тази сутрин. Имала почивен ден (Робърт снимаше целия ден. Сцени в обора на фермера Джайлс, всички животни удобно били на паша, за да се спестят пари на продукцията. Щели да добавят по някое „муу“ и „бее“ по-късно) и тя се отегчила. Дали искам да се видим?

Така че се наложи да отида чак до Ричмънд, за да се срещна с нея в едно от кафенетата близо до моста. Напълно типично за Саския. Тя има някаква джедайска сила, която те кара да се съ согласиш да трамбоваш през половин Лондон, за да се видиш с нея на място, отдалечено на две минути от дома ѝ, макар че именно тя внезапно е решила да се срещнете. Някак си успява да обърне всичко в своя полза.

Намислила е нещо, личи си. Поръчахме си напитки — диетична кола за мен, кола със захар за нея — и ги чакаме мълчаливо, гледаме патиците и лодките. Това, че Саския не говори, само по себе си е необичайно. Но у нея се усеща и нещо подмолно. Нещо, което не мога да разгадая.

— Е, как са нещата? — питам аз, любопитна.

— О... нали знаеш... добре. Все още се тъпча за родината.

— Джош добре ли е?

— Да.

Тя се извъръща, за да погледне към реката. Напрежението ме убива. Изведнъж тя ме поглежда с разтревожено изражение.

— Пола, мога ли... Трябва да ти кажа нещо.

Усещам как сърцето ми започва да бумти. Нима ще ми каже, че спи със съпруга ми?

— Добре...

— Става дума за Робърт. Той е... о, боже, моля те да ми простиш, че ти го казвам...

Просто продължавай, иде ми да изкрещя. И без това знам.

— Какво? Продължавай.

— Той... има връзка.

Чакам да каже с „мен“, но тя не го прави. Просто си седи и ме гледа угрижено.

— Не разбирам.

— Съжалявам, че аз съм тази, която ти го казва, но просто се сблизихме, вече те харесвам и не мога да живея така — да знам и да не ти казвам...

В главата ми зазвънява аларма. Мозъкът ми бръмчи, опитвам се да проумея какво ми казва.

— С кого?

Това е. Сега тя ще си признае. Просто се подготвя за това.

Издиша бавно.

— Саманта.

Поглеждам я неразбиращо.

— Саманта — повтаря тя. — Момичето, което играе Мерилин.

16.

Мълча стъписана, с отворена уста. Да не би да съм я разбрала погрешно?

— Саманта?

Саския кима.

— Ами... Знам от известно време.

Мисля си как ме разпитваше за отношенията ми с Робърт. Дали просто се е опитвала да разбере дали знам? Да прецени някак дали да ми каже, или не?

— Но как разбра?

Тя гледа навсякъде другаде, но не и към мен.

— Ами веднъж ги заварих.

Буквално се чувам как ахвам.

— Влязох в гримьорната ѝ да поискам нещо назаем, не помня какво. Ключалката ѝ е счупена, затова е винаги отключено — още от онзи актьор, който играеше Райън, помниш ли го? Както и да е, той я ползваше, веднъж се заключи и не искаше да излезе. Наложих се да разбият вратата. Нещо откачи.

Чакам, чакам да се върне на въпроса. Сигурно усеща нетърпението ми, защото спира да говори за Райън.

— Както и да е, те бяха на дивана. Трябва да са били още в началото според мен, защото поемаха такъв риск. Предполагам, че повечето хора биха почукали, но на мен дори не ми хрумна.

— Те наистина ли...

— Ами почти. Е, аз излязох веднага и не ме видяха. Но няколко седмици по-късно той стана много дразнещ на един купон — нали се сещаш колко надут е понякога? И аз му казах, че съм ги видяла, просто за да пукна балона му. Той отначало отрече, но беше ударил няколко пътиета и накрая си призна, че е истина. Мисля, че веднага съжали, защото ме молеше да не казвам на никого. И, разбира се, аз не казах. Но после с теб се сприятелихме...

— Значи си знаела, когато се запознахме?

Тя кима.

— Знаех. Съжалявам. Искях да ти кажа — по време на първия ми брак ми изневериха и знам колко е ужасно да разбереш, че си бил напълно заблуден, но не мислех, че ми влиза в работата. Освен това бях обещала на Робърт. Но после ти започна да ми разказваш колко добре вървели нещата и как той се бил променил, и мен започна да ме гризе. Защото това продължава.

Това обаче не обясняваше съобщението на телефона му. Опитах се да си спомня какво точно гласеше то.

И сякаш прочела мислите ми, Саския каза:

— Дори веднъж го покрих. Когато ти се обади. Помниш ли? Той беше оставил телефона си в зелената стая и когато видях името ти на екрана, отговорих, защото се изплаших някой друг да не ти каже, че ще иде да го потърси в гримьорната му. Знаех, че са заедно там.

И тогава ми осени. *Господи! Бяхме на косъм снощи! НА КОСЪМ! Надявам се, че Пола се е хванала!!! Не ми беше приятно, че се налага да я лъжа така! Обичам те. ХХХ*

Възможно е. Това „Обичам те“ идваше малко в повече, но Саския е от хората, които бълват подобни нежни думи на сервитьорки, които познава от пет секунди. Те не означават нищо за нея.

Не разбирам обаче защо Робърт ще споделя с нея. Той винаги ми казва, че не се разбират. До такава степен, че си помислих, че просто блъфира.

— Защо ще ти казва? Не разбирам.

Тя свива рамене.

— Мисля си — и прости ми за прямотата, — мисля си, че искаше да се похвали, че е привлекателен за жена като нея. Нали си виждала Саманта — по-млада е. Красива. Мисля, че искаше да се изфука. Той наистина беше доста пиян.

— Мамка му — казвам и Саския, решила, че съм разстроена от новината за изневярата на съпруга ми, слага ръка върху моята.

— Ти не заслужаваш това.

Не мога да ѝ призная, че всъщност съм разстроена, защото едва не целунах съпруга ѝ.

Нейният съпруг, който дори не би помислил да ме целуне, ако не го бях убедила, че съпругата му има връзка.

Не мога да я погледна. Измислям някакво извинение, че трябва да се прибера. Налага се да обмисля положението.

— Само за едно те моля — казва ми тя, когато се сбогуваме. — Да не разбере, че го знаеш от мен. Може да превърне живота ми на работа в ад.

— Разбира се, че няма — казвам. — Не смятам да връхлетя у дома и да го обвиня. Не и преди да измисля някакво достоверно обяснение как съм разбрала. Никога не бих те издала.

— Много съжалявам, Пола — казва тя за стотен път. — Много се измъчих, докато се чудех дали постъпвам правилно.

— Правилно постъпи. Не се тревожи. Много по-добре е да знам.

Тя ме прегръща и аз отвърщам на прегръдката, като се чувствам най-долният човек на света.

На връщане към дома обмислям наученото. Нима съм била така убедена за Робърт и Саския, че съм изопачила доказателството, за да пасне на обвинителната ми теза? Опитвам се да погледна рационално на нещата.

— Ако тя не се е опитвала да разбере как върви бракът ни, защо ще се среща с мен в самото начало и ще продължава да го прави?

Може би искрено ме е харесала? Може би ѝ е трудно да си намира приятели, защото е популярна, и просто се е възползвала от възможността?

— Ако не са имали връзка, защо Робърт ще отговаря на съобщението ѝ, като ѝ казва да не си пишат повече?

Защото се е страхувал, че тя може да каже нещо за Саманта и аз ще го видя? Защото се е страхувал, че може случайно да го издаде? Защото не може да я понася и това е бил лесен начин да я разкара?

— Ако не са се срещали, защо излизаха по едно и също време? Защо бяха в лошо настроение по едно и също време?

Съвпадение. Само за това се сещам. Съвпадение и фактът, че бях толкова решена да видя знаците. Вероятно човек е способен да види всичко във всички, стига то да подкрепя теорията му.

Всъщност не разполагам с нищо конкретно. Нищо, което да я уличи. Нищо, което да оправдае това, че отидох при съпруга ѝ и заявих, че тя му изневерява. Нищо, което да оправдае това, че го накарах да си помисли, че с брака им е свършено.

И, разбира се, сега е съвсем очевидно, че в живота на Робърт има повече от една жена, чието име започва със „С“.

По дяволите! Докато стигам до дома вече съм убедена, че съм най-отвратителният човек на всички времена. Когато виждам Робърт, едва не започвам да му се извинявам, че изобщо съм се усъмнила в него, докато не си спомням, че той си е все така виновен. Дълга извинение само на Саския.

На Саския и Джош.

Дори не ми се мисли все още какво ще кажа на Джош. Той ще ме намрази, и с право. Не само, че посях огромно семе на съмнението в брака му, но и го окуражих да прави неща, които могат да застрашат кариерата му. Мисля си колко забавен ми се струваше нашият заговор за надебеляването на Саския, и ми призлява. Явно някаква карма ме връхлита и се превръщам в отвратителна кучка, нещо, което винаги съм ненавиждала. Но колкото и ужасна да е тази мисъл, трябва да се изправа пред това възможно най-скоро.

Робърт намила за работата си, но аз почти не го слушам. Питам се дали е твърде късно героинята на Саския внезапно да зачене. Напълняването може да се обясни с бременността. Ще ѝ слагат все по-големи подплънки на роклите, за да може тя самата да изгуби килограмите, които я правят толкова нещастна. Мога да го предложа на Джош, щом някак приеме онова, което имам да му казвам. Ако изобщо го приеме.

Нещо в думите на Робърт ме сепва и връща в реалността.

— Казвам, че получихме следващите сценарии. И сега са измислили Харгрейвс да има връзка с Мерилин! Не, не казвам, че е невероятно, но той винаги е бил предан на Мелъди. Сякаш вече изобщо не го познават.

О, по дяволите, бях забравила за това. Нашият план, с който възнамерявахме да изхвърлим Саския от сериала. И за секунда не ми хрумва, че Робърт наистина е разстроен заради тази сюжетна линия. Предполагам, че е щастлив като на Коледа.

— Тя не е ли на... двайсет и две? — не мога да се въздържа. Макар че съм потънала в кашата, която сътворих, не мога да му позволя да му се размине.

— Моля?

— Как ѝ беше името? Актрисата, която играе Мерилин. Не е ли много млада?

— Саманта? Ами някъде там, не знам. Защо?

— Защото каза, че не било невероятно. Тя и Харгрейвс. На мен ми се струва доста невероятно. Все пак той не е някакъв голям богаташ или нещо такова. На четирийсет и нещо с, а тя е на двайсет и две...

— Той е на четирийсет и една — прекъсва ме Робърт и за първи път този следобед ме напушва смях.

— Както и да е. Твърде стар е за нея. Не е много вероятно.

— Не е чак толкова невероятно. Сума ти млади жени намират по-възрастните мъже за привлекателни. Просто Харгрейвс не би го направил.

— Повярвай ми — невероятно е. Той ще изглежда като дърт перверзник.

— Е, много ме успокои, благодаря.

— Просто се съгласявам с теб. Идеята е ужасна. Ако възрастните дами не те намразят, задето ставаш мошеник, със сигурност ще те намразят, защото тичаш след момиче, което може да ти бъде дъщеря.

— Той, не аз.

— Разбира се, за него говоря. Но всички знаем, че те не го виждат така.

— За бога, Пола. И без това ми е достатъчно гадно. Не ми помагаш.

Макар наистина да се тревожи как ще реагират зрителите на тази сюжетна линия, все пак е горд. Светът ще види, че Робърт Уестмор, или Харгрейвс, все още е достатъчно привлекателен, че една красива млада жена да го сметне за неустоим. И за жалост това изглежда се случва и в истинския живот. Макар да съм сигурна, че фактът, че това е първият ангажимент на Саманта, а Робърт е вече добре познато лице от няколко години, доста с помогнал. Той с голяма риба в едно средно по размери, банално езеро и предполагам, че това ѝ се е сторило привлекателно.

— Защо не говориш с Джош, ако наистина се тревожиш? — казвам аз, но знам какъв ще е отговорът.

Робърт пуфти.

— Какъв смисъл има?

Свивам рамене.

— Поне ще знаеш, че си опитал.

По-късно вечерта се опитвам да взема решение за Джош и търся Саманта в Гугъл. Знам, че трябва да постъпя като зрял човек и да му кажа цялата истина възможно най-скоро. Не спирам да мисля как стоят със Саския у дома и тя не разбира на какво се дължи промяната в отношението му към нея. Защо техният щастлив, почти съвършен брак като че ли внезапно е тръгнал на зло. Успявам да се убедя, че тона не е нещо, което мога да направя по телефона, и му изпращам съобщение с молба да се видим спешно. Получавам отговор след няколко минути:

Разбира се. Кога? ХХХ

Опитвам се да не мисля какво си мисли той, че искам. Втори опит. Че съм променила мнението си и съм готова да се хвърля през глава във връзка с него и да зарежа високоморалните съображения?

Разбираме се да се видим утре. Налага се да настоявам. Той твърди, че е много зает (в което не се съмнявам и за секунда) и аз предлагам да се видим, където каже (е, не в студиото, разбира се) и когато каже (съжалявам, Майра). Получавам няколко изразяващи притеснения съобщения — „Всичко наред ли е?“ и тем подобни. Опитвам се да го уверя, че е наред, без да казвам нищо конкретно. Защото определено нищо не е наред.

За да се поразсея, решавам да изляза да потичам. Истинско тичане, а не тичане, дегизирано като търчане след автобус. Когато заявявам намеренията си на Робърт, облечена в новия си, оформящ фигурата и отвеждащ потта спортен екип, забелязвам как ме оглежда от глава до пети. Забравила съм, че не ме е виждал така. Чакам някое саркастично: „Какво? Ти?“

— Да не си отслабнала още? — пита той без капка сарказъм.

Няма смисъл да отричам.

— Мисля, че да. Опитвам се.

— Определено си отслабнала. Да не тренираш?

Незнайно защо, се смущавам да го призная.

— Нещо такова.

— Стига бе! Какво? Тичаш ли?

— Предимно ходене. Тежести. Записах се в един фитнес...

— Ха! И как така?

Усещам, че се изчервявам.

— Ами просто реших да вляза във форма.

Той веднага скача.

— Идвам с теб. Не съм тичал от векове.

Знам, че е хубаво, че иска да правим нещо заедно. Нали казват, че двойка, която работи заедно, остава заедно, което определено не е моята цел, но искам той да го иска, ако добре ме разбирате — само че в момента това е последното, което ми трябва. Нужно ми е малко пространство, за да си прочистя мислите. Трябва ми време да реша как ще обясня всичко на Джош.

— Аз всъщност не тичам. По-скоро ходя и после подтичвам мъничко. Ти ще се изнервиш.

— Винаги мога да те изпреваря и да те чакам тук. Ще се преоблека.

Няма как да откажа. Решавам да се възползвам някак от ситуацията, за да укрепя връзката. Фактът, че Робърт не ми изневерява с онази, която си мислех, не променя нищо. Все още трябва да се опитам да го убедя, че всъщност обича мен. И това е прогрес, без съмнение. Огромен прогрес.

— Добре. Но не ми се ядосвай, ако съм бавна.

За първи път от незапомнени времена започвам да тичам, когато излизаме от къщата, и не спирам чак докато се връщаме. Отчасти защото искам да се приключва с това, но най-вече защото ми е приятно. Тялото ми се чувства силно. Невъзможно е да таиш отрицателни мисли, когато вършиш нещо физическо. Въпреки че Робърт пухти до мен, пак успявам да забравя за всичко и просто да се концентрирам върху тичането.

След малко забелязвам, че Робърт изостава. Забавям ход, за да ме настигне.

— Какво си направила с жена ми? — пита той и спира да си поеме дъх.

Смея се, въпреки всичко.
— Хайде. Не спирай.

Сега съм свежа след душа и седя в спалнята с лаптопа си. Еуфорията след физическото натоварване отмина и отново се приземих с гръм и трясък в реалността.

„Саманта Смит“ води до много резултати, но аз отварям направо „Уикипедия“. Информацията е малко, тя отскоро е под светлината на прожекторите. Оказва се, че Саманта е на цели двайсет и три и е родена в Кент. Не се споменава за нищо друго значително, нито в настоящето, нито в миналото. „Фермерът Джайлс“ е първият ѝ професионален ангажимент.

Гледам няколко снимки, колкото да убия времето. Една от тях е от миналата година. Робърт и Саманта един до друг. Тя млада, свежа и нетърпелива, новото секси момиче. Той изглежда като добрия ѝ чичо, напълно в тон с образа. Невъзможно е да си ги представиш заедно, и в сериала, и в живота. От другата страна на Саманта стои Саския, облечена с един от типичните за Мелъди костюми за езда. Пробожда ме така силно чувство на вина, че ми секва дъхът. Затварям лаптопа. Трябва да намеря начин да оправя тази каша.

17.

— Каква ужасна каша.

Наложи се да разкажа на Майра, че не била Саския ами Саманта, защото я чух как казва на една клиентка, че от достоверен източник знаела, че Саския Шърборн е мръсница.

— По дяволите! — отвръща, когато ѝ разказах. — А аз направо се съсипах да разправам на всички каква кучка е.

— Е, не е. Сега ще трябва да започнеш да я хвалиш.

— Не ми е в природата — казва Майра. — А ти напълно ли си сигурна за тази Саманта? Няма да си хабя безценното време да я омаскарявам пред хората само за да се окаже, че всъщност е още по-праведната сестра на Майка Тереза.

— Саския ги заварила.

Майра прави физиономия като малко дете, което някак са излъгали да си изяде брюкселското зеле.

— Гадост. Сега ми се струва, че не беше толкова зле, когато си мислехме, че е Саския. Поне му е на годините.

Слава богу, че никога не споделих с Майра, или с някой друг, чувствата си към Джо. Не мисля, че щях да понеса да бъда заклеймена като разбивачка на семейства, освен всичко останало.

— Я чакай малко. Ти не се ли натиска с мъжа ѝ?

По дяволите, забравила съм. Казах и, след две чаши вино една вечер, и после я заклех да мълчи.

— Тихо! Да, но само защото си мислех, че между него и Саския всичко е приключило. Сега ми е ужасно гадно.

Майра свива рамене.

— Е, само една целувка. Само толкова, нали?

— Разбира се! Но и това е достатъчно зле. Представи си как би се почувствала тя...

Значи няма друго между вас? Всичко приключи.

— Определено. Не че нещо изобщо е започвало. Той сега и без това ще ме намрази.

Опитвам се да не мисля за Джош. На негово място щях да се намразя. Мога само да се надявам, че със Саския ще се оправят и накрая той ще осъзнае, че не съм направила всичко това с лоши намерения.

— И без това е твърде скоро. Трябва първо да се съвземеш, преди да се хвърляш в друга връзка.

— Точно така — казвам аз. — Не бива да забравям целта си.

— И все пак беше толкова сигурна, че е тя.

— Недей, моля те. Знам.

— О, по дяволите! — Тя внезапно тръгна към един клиент, почти редовен, чието име не знам.

— Може ли да погледна?

Буквално грабва вестника от ръката му, преди той да ѝ откаже. Зървам предната страница. Почти цялата е заета от доста nelаскава снимка на Саския, която изглежда нещастна и се тъпче с торта от фургона на кетъринга. За миг се разсейвам от факта, че Джош е до нея, с хартиена чашка в ръка. Заглавието крещи: „Тъжната извънгабаритна Саския“.

— Дай ми го.

Майра ми подава вестника. Статията обещава още снимки на седма страница, затова прелиствам там.

Вътре има още една зърнеста снимка, този път изотдолу, за да акцентират върху променените контури на брадичката ѝ. И още една, която показва леко издутия ѝ корем под тениската. Дискутират дали е бременна, или е преяла.

Странно, но през годините и аз съм се появявала понякога в таблоидите. Неизбежно е, когато съпругът ти е телевизионна звезда. В началото на „Фермерът Джайлс“ под ръка с Робърт на някое събитие, но напоследък на заден план на някоя папарашка снимка, тъкмо докато дърпам тениската си надолу. Разбира се, никога не са ме коментирали, освен като „негова дългогодишна съпруга“ или „дългогодишна партньорка“. Все неща, които намекуват, че не аз щях да бъда жената до него, ако е бил известен, когато сме се запознали. Беше ужасно.

В този случай обаче някой от сериала, който или ѝ има зъб, или са му трябвали бързи пари, явно беше подшушнал на пресата. Чудя се дали Саския го е видяла. Сигурна съм, че който и да го е направил, се е погрижил тя да разбере. Сигурно е съсипана.

Върнах вестника на Майра.

— Благодаря.

— Това е гадно — казва тя, когато се връщам при нея до бара. — Горката крава. Макар че „извънгабаритна“ ми хареса. Винаги съм си мислила, че трябваше да се хвана на работа да измислям заглавия за таблоидите.

Чувствам се ужасно. Само преди два дни щях да празнувам. Щях да съм във възторг, че съм я разстроила.

— Всичко е по моя вина.

— Не се тормози, няма смисъл.

Седим в една евтина закувалня в Актън. Близо до студиото, но не чак толкова, че някой от екипа да мине през обедната почивка. Той се навежда да ме прегърне и заравя лице в косата ми, когато пристигам със закъснение, защото се изгубих по пътя от метрото, и аз се сковавам. Усещам някаква тревожна, нервна енергия в него, сигурно защото е притеснен какво толкова спешно имам да му кажа, но после вади вестника от чантата си и го слага тържествено на масата.

— Видя ли това?

Още една малка аларма зазвънява в главата ми.

— Да. Ами... ъъ... доста е гадно.

— Тя е съсипана — казва той, но не личи да смята това за нещо лошо.

Разбира се. Как можах да не се сетя? След промяната в „Уикипедия“ е повече от очевидно.

— Ти ли...?

Той кима.

— Анонимно, разбира се. — Обляга се в стола и ме гледа, очакващ похвала.

— По дяволите, Джош.

— Какво? Идеално е. Увереността ѝ е съсипана. Освен това Робърт вече ще я гледа със съвсем други очи.

Опитвам се да накарам думите да излязат от устата ми. Внимателно подготвената ми реч просто ми излита от ума. Джош слага ръка върху моята.

— Винаги съм мислил, че отмъщението е жалко нещо и те прави толкова лош, колкото е човекът, на когото искаш да отмъстиш. Не съм осъзнават колко е пречистващо. Как те кара да се чувстваш сякаш отново контролираш нещата.

Така е, не съм го виждала толкова щастлив. Слагам другата си ръка върху неговата и я стискам.

— Трябва да ти кажа нещо. И не е хубаво.

Той изглежда толкова притеснен за мен, че се налага да извърна поглед, иначе ще изгубя кураж.

— Какво става?

— Няма как да го кажа така, че да не прозвучи ужасно. Всичко прецаках. Наистина го прецаках...

— Пола...?

Клатя глава.

— Нека просто го кажа. И искам да знаеш, че много, много съжалявам. Очевидно беше една огромна грешка. Просто... просто ще трябва да го кажа. Не ме мрази.

Все още стискам ръката му и я масажирям като топка против стрес. Призлява ми. Дишам дълбоко, за да успокоя стомаха си.

— Робърт няма връзка със Саския. А със Саманта.

За миг на лицето му се изписва съчувствие. После осъзнава какво му казвам. Дърпа ръката си.

— Майтапиш се, нали?

Усещам как сълзите избиват в очите ми и примигвам, за да ги прогоня.

— Не. Не се майтапя. Просто съм направила погрешно заключение. Много съжалявам, Джош.

— Ти ме убеди, че жена ми ми изневерява, защото си „направила погрешно заключение“? Как така, мамка му?

Слага лакти на масата, прекарва ръце по късо подстриганата си коса.

— Много съжалявам — повтарям аз. Няма какво друго да кажа. — Беше огромна грешка. Събрах две и две и получих пет.

Казах му какво ми разказа Саския за Саманта. И че просто се е опитвала да бъде добра приятелка.

— О, Боже Господи! — почти вие той. За щастие кафенето е полупразно. Джош взима вестника и го хвърля към мен. — Това. За

това съм виновен аз.

— Все някога щяха да започнат да го коментират. Не се обвинявай.

— Не се обвинявам — казва той със злобен тон, който никога не съм чувала от неговата уста. — Обвинявам теб.

— Не съм те карала да разказваш това на вестниците. — Още щом го изричам, разбирам, че не биваше.

— Не, ти само ме помоли да ти помогна да съсипем и нейния живот, и живота на Робърт. Помоли ме да ти помогна с твоя глупав план, за да се почувстваш по-добре.

Знам, че вината е моя, но имам чувството, че трябва да се защита.

— Е, може би все пак е за добро, защото иначе щеше да идеш направо при Саския и да се скараш с нея.

— Да, а после тя щеше да ме убеди, че ти говориш пълни глупости, и аз щях да се почувствам като ревнив тъпак за малко, но всичко щеше да отmine. Нямах да застраша работата си и брака си. Нямах да накарам жена си да се чувства жалка.

— Не знам какво да кажа. Съжалявам. Чувствам се като ужасна кучка, ако това ще те успокои.

Той става и грабва вестника от масата.

— Не ме успокоява.

18.

Разбира се, нямам никакви вести от Джош и не се и опитвам да се свържа с него. Усещам, че постоянно мисля за него и за Саския, и съм много облекчена, когато получавам съобщение от нея с въпроса дали съм добре. Отнема ми секунда да си спомня, че тя си мисли, че все още съм съсипана от ужасната новина за изневярата на Робърт.

Добре съм, благодаря. По-важното е ти как си?

Известно време не получавам отговор, вероятно защото има нужда да се успокои. После:

Значи си видяла вестниците.

Пълен боклук — отвърщам. — Не им обръщай внимание.

Твърде късно е.

Тя ме пита дали искам да се видим отново в събота и аз приемам с благодарност. Отчаяно искам да разбера дали нещо се е променило, след като съобщих ужасната новина на Джош. Част от мен се пита дали ѝ е казал всичко, за да обясни защо е бил така хладен към нея, но не мисля, че би искал тя да разбере за планираното от него отмъщение. Едва ли ще му прости лесно.

За да се разсейвам с нещо дотогава, излизам да тичам всеки ден. Все още не мога да стигна твърде далеч, но всеки път увеличавам малко дистанцията. У дома се налагам с торбички с лед, горещи компреси и пия ибупрофен за болките в ставите. Час, впечатлен от внезапната ми отдаденост (докладвам му за постиженията си на всяка тренировка, като дете, което се опитва да впечатли родителите си с оценките си в училище), решава да извади отново клещите и заявява, че съм свалила още три килограма и два процента мазнини. Аз сияя от гордост като любимка на учителката.

Саския иска да говорим само за мен, когато се появява на срещата в обичайния си сияен след йогата вид. Седим в обичайното кафене и сервитьорката, с която вече сме на „ти“ (Моника, полска учителка, която живее в Уембли, травмизирана от вероятността за Брекзит, и с два пъти по-добър английски от моя), вече ми носи огромно обезмаслено лате, без дори да ме пита. Когато Саския сяда, се

появява още едно лате и две менюта. Не съм сигурна дали сме в настроение за ядене.

— Не спирам да мисля за теб след последната ни среща. Предполагам, че не си казала нищо на Робърт, защото той си изглежда съвсем нормално на работа. Как се справяш? Много ли ти е кофти? Сигурна съм...

Саския винаги прави така, задава въпрос и после не ти дава възможност да отговориш. Вече ми се струва дори приятно. Някак успокояващо. Не е нужно да мисля как да формулирам отговор, мога просто да я оставя да си говори, докато ѝ свърши парата. Но като че ли няма изгледи да се случи скоро.

— ... още не съм сигурна дали постъпих правилно, като ти казах. Но не можех да гледам една от най-близките си приятелки и да знам, че нещо толкова ужасно се случва с нея, а тя не знае...

Трогната съм от факта, че ме нарече една от най-близките ѝ приятелки. Никога не ми е хрумвало, че може да ме възприема така, бях толкова сигурна, че има скрити мотиви. Сега се сещам, че никога не съм я чувала да говори за приятелките си. Това ме кара да мисля, че заради успеха си Саския е доста самотна.

Затова бързо я разведрявам.

— О, правилно постъпи. Определено.

— Значи си решила какво ще правиш?

— Нищо засега.

Тя ме поглежда, сякаш съм си изгубила ума.

— Нали няма да оставиш да му се размине?

Макар че започвам да харесвам Саския, не смятам да ѝ разкривам наказанието, което планирам за Робърт.

— Не. Но не възнамерявам просто да ида и да го обвиня. Той само ще отрече и тогава какво?

— Аз бих го изритала на твое място. Всъщност първо ще му отрежа топките, а после ще го изритам.

— Не е толкова лесно... все пак... Джорджия...

— Тя е вече голяма... — прекъсва ме тя.

— Е, почти. Тази седмица си е у дома и искам да се чувства добре. Вероятно това ще ѝ е последното лято без никакви отговорности. Не искам да трябва да се справя с това.

— Нямам престава откъде го вадиш този самоконтрол — казва Саския. Не мога да ѝ призная, че не бих го извадила, ако вече не бях решила, че с брака ми е свършено. Ако ми пукаше.

— И без това е по-добре да го обмисля хубаво, преди да действам. Как беше поговорката? Отмъщението се сервира студено.

— Просто не позволявай да му се размине. Ти заслужаваш много повече.

Тя не би мислила така, ако знаеше какво сторих. Как заговорничих. Сдържам порива да ѝ призная.

— Благодаря ти. Наистина оценявам съвета ти.

Тя отпива от латето си.

— Помниш ли колко вълнуващо беше всичко на възрастта на Джорджия?

— Почти. Не мисля обаче, че беше така стресиращо като сега. Представяш ли си, ако всичките ти грешки бяха изтипосани в социалните мрежи, та да ги види целият свят?

— Хаха! Всичките ти приятели качват снимки, които ще останат там завинаги. Все пак аз носех скоби, очила, имах акне, какво ли не. Поне вестниците са само амбалажна хартия. Ползват ли ги още да увиват пържените картофки? Струва ми се толкова нехигиенично.

Смея се сърдечно. Винаги може да се разчита на Саския да насочи разговора към външния вид. Просто не може да се сдържи.

— Но вече всички вестници са онлайн, нали? — казва тя. — Онези „извънгабаритни“ снимки ще се въртят до края на живота ми.

Мълчим известно време. После не се сдържам и казвам:

— Какво представлява тази Саманта? — Знаем, че не бива да ми пука, но думите излизат, преди да си напомня това.

— Дори не си хаби мислите за нея.

— Е, имам предвид, че очевидно е красива...

Саския пухти.

— Защото е млада, затова. Ще изглежда доста груба на нашата възраст, ще видиш.

Внезапно си спомням страницата на Саския в „Уикипедия“. Питам се дали Джош пак я е променил, и дали тя я е видяла.

— Съмнявам се, че той си мисли, че ще е още с нея, когато тя стане на нашата възраст. А ако си мисли, тогава ще е толкова стар, че

четирийсет ще му се струва първа младост. Но какво представлява като човек тя?

Не че възнамерявам да се занимавам със Саманта — взех си поука от историята със Саския, — но все пак не мога да не разчопля раната. Пък и малко разузнаване може да е полезно.

Саския мисли. Виждам, че между тях няма особено топли чувства, но тя никога не би злословила направо, макар че, ако трябва да сме честни, репликата как щяла да изглежда Саманта след време беше доста близо до целта.

— Тя е амбициозна — казва Саския. — И си мисли, нали се сещаш, че е непобедима. Всички сме били такива на тази възраст, предполагам.

— Аз определено бях.

Тъкмо ще се впусна в тирада под какъв натиск да успеят са подложени младите днес, когато Моника, слава богу, ме спасява от самата мен и пита дали сме решили какво ще ядем.

— Салата с риба тон „Ница“, дресингът отделно — казва Саския и аз се чудя дали е забравила за угояването си.

— Не смяташ ли да добавиш и пържени картофки? — питам, щом Моника си тръгва.

Саския ме дарява с една от големите си усмивки.

— Джош каза, че мога да спра. Отказали се донякъде от тази сюжетна линия, защото се тревожели, че Мелъди ще стане твърде скучна, ако просто седи и се тъпче. Така че... — Тя се оглежда да види дали някой подслушва. — Естествено това е свръхсекретно. Не казвай дори на Робърт, не знам дали са му съобщили още.

— Разбира се, че няма. — Любопитна съм какво е успял да измисли Джош.

— Ами Мелъди все още се тъпче, защото не може да роди деца на Харгрейвс, който пък отчаяно ги иска, и тъй нататък и тъй нататък, и всички си мислят, че пълнее от депресията, но... — Тя прави дълга, драматична пауза и аз чувам как барабаните забиват в главата ми — ... се оказва, че е бременна. Лекарите объркали всичко. Затова мога просто да нося от онези подплънки. Не е нужно да напълнявам повече!

— Еха. Но не й ли казаха в края на последния сезон, че няма нужното оборудване, за да забременее?

Саския маха пренебрежително с ръка.

— Подробности.

— Е, много се радвам за теб. Това ще натрие носа на вестникарите.

— Точно — смее се тя. — Хаха! Знам, че е повърхностно, но никак не е приятно да разхождаш двойната си брадичка из сериала и всички да ти се смеят.

— Моля ти се, аз ли не знам — усмихвам се.

— Престани. Изглеждаш прекрасно. Винаги си изглеждала прекрасно.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна.

Тя се навежда на лакти напред.

— Е, разкажи ми как смяташ да се разправиш с Робърт.

Изглежда, че Саския и Джош ще се измъкнат невредими от тази история. Не съм съвсем сигурна, но от това, което виждам, така ми се струва. И съм доволна. Дори доволна е меко казано. Възхитена съм, облекчена и малко тъжна едновременно. Улавям се, че си мисля за мига, в който Джош ме целуна, и макар че преобладаващото чувство е на вина, все пак има и тръпка удоволствие, щом си позволя да се отдам на фантазията. И после идва и съжалението, че това никога няма да се случи. И нещо повече — вече дори не можем да бъдем приятели.

Но важната е Саския, казвам си. За малко да ѝ съсия живота. И то нарочно. Непоносимо е да мисля за това. И макар че тя няма представа, изпитвам нуждата да направя всичко по силите си, за да ѝ се реванширам, да се уверя, че с щастлива.

Искам да ѝ бъде добра приятелка.

ВТОРА ЧАСТ

19. САСКИЯ

Драсваш клечка. Палиш фитила. И само стой и гледай.

Макар че, ако трябва да съм честна, съм малко разочарована, че тя не се нахвърли веднага върху него. Точно това очаквах да се случи. На това се надявах. Кой да предположи, че ще е толкова овладяна? Не мислех, че е способна на такова нещо.

Точно това е проблемът с Пола. У нея има скрити дълбини. Когато се запознахме, си помислих, че е малко пасивна и малко тъпа. Стори ми се жена, която послушно би търпяла, докато съпругът ѝ чука наляво-надясно, а после се превръща в изтривалка, когато той реши да се върне отново у дома.

Само дето, разбира се, Роби не възнамеряваше да се върне у дома. Той смяташе да се премести с мен веднага щом теренът се изчисти. И под „терен“, имам предвид Джорджия, а под „изчисти“, имам предвид нейното заминаване в колеж или където там щеше да ходи. Никога не ме е бивало в метафорите. Или пък това е сравнение? Няма значение, схванахте ми мисълта. Щом Джорджия излети от гнездото, незасегната от родителската драма, Робърт смяташе да напусне Пола, а аз смятах да напусна Джош, за да си направим дом заедно.

Поне такъв беше планът.

Само че преди две седмици той ми каза, че всичко приключва. Просто така. Изневиделица. Точно преди тяхната тъпа „домашна ваканция“, както постоянно я нарича Пола. Всъщност предния ден. Бяхме у дома. Роби винаги се възбужда, когато го правим в леглото на Джош. Той мрази Джош. Аз обаче не го мразя. Джоши е много свестен човек. Мил, сладък и ме обича. Освен това е хубавец, няма съмнение. Успешен е по своя си начин. Просто не е много... вълнуващ. Някак безопасен е. И в един момент аз реших, че искам подобна безопасност. Сега обаче не мисля така.

Както и да е, с Роби си лежахме в леглото по обед. Ще призная, че бях малко подразнена. Всичките приказки на Пола колко

внимателен бил станал Роби най-внезапно. Всичките намеци за това, че не можел да ѝ се насити. Направо ми се гадеше, но нямаше как да я разпитам за подробности. Трябваше да знам.

Всъщност затова се сприятелих с нея от самото начало, ако трябва да съм честна. Нямах намерение да се срещам с някаква си непозната жена, с която съм говорила само веднъж, и то, защото тя си разля шампанското върху мен, но когато тя предложи срещата, осъзнах, че това е златна възможност да надникна в живота на Роби. Той никога не говори за лични неща.

Да се върна на въпроса — лежахме си в леглото. След секс, можете да си представите. Забележете, че той си направи кефа, преди да ме разкара, хаха! Аз го попитах нещо, дори не помня какво. Но знам, че беше нещо за него и Пола — нещо тъпо и унижително, което не биваше да казвам, като например кога за последно е спал с нея и кой е поискал, — когато той внезапно седна в леглото. Погледна право към мен и аз разбрах, че нещо не е наред.

— Сас, не можем да продължаваме така.

Честно, отначало не разбрах какво има предвид. Да се срещаме у дома? Да го правим кучешката? Да ядем „Фереро Роше“? (Забравих да спомена, че ядохме „Фереро Роше“ в този момент. Той се опитваше да ми помогне с напълняването, макар да знаех, че идеята никак не му харесва.) Мисля, че казах нещо от рода на „Какво имаш предвид?“.

— Това. Между нас.

И тогава ме осени. Трябва да си дебелокож като носорог, за да не разбереш какво се опитва да каже. Усетих прилив на адреналин, но знаех, че трябва да запазя спокойствие. Роби мрази истерията под всякаква форма.

— Това пък откъде дойде?

— Не мога да се примиря с факта, че не ми вярваш.

Сега ще поясня. Откакто Пола ми каза за новопоявилата се нежност между тях, станах малко нервна. И макар че, разбира се, не можех да му кажа на какво се основават подозренията ми, започнах да го тормозя заради жена му и защо не я е напуснал все още, и най-вече защо се е съгласил да прекара цели две седмици с нея, когато и двамата бяхме в отпуск и можехме да се виждаме всеки ден. Дори бях започнала да оглеждам апартаменти, за да наемем един, когато му

дойде времето. Само докато уредим разводите и си купим нещо постоянно.

— Разбира се, че ти вярвам. Просто се изнервих, това е. — Не можех да му кажа, че знам от извора, че с Пола отново се чукат като полудели.

Точно в това е проблемът, когато се виждаш с мъж, който има жена — е добре де, с нечий съпруг, — че трябва да приемеш факта, че той понякога ще прави секс с нея. Това се подразбира и всеки, който ти казва, че не го прави, лъже. Но има разлика между „Правя го, защото се налага“ и „Правя го, защото много харесвам задника й“. А Роби винаги е бил съвсем ясен, че при него е първият вариант.

Странична бележка: С Джош все още се любим по много приятен, но крайно рутинен начин горе-долу веднъж седмично. Вероятно не е зле за хора, женени от осем години, но няма изобщо да ми липсва, ако спре.

— Ти не спираш да говориш за това. Сякаш след всичко, през което преминахме, ти още си мислиш, че предпочитам нея пред теб.

Не можах да се сдържа:

— Е, ти ще прекараш тези нелепи две седмици с нея. — Умирах си да добавя: „Тя ми каза, че идеята била твоя, нямал си търпение двамата да останете сами вкъщи.“ Разбира се, не можех, затова бях принудена да изглеждам като ревнива параноичка.

— За бога! Точно за това говоря. Колко пъти ти казах, че нямаше как да се измъкна. Все пак са само две шибани седмици.

— Не е само това — отвърнах, но не можех да поясня какво още има, затова си замълчах.

— А какво? В какво точно ме обвиняваш?

Виждах, че започва да се ядосва. Усещах как сълзите ми избиват и се опитах да ги прогоня, защото знаех, че няма да ми помогнат.

— Нищо. Не те обвинявам в нищо. Забрави.

— Не можеш да пускаш по някой хаплив коментар и после да кажеш; „Забрави“ — рече той и аз знаех, че има право. Напоследък го правех доста често.

— Е, добре — отвърнах, опитвах се да звуча възможно най-разумно. — Притеснявах се, че ще избереш нея. Държах се глупаво, знам. Няма да го споменавам отново, обещавам ти. Просто ми дай още един шанс.

Господи, никой не харесва просяците.

— Мисля, че се нуждаем от почивка — каза той, стана от леглото и посегна към дрехите си. — Не казвам завинаги, но нека позабавим малко нещата.

И тогава не знам какво ме прихвана. Направо ми причерня. Винаги съм си била зеленооко чудовище. Е, синеоко де, хаха. Не можах да се спра и попитах:

— Има друга, нали?

Той навлече тениската си и едва не й скъса ръкава.

— Дори няма да удостоя това с отговор. Сега си тръгвам, ясно ли е, нека просто си помислим добре през тези две седмици. Не ми се обаждай. Виж, Сас, говоря сериозно. Не се обаждай.

Един силен стон изскочи от мен, преди да го спра. С Роби почти никога не се чуваме по телефона. Взехме такова решение още в началото. Без обаждания, без съобщения. Виждаме се почти всеки ден на работа, така че преценихме, че ще се чуваме по телефона само при спешни случаи. Той беше бесен, когато наруших правилата и му изпратих съобщение онзи път, след като отговорих на обаждането на Пола.

Паникьосах се и се опитах да изключа телефона му, за да не би някой от сценичните да го чуе. Не исках някой от тях да дойде, за да го грабне и да хукне да търси Роби. Бях гола на дивана по това време, тъй че щеше да е доста изобличаващо. Той беше в банята. Знам, глупав риск. Просто се случи. Обикновено сме много по-дискретни. Но държа да отбележа, че и двамата си взехме урок.

Излъгах го, че не съм видяла кой се обажда. Разбира се, че видях. Много добре знаех кой е, когато казах „Ало“. Просто исках да чуя гласа й, нищо повече. Но в никакъв, в никакъв случай нямаше да издам нищо, твърде добра актриса съм.

Когато му изпратих съобщението след това, бях изпила голяма чаша вино и бях изпълнена с адреналин от мисълта какво можеше да се случи. Предполагам, че просто исках да съживя моментите с него. Малко от вълнението. Още щом натиснах „изпрати“, осъзнах, че не биваше да го правя, и резкият му отговор го потвърди. Е, спрях със съобщенията. Един път ни се размина и двамата се съгласихме да не рискуваме отново.

— Обещай ми — каза ми сега. — Не искам през цялото време да си крия телефона, за да не вземеш да направиш нещо глупаво.

— Няма, за бога!

— Ще говорим след две седмици, става ли? Ще ти се обадя от голф клуба, когато съм сигурен, че Джош е на работа.

— Моля те, само ми кажи, че не късаме — рекох аз. Знам, знам. Жалка съм.

Той се наведе и ме целуна по челото. Аз извърнах лице, за да се срещнат устните ни, и от начина, по който ми позволи, разбрах, че още има надежда.

— Две седмици. После ще поговорим.

20.

Тези две седмици бяха агония. Не само че не можех да говоря с Роби, но и не можех дори да се срещна с Пола, за да я разпитам какво става. Опитах се да ѝ пиша няколко пъти. Някакви обичайни неща, които няма да го накарат да заподозре нищо и да изпадне в паника, ако ги види, макар че щеше да се чуди защо изобщо ѝ пиша: „Добре ли си прекарваш?“ и „Как върви?“. Тя отговори: „Божествено“ на първото и „Чудесно“ на второто, което разпали още повече параноята ми, без да ми каже нищо.

Затова просто трябваше да чакам. Надявах се, че ще липсвам на Роби. И че дори отношенията му с Пола да са добри, това да не е достатъчно. Не би могло да се сравнява с това между нас.

Честно да ви кажа, в този период предписаното ми напълняване не беше проблем. Разбирам защо го наричат „ядене за успокояване“. Джош все ми повтаряше колко добре се справям. Като че ли наистина се радва да ме гледа как се тъпча и щом се кача на кантара и докладвам за поредния качен килограм, се усмихва като горд родител, който вижда как глуповатото му дете получава грамота. Няма да отрека, че ми лазеше по нервите.

И наистина се опитах да се обадя на Роби, макар че ме помоли да не го правя — от мобилния на фризьорката ми, от платен телефон (имате ли представа колко трудно е станало да намериш уличен телефон, особено такъв, който още работи и не се използва като безплатно кафене или обществена библиотека?), дори веднъж от фитнеса, под претекст, че съм си изгубила телефона и случаят е спешен. Той не отговори на нито едно. Сигурно е решил да не вдига на непознати номера, за да не се окажа аз.

Както и да е, накратко — не дочаках да ми се обади, когато всичко приключи. Звъннах му още първия ден, когато знаех, че Пола се връща на работа. Успях да го убедя да се видим — той не искаше да дойде у дома и аз разбрах, че положението не е добро. Срещнахме се в Ричмънд Парк, в „нашата“ част, където винаги е спокойно и можеш да седиш с часове, без да видиш жива душа. Бях така развълнувана, че ще

останем сами. Още щом дойде, той ми каза, че през тези две седмици почти не мислел за нищо друго и че бил сигурен, че това, което е решил, е за добро. Всичко беше приключило. Окончателно. Без колебание.

Молих, умолявах, плаках. Не беше красива гледка, казвам ви. А както вече споменах, Роби мрази плача. Така че не помогна. Той мрази всякакви драми, което е иронично, като се замисли човек. Чувствах се безпомощна, не знаех какво да направя. Не можех да измисля друго, освен че е решил да оправи нещата с Пола. Защо — нямах представа. Откакто се познаваме, той не е казал и една добра дума за нея.

Всъщност не е точно така. Той не говори лошо за нея. Но и никога не говори за нея като за любовта на живота му, дори преди да започнем връзката си. Безразличие, така бих определила отношението му.

Като моето към Джош. Не че го мразиш. Не че не го харесваш. Просто ти се ще да не си женен за този човек, тъй като би предпочел да е някой друг.

По едно време аз — не се гордея с това — дори му казах: „Защото напълнях ли?“ Роби винаги е обичал тялото ми. Винаги съм знаела това, че в това, че цени моето стройно слабо тяло се крие критика към начина, по който Пола се е занемарила.

— Не ставай смешна — каза той. — Дори аз не съм толкова повърхностен.

Но нещо определено се беше променило. Не било заради Пола, така твърдеше. Макар че се разбирали по-добре, бракът им все още си бил мъртъв. Ставало дума за него.

Не успях да го разубедя. Всичко приключи. Той ме помоли да уважава решението му и да не затруднявам нещата на работа. Трябваше да се съглася — какво друго ми оставаше? Разбира се, той нямаше представа, че съм приятелка с жена му. И че ще чуя цялата история за тези две седмици от друга гледна точка и ще разбере, че ме е излъгал.

И тогава реших, че не мога да позволя това. Не можех да го оставя да се върне към брака си, все едно не съществувам. Все едно нищо не се е случило.

И когато видях Пола сияеща и самодоволна, защото е победила, макар да няма представа какво става, ме осени. Щом аз няма да го имам, няма да го има и тя.

Изражението ѝ, когато ѝ казах за него и Саманта — разкош, не мислите ли? Като се има предвид новата сюжетна линия, заради която той щеше да прекарва часове с нея всеки ден. Коя съпруга няма да се притесни?

Тя ухапа тотално. Тя ми вярва. Ние сме „приятелки“.

И макар че изчаква, между тях всичко е приключено. Сигурна съм. Накрая тя ще му каже да си събира багажа. Щом Джорджия си тръгне. Господи, какво им става на тези двамата и скъпоценната им дъщеря? Ще си помисли човек, че тя не може да се храни и облича сама, така я обгрижват. Поне ако се съди по това, което чух за нея през последните две години — толкова продължи връзката ми с Роби. Две години как нищо не бива да разстройва малката Джорджия, докато не влезе в университета и не си изгради нов живот, дрън, дрън, дрън. Сякаш, ако е на сто километра от тях, ще е в безопасност и няма да бъде съсипана, когато се случи.

А тогава къде ще отиде той? Познавам Роби. Той няма да напусне един дом, без да има друг. Той е от хората, които не могат да живеят сами. А междувременно аз ще кажа на Джош, че всичко е свършило. (Малко се тревожа, че може да ме уволни или нещо такова, но се надявам да реши, че карам някаква криза на средната възраст, а не че искам да се изнася с друг, затова няма да е отмъстителен. Той по принцип не е такъв. Както казах, много свестен човек е. Прозаявка. Хаха.) И ще се нанесе в уютно апартаментче на някое хубаво място (да не забравя: Роби обича Майда Вали) и ще чакам.

Това е свършеният план.

21. ПОЛА

Току-що пробягах пет километра. Не се майтапя. Без да спрания веднъж, освен когато пресичах улица. Добре де, може да съм променила маршрута си един-два пъти, за да мине през повечко улици. И може да съм спирала на всяко кръстовище, дори когато няма движение, за да се огледам наляво-надясно, за всеки случай, докато си поема дъх, но го направих. Това е рекорд. Пиша на Час да му кажа. Той явно е с клиент, защото получавам обичайния отговор на секундата: *Страхотно!*

Майра ми изпраща: *Откачалка, последвано от Предателка.*

Сега, като разбрах, че Робърт ми изневерява със Саманта, а не със Саския, съм едновременно по-добре и по-зле информирана. Знам, например че няма как да са заедно от повече от две години, защото тя от толкова е в сериала. Но не знам нищо за личния ѝ живот и дали самата тя изневерява на някого. Не мога да намеря начин да се навратам, както направих със Саския, отчасти защото не знам как, но и защото нямам сили да го сторя отново.

Опитвам се да си спомня дали тя беше на купона у Джош, но тогава не подозирах за нея, така че и да е била, съм забравила. Доколкото си спомням, никога не съм я срещала. За разлика от Саския, Робърт не е недоволен от нея. Всъщност никога не е говорил за нея. Останала съм с впечатлението, че по-младите актьори в сериала са отделна група, излизат заедно вечер, сякаш могат да увеличат звездната си мощ, като се движат на глутница.

Разбира се, потърсих още информация за нея в Гугъл и прочетох няколко кратки интервюта, но тъй като ролята ѝ не е сред главните, тя не получава така дълги колонки като Саския. Научих следното: учила е актьорство в Лондон от тринайсетгодишна, момиченцето на татко (Това ли я кара да си пада по по-възрастни мъже? Не знам), има малко кученце, което май е осакатяло, защото на всяка снимка седи в една торба. Тя обича сирене и лучени кръгчета. Много вълнуващо, няма що.

Намерих страницата ѝ в Туитър. Снимки на кучето. Снимки на Саманта с кучето. Селфита с нацупени устнички и малко по-голямо деколте. Като че ли доста често нарича хората „скъпи“. Всичките ми лоши предчувствия се активираха и аз реших да спра да гледам. Няма да е от полза, ако се превърна в кучка.

Решавам, че ми трябва нов подход, от друг ъгъл. Какво получава той от нея, което не може да получи от мен? Да, да, знам. Освен това. Дали да не разузная повече за „Уан Дайрекшън“ или „Джорди Шор“? За какво ли си говорят? Какво ли правят, когато не са в леглото? Трябва да ги свързва още нещо.

— Мислиш ли, че тя има дизайнерска вагина? — опитва се да ми помогне Майра, когато я моля за съвет. — Явно това е новата мода сега.

Дори не я удостоявам с отговор.

Джорджия се прибра за няколко дни, кафява като шотландски кейк и пълна с истории, от които да ти настръхне косата. Винаги е полесно да се свържем с Робърт, когато дъщеря ни е при нас, но мисля, че помага и фактът, че вече не ми пука какво прави, когато не е с мен. Най-сетне му казах за Час и вместо да се отнесе пренебрежително или с подигравка, той отвърна, че това е чудесно и очевидно има ефект, защото не ме бил виждал в такава добра форма и така здрава.

За един плашещ миг си помислих, че ще предложи да идва с мен, но накрая каза, че само може да тичаме заедно по-често, което и правим. Приятно е. Кара ме да полагам повече усилия. И докато пухтим един до друг, няма нужда да говорим или да му показвам колко изумително остроумна съм. Мога единствено да дишам.

О, вече съм осемдесет и два килограма, между другото. Просто в случай че се чудите. Робърт обаче е качил малко. Питам се защо ли.

22.

Саския ми казва, че връзката на Робърт и Саманта създавала неприятна атмосфера на снимачната площадка. Което означава, че всички знаят за нея. Опитвам се да потисна унижението.

— Значи вече дори не се опитват да го крият?

— О, не, крият го — казва тя. Седим в кафенето на приземния стаж на „Фортнъм и Мейсън“, по прозорците барабани дъжд. Тя си налива още чай, посяга към захарта, но размисля. — Но това само създава неприятното напрежение. Тази седмица снимаха сцените с първата си целувка, знаеш ли?

Клатя глава.

— Както и да е, една от гримьорките ми каза, че било много неловко. Някак напрегнато. Обикновено хората се майтапят, когато се снимат такива сцени. Не искам да започнеш да се притесняваш, че всички знаят.

— Не се притеснявам.

— Наистина, не знам защо, тъй като ще трябва да се виждат доста често, така че не може да се каже, че не са в състояние да се контролират или нещо такова...

— Ти преди колко време разбра? — осъзнавам, че така и не съм я попитала.

Тя се замисля за миг.

— Преди около шест месеца. Естествено не знам кога е започнало, но не може да е много преди това, иначе нямаше да поемат такъв риск.

Значи не чак толкова отдавна, колкото предполагах. Мисля си за времето преди шест месеца. Настъпи ли някаква голяма промяна в поведението на Робърт? Не си спомням нищо. Тогава вече се бяхме отчуждили.

— Може би се дължи просто на факта, че трябва да го правят пред други хора. Вероятно е свръхкомпенсация или нещо такова казва тя. — Не мисля, че всички клюкарстват или нещо подобно...

Ще ми се да можем да поговорим с Джош. С някой, който знае точно какво се случва и ще ме осведоми добре, без да се опитва да щади чувствата ми.

— Как е Джош? — питам, за да сменя темата и да разчовъркам раната. Все още си представям понякога целувката ни в парка — втория път, когато бях решила да го направя, за да запазя спомена — и ми става едно топло и приятно за миг, докато реалността не се завърне с трясък.

— Той е добре — казва тя. — Май е облекчен, че вече не се налага да ме храни насила, хаха!

— Сигурно му е трудно. Да знае какво става зад кулисите и да не може винаги да говори с теб за това. — Това е моето наказание, да се погрижа да издигам Джош в очите на Саския. Да се уверя, че са добре.

— Той трябва да си върши работата. — Тя свива рамене.

Вината за това, което ѝ сторих, още ме изяжда. Дори не мога да ѝ кажа. Не толкова за онова с Джош, което си беше просто целувка, макар че за мен е много, много повече — и мисля, че и за него беше. Но задето го накарах да си промени мнението за нея, макар и само временно.

Искам да ѝ дам нещо, с което да укрепя приятелството ни. Искам да почувства колко я ценя. И ако трябва да съм честна, има и егоистичен елемент. Ако не мога да говоря с Джош, мога поне да говоря с нея, да оправя нещата. Тя познава всички замесени страни. Може би ще ми помогне да взривя някак връзката на Робърт и Саманта. Наистина се тревожа мъничко, че ще ме помисли за отмъстителна и гадна, и това ще промени мнението ѝ за мен, но всъщност ми се струва, че може да я впечатля. Бе така обърквана, когато разбра, че няма да се скарам с Робърт, да го изхвърля и да си изградя нов живот. Затова реших, че си струва.

Естествено в признанието ми ще има огромни пропуски. Няма как да ѝ кажа, че цялата тази история започна, защото си мислех, че тя спи с Робърт.

— Може ли да ти кажа нещо? — питам, когато обядът пристига (рибени филета за мен и рибени кюфтета за нея).

— Разбира се — казва тя, заинтригувана. — Всичко, знаеш го.

23. САСКИЯ

Значи малката Пола има план. Казах ли ви, че не ѝ е чиста работата. Но това не е добре. За мен.

Надявах се, че като ѝ кажа някаква история за него и Саманта, тя ще го изхвърли или ще стане параноична и подозрителна и той ще си тръгне сам. Защото всички знаем колко обича Робърт това, нали?

Но никога не съм предполагала, че ще положи всякакви усилия, за да си го върне.

Нека видим обаче докога ще изтрае подновената му страст, когато тя започне да го пита къде отива и кога ще се върне. Защото дори ако успее да не се скара с него, няма да може да поддържа преструвката, че са безгрижно влюбени, по двайсет и четири часа в денонощието. Представям си праведното му възмущение, ако реши, че тя го обвинява в нещо, когато за първи път от години е невинен! О, как ми се иска да съм муха на стената и да го видя.

Добрите новини — за мен, — са, че що се отнася до Пола, с брака им е свършено. На финала тя ще го разкара.

Лошите новини са, че дотогава тя се надява той да се влюби отново безумно в нея. И ако стане така, къде оставам аз?

Тя иска да ѝ помогна да го раздели със Саманта, което е гениално, тъй като всъщност аз ги събрах, така да се каже. И определено мога да ѝ помогна в това, хаха!

Отношенията ми с Роби са много обтегнати. Стараем се никой да не усети — макар че и без това почти всички в екипа си мислят, че не се понасяме, и малко враждебност не би ни издала, — но пак ми е трудно. Не мога да приема, че всичко свърши просто така. Само защото се усъмних в него.

Пола не ми дава никаква информация. Слава богу, спря да се хвали колко фантастичен бил сексът. Вероятно защото го е отрязала, след като ѝ казах за Саманта. Харесва ми да си го представям объркан — тъкмо когато е решил, че всичко у дома е наред, да му отвърнат с

такава хладина. Как се чуди дали е постъпил правилно, като ме разкара.

Няма да ви лъжа, тежко е да остаряваш. Аз съм само на трийсет и осем (добре де, на четирийсет и три, когато никой не чува, макар че и аз самата съм забравила), но за телевизията това си е направо библейска възраст за една жена. Не че няма роли, има. Но повечето са на трътлести мамчета, скучни лелички и отегчителни учителки. Нищо секси. И нищо за апетитно парче като мен. Това ми липсва. Липсва ми да съм в центъра на вниманието.

Наречете ме повърхностна, но това е положението. Знам, че не съм най-добрата актриса в света. Знам, че винаги съм получавала ролите заради външния си вид. И това никога не ме е притеснявало. Не се опитвах да бъда Джуди Денч, нито пък да печеля Оскар. Опитвах се да се насладя на моето късче от славата и богатството. Престъпление ли е?

Знам, че поех голям риск, като се забърках с Роби, при положение че Джош работи за сериала. Понякога се питам дали едното не беше пряко следствие от другото. Аз предложих Джош за длъжността, той я получи и тогава веднага се почувствах като в капан. Сякаш вече нямах нищо само мое. А и част от мен винаги се е питала дали за Роби това не беше нещо като конкуренция. Той не може да понася Джош, показва го пределно ясно. Така че вероятно е искал да му го върне някак, като ме прелъсти. Поне в началото. Харесва ми да си мисля, че след това се влюби в мен. И че предложи да заживеем заедно (това беше негово предложение, имайте предвид; не съм го карала да напуска жена си), защото искаше да прекара остатъка от живота си с мен.

Аз заложих на факта, че когато всичко излезе наяве, ще съм незаменима за сериала от Джош. Аз играя една от главните роли, спечелих „Най-добра поддържаща роля в телевизионен сериал“ на наградите на зрителите след втория сезон. Как едно продуцентче ще се състезава с това? Никога не съм смятала, че положението ми може да бъде застрашено.

Сега се питам дали не съм се отървала на косъм. В йерархията на сериала Харгрейвс понастоящем определено са втори след самия

фермер. Вероятно аз съм четвърта по важност, след съпругата на Джайлс. И Мерилин се промъква по петите ми. Тази история с Роби ще ѝ даде страшен тласък. Започвам да се питам дали няма да стана уязвима, ако той внезапно реши, че вече не ме иска наоколо. Ако стане „или аз, или тя“. Тогава единствено Джош ще стои на пътя ми към безработицата.

Затова трябва да съм много внимателна. Не мога дори да си представя какво ще направи Роби, ако разбере, че аз съм пустила слуха за Саманта, който е отровил ума на жена му точно когато всичко е тръгнало така добре. За мое щастие Пола винаги е била категорична, че не бива да споменаваме за приятелството си пред него. Ако си мълчим, никой няма да се досети. И тогава, някой ден, тя ще му излезе изневиделица с обвинението. И кого ще помисли той за параноичка тогава? Аз ще изглеждам като Мис Суперразумна.

Ще трябва да избяга някъде и аз ще се погрижа това някъде да е при мен.

24. ПОЛА

Не знам дали се е случило нещо, заради което снимките вървят по-гладко, или героят на Робърт не участва толкова, колкото преди, но като че ли вече не работи до късно, поне засега. Или би трябвало да кажа, че вече не се прибира толкова късно. Всъщност никога не съм вярвала, че закъснява по два часа няколко пъти в седмицата заради снимките. Може пък да е защото Джорджия си е у дома — не че тя си е съвсем у дома, дори когато е тук, ако ме разбирате — и той иска да прекарва възможно най-много време с нея. Така или иначе повечето вечери е с нас.

Джорджия планира рождения си ден. Иска купон, но да не е у нас. (Слава богу, от седмици се притеснявам как ще го уредя със съседите.) Малко закъсняхме с организацията, затова в момента отчаяно звъня на разни места, за да резервирам заведение, което да е „готино“, но да не е ужасно скъпо. Робърт се къпе.

Опитах три клуба (безнадеждно), два пъба (няма достатъчно място) и четири ресторанта (твърде късно). Тъкмо унило ровя в интернет, когато чувам телефонен звън. Знам, че не е моят, защото той е точно пред мен, тъмен и мълчалив. Така че може да е само телефонът на Робърт, защото Джорджия я няма, а и нейният звъни с песен — „Хотлайн Блинг“.

Проследявам звука до сако на облегалката на един стол в кухнята. Когато излизаше за студиото сутринта, валеше, затова облече сако над тениската. Толкова рядко се случва да зареже телефона си без надзор, че не мога да се сдържа. Устремявам се към джоба като териер към заешка дупка. И проверявам кой звъни: Сам С.

Саманта. Ама наистина ли? Тя му се обажда, когато добре знае, че си е у дома? Толкова съм ядосана от тази наглост, от това, че изобщо не й пука, че той е със съпругата и дъщеря си, че преди да се усетя, вдигам.

— Телефонът на Робърт — казвам с тон, който мога да опиша само като враждебен. Поемам дълбоко дъх, за да се успокоя. Никога не

разкривай картите си на врага.

— О, Пола ли е? — разпознавам гласа ѝ от сериала. Звучи безумно млада и нахакана.

— Да. Опасявам се, че той е в банята. Да му предам ли нещо? — Знам, че звуча като скована секретарка, но само на това съм способна в момента.

— Аз съм Сам Смит — казва тя, после се смее. — Не онзи Сам Смит. Саманта. От работата.

В гласа ѝ няма и намек, че е извършила огромното престъпление.

— Просто исках да говоря с него за тъпата сцена, която ще снимаме утре. Не мога да я проумея.

— Добре — казвам. — Ще му предам да ви се обади. — Искам просто да затворя, преди да кажа нещо, за което ще съжалявам, но Саманта продължава да бърбори.

— Това е такава нелепа сюжетна линия. Той каза ли ви? Харгрейвс и Мерилин?

Може би добави и едно „бляк“. Никак не ми прозвуча като жена, която тайно си пада по него.

— Искам да кажа, че разликата във възрастта е нелепа. Сякаш тя излиза с баща си. Не... нямам предвид, че Робърт е стар или нещо такова... или че не е привлекателен... о, боже, извинете, дано не сте ме разбрали погрешно. Просто... досега не е имало и намек за подобно нещо и ми се струва някак невероятно. И двамата мислим така.

Вече съм доста обърквана.

— Ами така става във „Фермерът Джайлс“.

— На мен ли го казвате. Както и да е, извинете. Пола, не искам да ви притеснявам...

Чувам, че Робърт идва насам.

— Няма проблем, изчакайте, той идва.

— Беше ми приятно да си поговорим — казва тя, докато му подавам телефона. Искам да преценя всяка подробност от реакцията му. Леко потрепване, когато вижда, че му подавам неговия телефон.

— Саманта е.

Нещо? Ако трябва да съм напълно искрена, ако бях в съда и ми кажат да назова една емоция, която той не успя да скрие на сто процента в мига, в който му казах името ѝ, ще отговоря — облекчение.

— О, благодаря — отвърща и взима мобилния. Чакам да излезе от стаята, или да чуя някакво напрежение в гласа му, но той сяда на бар столчето до мен.

— Здравсти, Сам — казва приятелски. — Не, не, няма проблем...

Смее се на нещо, което тя казва.

— Дори още не съм я погледнал. Изчакай.

Започва да рови из листите, които донесе от работа. Намира въпросната сцена и я преглежда.

— Господи! Разбирам какво имаш предвид...

И тогава спирам да ги слушам, отвлечена от собствените си мисли. Ако бях влязла в този момент, без да знам с кого говори, без съмнение щях да реша, че е с приятел или колега. Нима наистина е толкова добър? Или пък тя?

— Тя е свястно хлапе — казва ми, когато разговорът приключва. — Но много слаба актриса. — Смее се и аз се смея с него. Но това отговаря ли на въпроса ми? Наистина ли Саманта е неспособна да ме убеди, че между тях няма нищо? Или успява, защото просто не ѝ пука? Защото е от хората, които не биха се смутили, ако им вдигне телефона жената на любовника им, защото изобщо не им пука нито за нея, нито за брака им?

Когато успявам да се измъкна, се обаждам на Саския.

— Здравсти!

— Здравсти. Имаш ли минутка?

— Аманда е — чувам я да казва на някого. Вероятно на Джош. Представям си ги как пият по чаша вино. Може би седят в красивата си градина сега, когато времето отново се оправя. Трогната съм, че тя все още уважава молбата ми да пази приятелството ни в тайна. Господ знае какво ще си помисли Джош, ако разбере, че аз се обаждам.

Настъпва пауза, после тя казва:

— Извинявай, качих се в спалнята. Наред ли е всичко?

— Случи се нещо ужасно странно.

Разказвам ѝ цялата история. Колко естествено и приятелски звучеше Саманта.

— Не може ли да си сгрешила? Да, явно си го видяла с някоя, но не може ли да е друга? Някоя, която прилича на нея.

— Съжалявам, Пола, но определено беше тя.

Може би съм просто лековерна.

— Тя звучеше толкова искрено.

— Вероятно се е упражнявала. Искам да кажа... ако ще рискува да му се обади у дома...

Сега се чувствам като идиотка. Представям си как Робърт и Саманта ми се смеят.

— О, ясно, може би и без това няма никакво значение. Важно е, че той изневерява, не е важно с кого.

— Именно.

— Нямам търпение всичко това да свърши. Нямам търпение да започна нов живот сама.

— Тогава го изритай сега — казва тя.

— Знаеш, че не мога. Така той ще спечели.

— Тогава трябва да продължаваме с усилията да ги разделим — казва Саския и аз изпитвам огромна благодарност, че имам съюзник. — Колкото по-скоро се случи, толкова по-скоро ще се отървеш от него завинаги.

Когато приключваме разговора, се чувствам доста по-добре. Защото Саския го е видяла с очите си и няма съмнение, че Робърт спи със Саманта. Колкото и приятна да ми се стори по телефона, вече знам, че всичко с преструвка. Ще излъжа, ако кажа, че не бях шокирана от лекотата, с която Робърт се престори, че говори приятелски с колега. Това ме кара да мисля, че съвестта изобщо не го яде, въпреки че нещата между нас вървят. И мисля, че съм се захванала с много по-тежка битка, отколкото си въобразявах.

25.

Робърт ще отсъства две нощи, ще снимат сцени в Оксфордшир. Когато не е наблизо, аз преглеждам графика му за седмицата. Първият ден има само две сцени, една с Дейвид и една със Саманта. Останалото време е заето от сцени на Дейвид и Саския. Това означава, че четиримата ще спят там предната нощ, за да са готови да започнат още сутринта.

През втория ден сцените са предимно с Дейвид и Робърт и после някакви с други актьори, които не ме интересуват. Затова Робърт и Дейвид ще останат още една нощ, заедно с неколцина други, а Саския и Саманта ще се върнат у дома след края на първия снимачен ден. По грубо предположение Робърт ще се прибере във вторник следобед.

Пиша на Саския да я питам дали би искала да дойде у нас в понеделник вечерта, щом се прибере в Лондон. Чакам да предложи аз да отида у тях — предполагам, че Джош ще отсъства на следващия ден — или някъде близо до дома ѝ, но за моя изненада тя се съгласява да прекоси града, за да се види с мен. Джорджия отново я няма — работи на паркинга на някакъв фестивал, или нещо такова, взима дванайсетчасова смяна срещу малка надница и два безплатни билета за следващите два дни, — така че със Саския ще сме сами.

Час ми вади душата след работа.

— Я виж тези пушки — крещи той, когато вдигам две гири над главата си. Поглеждам се в огледалото, което покрива цялата стена — онова, в което избягах да поглеждам, — и виждам лек намек за мускули под меката отпусната плът.

— Е, може би съвсем мънички пушкалки — казвам, смеейки се на ентузиазма му. — Или пък водни пистолетчета.

— Можеш да се сдобиеш с много големи водни пистолети. Трябва да се гордееш с тях — казва той, когато вдигам отново гирите. — Заслужи си ги.

— Да не си купил речник с клишета? Или „Как да окуражаваме позитивно в десет лесни стъпки“?

— Не, по природа съм си такъв — казва той. — Това е голяма част от чара ми.

Саския пристига, носи бутилка вино. Изглежда изморена. Въпреки че ѝ е позволено да отслабне отново, все още е шокиращо да я видя така закръглена. Тя е заменила обичайните тесни дрехи с по-широка тениска и светлорозов клин. Изглежда прекрасно.

— Здравсти!

Прегръщаме се, тя влиза и се оглежда. Радвам се, че се постарях да изчистя, преди да дойде.

— Много е хубаво — казва тя, като оглежда дневната, докато вървим към кухнята.

— Тесничко е — казвам и се скастриям сама, че се извинявам. Обичам нашия апартамент. Не е кой знае какво, но ни пасва идеално. Винаги съм смятала така. Никога не съм разбирала нуждата да се преместиш в нещо по-лъскаво само защото можеш да си го позволиш. Вече се тревожа дали Робърт ще ми позволи да остана тук, след като се разделим, защото не мога да си представя да живея другаде. — Тук сме от години и никога не сме търсили нещо по-голямо. Макар че преди Робърт искаше.

— Не, недейте смее се тя. — Това означава само повече поддръжка и повече неща, които могат да се объркат. Половината си живот чакам разни хора да дойдат, за да поправят разни неща.

— Е. добре, няма да го забравям, когато спечеля от лотарията.

И сякаш прочела мислите ми, тя казва:

— Ти ще останеш ли тук, когато... нали разбираш?

— Надявам се. Той знае колко много обичам този апартамент. Това е домът на Джорджия. А и се съмнявам, че Саманта ще иска да се премести тук. Тя къде живее?

Слагам две огромни чаши пред Саския и тя започва да отваря бутилката.

— О не съм сигурна. Не знам защо, но мисля, че още живее с майка си.

Взимам една от пълните чаши и разливам голямо количество.

— Господи! Не ми казвай, че майка ѝ е на моята възраст.

— Едва ли. Не че я познавам.

Седим до прозорците към задния двор и гледаме към общата градинка долу.

— Е, как върви? Тя беше там снощи, нали? В хотела.

— Беше. О, знаеш ли какво? Научих нещо.

И чака реакцията ми.

— Какво? Кажу ми.

— Озовахме се при гримьорите едновременно и аз я заговорих. Тези гримьори са като терапевти, казвам ти. Или като свещеници. Хората явно смятат, че могат да им споделят и най-мрачните си тайни. Мисля, че е защото седиш там с часове и все трябва да говориш за нещо...

Едва се сдържа да не я прекъсна и да ѝ кажа да говори по същество. Вече знам, че Саския си кара с нейното темпо, когато разказва нещо.

— ... както и да е, тя говореше за приятеля си — който, предполагам, е Робърт. Определено не съм я чувала да споменава друг — и каза, че отчаяно искала дете...

Обляга се назад и ме поглежда победоносно. А на мен внезапно започва да ми се гади. Дори не ми е хрумвало, че Робърт може да иска още деца. Разбира се, че ще иска. Той е още млад. Но сега? Вече? Преди дори да се е изнесъл?

— Мамка му! — само това успявам да произнеса.

— Съжалявам. Господи, разстроих ли те? Просто реших, че може да ти послужи като добро оръжие. Все пак едва ли Робърт ще иска още едно дете. Не и на този етап. А и тя каза, че той — приятелят ѝ — не бил много навит. Стори ми се, че възнамерява просто да избърза и да го постави пред свършен факт...

— Господи, наистина ли?

— Както и да е, просто реших, че може да е полезна информация. Предполагам, че това направо ще му изкара ангелите.

Тя е права. Робърт ще е ужасен, ако Саманта забременее без неговото съгласие. Нямам престава как мога да използвам това.

— Мисля си, че може да го спомена в някой разговор — казва Саския. — Само че съм чула, че Саманта възнамерява да забременее „най-случайно“. Това със сигурност ще посее семето на съмнението.

— Гениално. Не че искам да се забъркваш още повече, но...

Тя свива рамене.

— Какво ми пука? Дори доста ще се забавлявам, когато му видя физиономията. След всичко, което ти причини...

Чукваме чаши. Чувам музиката от „Улица «Коронация»“ да гърми от съседен апартамент.

— Защо вие двамата така не се харесвате?

Винаги съм смятала, че разбирам защо Робърт се дразни на Саския — закъсненията и поведението ѝ на примadona, — но кой знае колко от това е истина? Джош определено никога не е говорил така за нея.

Тя ми се усмихва накриво.

— О, не знам дали е така. Просто не се разбираме особено. Има разлика. Е, освен ако не ти е казал нещо друго. Може би той ме мрази, хаха!

— Не, не, нямах предвид нищо подобно. Просто ми беше любопитно.

Тя се замисля за миг.

— И двамата сме с голямо его, борба за внимание. Нещо такова.

— Логично.

— Мисля, че с Роби обичаме да сме в центъра на вниманието. Макар че, ако трябва да съм честна, това го обичат повечето актьори.

— Говориш като Алис. Сестра му. Единствено тя го нарича Роби.

— Роби ли го нарекох? Дори не съм се усетила. Имам един приятел Роби, който би ме помислил за ненормална, ако го нарека Робърт. Не мисля, че някога съм наричала така твоя Робърт...

Тя взима чашата си и отпива. Седим в тишина за момент. Решавам, че вече достатъчно сме говорили за мен и за моите проблеми.

— А ти как си?

— Добре. Нормално. Мразя, когато хората казват: „Добре“. Няма никакъв смисъл и звучи много американско, не мислиш ли? А ето че и аз започнах да го казвам, хаха!

И се започва. Оставям я да поломоти малко. Стъписана съм от мисълта, че Саманта може нарочно да забременее, без да го обсъди с Робърт. От това, че е готова да го впримчи по този начин. Направо ми дожалява за него, макар че това определено ще го научи какви са рисковете да спиш с толкова млада жена, която все още си въобразява, че е допустимо да се играят игрички с хората. Когато осъзнавам, че Саския е млъкнала, нямам никаква представа какво е казала.

— Извинявай, какво каза?

— Ами говорех за Джош. Той иска да идем този уикенд в Барселона заради годишнината ни. Там отидохме на първата ни ваканция заедно.

Извърта очи.

— Какво ѝ е на Барселона? Там е хубаво.

— Не става дума за това. Не знам защо изобщо иска да ходим някъде. Все пак това са девет години, не е нещо специално.

Мисля си колко ли щеше да ми хареса, ако Робърт бе човек, който е готов да ме заведе на романтичен уикенд. И сякаш прочела мислите ми, тя казва:

— Знам, че звучи ужасно неблагодарно. Просто съм скапана, това е. Предпочитам една хубава вечеря, но той не спира да повтаря колко искал да ме поглези.

Разбира се. Това е начин да ѝ се извини. Не че Саския знае, че има за какво да ѝ се извинява.

Мисля за добрите му очи. За навика му да прокаква ръка по главата си. За начина, по който ме гледаше, преди да ме целуне.

— Аз бих му позволила — казвам, посягайки към бутилката с вино. — Ако това е толкова важно за него.

26. САСКИЯ

Може би не биваше да казвам нищо на Пола, но истината е, че Джош стана дразнещо любвеобилен. Не по онзи начин, но ме пита дали съм добре през пет минути и ми носи кафе в леглото, когато се опитвам да се излежавам. Знам, знам. Повечето хора биха убили за възможността да се оженят за човек, който ще е толкова внимателен след осем — почти девет — години, но аз бих минала и без това. Лази ми по нервите.

Точно това е проблемът, когато знаеш, че някой просто те обожаваш. Постоянно ти се иска да го изпитваш. Да го ритнеш и да видиш как ще реагира. Коя ще е преломната точка? Е, предполагам, че за Джош тя ще дойде, ако разбере за мен и Роби. Вероятно би простил след време, ако беше някоя малка забелка с човек, когото не познава. Но двугодишна любовна афера с човек, когото не може да понася? Много се съмнявам.

Беше много странно да съм в дома на Роби — божеее, нарекох го така пред Пола! Ти си идиотка, Саския! — без той да има представа. За първи път ми е — той никога не ме е водил там заради дъщеря си и тем подобни. И двамата рискувахме с партньорите си, но Джорджия беше риск, за който дори не би помислил. Затова веднага се възползвах от шанса, когато Пола ме покани. Нямах търпение да го видя. Макар че единственото, което ми се искаше тогава, бе да остана у дома съвсем сама.

Апартаментът е по-малък, отколкото очаквах. Някак не отива на телевизионна звезда. На голяма клечка. На петия етаж е (слава богу, има асансьор, хаха!) и гледа към малка обща градинка в задния двор. Вероятно шест стаи, включително банята. Слънчево изложение. И естествен паркет.

Но направо заприличах на агент на недвижими имоти. Винаги съм се изумявала (и понякога отвращавала) как различно миришат различните къщи. Сякаш всяко домакинство създава собствена, уникална миризма. Първото ми впечатление бе, че домът на Роби и

Пола мирише на пране, на момичешка козметика, лек дъх на нещо с чесън, вероятно от предната вечеря, и съвсем лека нотка на влага. Общо взето — не много зле.

Не мога дори да ви опиша колко странно беше да вадя нещата на Роби в този контекст. Някакви вещи, които са ми толкова познати, сред този съвсем друг живот, в който той не ме включва. Успях да огледам добре къщата, защото два пъти ходих до тоалетна, която е удобно разположена точно до спалнята им. На леглото имаше купчина изпрани дрехи (оттук и миризмата на пране) и аз разпознах няколко неща от нея. Големичко легло от тъмно дърво до стената, бяла покривка с ведри шарки на макове. Вградени гардероби от едната страна. Беше очевидно коя част от леглото е негова. Дори само книгата на Джон льо Каре бе достатъчна, за да ми го подсказва. Не можах да се съдържа, отворих горната врата на нощното му шкафче и огледах набързо. Обичайните дреболии — лекарства за простуда, тапи за уши, монети. Кой знае защо, това ме натъжи. Беше така ежедневно. Точно тях никога не сме споделяли с Роби — ежедневните неща. Онези малки обикновени частици, които съставляват живота.

При второто ми посещение на банята огледах шкафчето там, но нямаше нищо информативно, освен една кутия „Само за мъже“. Ха! А пък аз си мислех, че е съвсем естествен!

Трудно ми бе да си го представя там, няма да лъжа. Стори ми се някак по-дребен. Помня, когато бях тийнейджърка и излязох с едно момче, по което си падах от месеци. Всичко мина много добре. Всички приятелки ми завиждаха. Аз си мислех, че той е най-готиното създание, което съм виждала, докато не ме покани у тях. Само един поглед към стаята му с избелелия тапет на цветя под плакатите, който родителите му явно не можеха да си позволят да сменят, купчината мръсни чорапи и бельо, лосионите против акне на малкото бюро, и вече не можех да го видя по същия начин. Няма значение, че и в моята стая още имаше плакат на „Файф Стар“, а пухкавите чехли с анимационни герои стояха до старата ми къщичка за кукли. Той просто ми падна в очите. Слава богу, че същото не се случи и с Роби. По-скоро изпитах много силен порив да го спася от всичко това.

А това с бебето беше гениално. Все пак — стига бе! Сега остава само да й докладвам, че „без да искам“ клюката ми се е изплъзнала от езика пред Роби. А изражението на лицето му е било повече от

красноречиво. А после съм видяла Саманта със зачервени очи и двамата вече не си говорят.

След това Пола ще реши, че вече е готова да го изрита на улицата, защото е съсипан и няма къде да избяга.

Само че, разбира се, първо трябва да се уверя, че той ще иска да избяга при мен.

Просто се надявам тя никога да не каже на Саманта какво мисли за нея, защото тогава всички ще бъдат тотално объркани. Най-вече Саманта.

Роби започна да снима новата сюжетна линия, в която Харгрейвс върти бизнес с мошеника Смайт, селския нехранимайко. Всяка телевизионна идилия си има такъв. Знам, че не е много доволен от това. Но то е част от по-голямото разкритие, че Харгрейвс е мошеник от самото начало и се възползва от възрастните си приятели, продава им евтини вехтории в замяна на спестяванията им, или пък плаща жълти стотинки за безценни антики.

Аз лично мисля, че това е доста находчиво — по свой си сапуненосериален класически начин. (Чувам гласа на Роби в главата си: „Фермерът Джайлс“ не е сапунка, Саския. А сериен филм. Излъчва се само половин година, това е голямата разлика“. Повечето от нас обаче са наясно, че това си е чиста сапунка.) Взимаш най-неочаквания герой и го караш да направи най-неочакваното нещо. Така ги заковаваш пред екрана, дори на улицата да хвърлят по него пенсионните си книжки.

Всъщност попитах Джош дали тази сюжетна линия има нещо общо с него. Той никога не е бил голям фен на Роби, а не знае дори половината истина. Ако аз бях на неговата длъжност, щях да се постарая да побъркам всеки актьор, който ме е вбесил — гаранция ви давам. Той обаче доби много сериозно изражение и каза, че никога не позволява на личните си чувства да се бъркат в работата.

По-важният въпрос е, че Джес, актьорът в ролята на Смайт, е психопат. Дойде в сериала миналата година — бивш боец по смесени бойни изкуства, който решил да става актьор — и оттогава тероризира почти всички. За щастие на повечето от нас героите ни не пресичат

пътя си с него, освен в някоя случайна сцена в кръчмата, където все пак го превъзхождат числено.

Роби се ужасява от него. Буквално. Никога не би го признал, но съм го виждала как се държи прекалено дружески с него, което означава: „Аз много те харесвам. Моля те, не ме удрай“. Вбеси се, когато го наеха, защото бил натурален и щял да придаде достоверност на сериала (ама наистина, не знам как успя да се овладее). Някой явно каза на Джес, защото той ясно показва, че не може да понася Роби още от самото начало. А с голям здравеняк. Да не споменаваме, че му липсват задръжки.

Както и да е, сега те ще трябва да са заедно по цял ден, да снимат сцени сред декори на задни улички, където някой може да бъде убит и да не го открият с дни (къде се очаква да има такива улички в нашето заспало измислено село, не се знае; на всички спря да им пука за географията още преди години), като в някои от тях Джес притиска Роби до стената и му крещи в лицето. Една от гримьорките — която не е голяма почитателка на Роби, защото веднъж ѝ се разкрещя, че говорела по време на репетиции — ми каза, че било направо радост за очите. Страхът на Роби бил буквално осезаем. В почивките Джес ходел напред-назад и крещял на всеки, който припари до него, защото се опитвал да „остане в образ“, а пък Роби се криел зад режисьорката.

Един ден отивам рано и чакам за една сцена при фризьорката — една от онези дразнещи и леко комедийни сцени за пълнеж, които почти със сигурност падат при монтажа — и решавам да се разходя из студиото и да видя как върви. Може би Роби ще види в мен приятелско лице, сигурно пристанище в бурята.

Те тъкмо репетират нова сцена, когато се появявам. Спорят за цената на нещо или пък на кого било. По едно време Джес го блъска с всички сили и Роби полита назад. Поглежда към режисьорката за помощ.

— Ще може ли... — пита нервно. — Ще може ли да го използваме за сцената?

Правилото, както всички в занаята добре знаят, че като стане някой неудобен гаф при репетициите, се преструват, че е било нарочно. Например с целувките. Макар че Роби удобно забравя, че когато започнахме връзката си, внезапно Харгрейвс и Мелъди започнаха да се

натискат като разгонени тийнейджъри, когато в сценария бе написано само да се целунат набързо.

— Само маркирай, Джес — вика режисьорката. Мисля, че и тя се ужасява от него. Повечето режисьори се ужасяват от него. — Само маркирай.

— Разбира се — казва Джес и после добавя: — Съжалявам, приятел — към Роби, макар тонът му да говори точно обратното.

— Продължаваме — крещи помощник-режисьорът. — Тишина. Репетиция.

Те повторят сцената. Същото място, същото блъскане. Почти комично е. Не, не почти, комично си е.

Роби пак спира:

— За бога...

Тогавя ме зърва и ме поглежда. Не може да скрие факта, че е доволен да ме види. Извърта многозначително очи.

— Да минаваме направо към снимки — вика режисьорката. Явно разбира, че положението излиза от контрол.

— Начални позиции — крещи помощник-режисьорът. — Тишина?

Всички застиват като статуи, както винаги, когато се снима сцена. Джес играе смехотворно зле. Запъва се на репликата и накрая казва нещо съвсем безсмислено.

— Добре — казва режисьорката в края на сцената, явно се предава. — Мисля, че го имаме. Да продължаваме.

Помощник-режисьорът изкрепява указанията за следващата сцена, пак с Роби и Джес. Настъпва кратка пауза, докато обсъдят някаква техническа подробност, и аз съм благодарна, когато виждам с кранчето на окото си как Роби се измъква към мен.

— Видя ли? — пита, преди да съм го поздравила. — Той е напълно неуправляем.

— Това е нелепо — отвърщам. — Той дори не може да играе.

— Мисля да обсъдя това с Джош. Освен всичко друго, тоя превръща сериала във фарс.

— Не че теб те е страх от него — казвам, поемайки риска, че той ще види смешната страна.

Възнаграждава ме с усмивка и стомахът ми се превърта.

— Ужасен съм. Но Джош не бива да разбира. Ще го убедя, че е чисто професионално.

— И аз мога да говоря с него, ако искаш. — Макар че се наслаждавам на смущението на Роби, знам, че ще спечеля доста червени точки, ако му помогна с това.

— Би ли го направила? — пита, гласът му е изпълнен е благодарност.

— Разбира се.

Тогава го викат за репетиция на сцената. Точно преди да тръгне, слага ръка на рамото ми и казва:

— Ти как си? Добре ли си?

— Справям се. Някак.

Това е пробив.

27. ПОЛА

Осемдесет килограма и все още трийсет и шест процента мазнини. Отслабването ми вече се забави, когато тялото ми очаква упражненията като част от ежедневието ми. Но дори не ми пука. Чувствам се — и изглеждам — по-добре от години насам.

Съобщавам на Майра новината за бебето. Не мога да си я избия от главата. Това е едно от най-лошите неща, които според мен една жена може да причини на мъж. Да не говорим за новия живот, който ще създадат.

— Господи! — Тя стоварва пред мен чаша кафе. Седя на една от масите след сесията с Час, защото още не мога да се прибера у дома. Робърт има почивен ден и аз не знам какво ще правим, за да минава времето. Макар че, технически погледнато, в момента съм клиент, все пак скачам да помогна от време на време, ако някой иска нещо.

— Погрижи се да уредиш развода, преди това да се случи, за да не реши внезапно да приеме сериозно родителските си отговорности.

— Тихо! — казвам и се оглеждам дали някой клиент ни слуша. — Той вече приема сериозно родителските си отговорности.

— Както и ти. Нали не искаш да те накара да продадете апартамента и да живееш в някоя барака, защото той има още едно гърло за хранене.

— Не мисля, че... не е в това проблемът. Ако иска да си има друго семейство, това си е негов проблем. Работата е там, че тя го прави зад гърба му.

— Е, не съвсем — хили се Майра.

— Знаеш какво имам предвид. Що за момиче постъпва така?

— Гадно и манипулативно. Не бих могла да ѝ пожелаая по-чудесен мъж.

Взимам една салфетка и бърша масата там, където чашата ми е оставила следа.

— Е, може би наистина се заслужават.

— Значи Саския ще я изпорти, така ли?

Кимам.

— Не съм я молила, сама пожела.

— Започвам да я харесвам тази Саския. — Тръшва се на стола срещу мен и после пак скача, когато някой влиза. — Това е хитър ход.

— Може и да се получи — викам след нея.

През следващите дни наблюдавам Робърт за някакъв знак, че нещо се е променило. Изключително мила съм с него, така че в момента, в който капациите паднат от очите му по отношение на Саманта, ще ме погледне и ще си каже: „Ето с тази жена трябва да прекарам остатъка от живота си“. Или нещо такова.

В неделя през нощта, когато си говорим за скорошните резултати на Джорджия от изпитите, аз го застрелвам със следното гениално изречение:

— Можеш ли да повярваш, че минаха осемнайсет години?

— Следващата седмица — казва той, докато се угощава с домашен трюфел (неговият е с четвърт килограм масло и достатъчно захар да засити цяла стая с ленивци, а моят с кокосово масло и подсладител. Външен вид — идентичен. Забелязвам, че коремът му вече провисва леко от пижамата „Ралф Лорен“ и се питам как ли ще издържи сърцето му на тази атака).

— Ще ми липсва, на теб? Не става дума само, че ще я няма. Дори не мога да мисля за това. Ще ми липсва цялото майчинство.

— Ти все още си нейна майка — казва той, като потупва крака ми, сякаш съм кон. Изтегнаха сме се на дивана, един до друг. Близо, но не съвсем.

— Знам. И не бих искала да го направя отново от самото начало, ако трябва да съм честна. Не и сега. Не и първите, бебешките години.

— За бога, не! Представяш ли си? Мисля, че не спяхме цели три години, нали?

Възнаграждавам го със смях.

— Нещо такова. И пак да се разправяш с тринайсетгодишен пубер.

Той потреперва.

— Да не се опитваш да ми докараш кошмари?

Решавам, че съм натиснала достатъчно. Явно Робърт не е възхитен от идеята да стане отново баща. Просто ще трябва да изчакам Саския да направи магията си.

— Кажи ми истината, тъжен ли си, че тя реши да се откаже от партито?

Накрая Джордж така се изнерви от липсата на свястно заведение, че реши, че е по-добре да се откаже, отколкото да прекара още седмица и нещо в стрес, че купонът ѝ ще бъде смотан. Каза, че вместо това ще отиде на луксозна вечеря и после на клуб с осем от най-добрите ѝ приятели. Финансирана от нас, разбира се. Предимно защото това означава, че не се налага да ходим и можем просто да излезем с нея на вечеря друг ден.

— Тъжен ли? Не, нищо такова. Облекчен, благодарен и признателен — са точните думи.

— Аз също. Нали не сме ужасни?

Той отпива от билковия си чай. И двамата тази вечер се отказахме от виното, за да заблудим черния си дроб, че ставаме въздържатели, та да дойде на себе си. Аз съм на лимон и джинджирил.

— Кошмарни — отвърща той. — Ние сме ужасни родители.

После се навежда и ме прегръща, придърпва ме към себе си и ме целува по главата, точно под линията на косата. Не е съвсем любовна игра, но е непредизвикан жест на нежност, което си е прогрес.

На тръни съм и чакам Саския да ми каже какво става. Накрая, във вторник следобед, тя ми се обажда.

— О, боже мой! — казва, преди да съм изрекла и дума. Тъкмо съм се върнала у дома и смятам да вляза под душа. — Трябваше да го видиш.

— Казаха си му! Разкажи ми всичко!

Тя замълчава драматично. Опитвам се да проявя търпение.

— Добре. Ще трябва да ти разкажа кратката версия, защото ще ме извикат след минутка. Та говорим си ние между сцените. Оправяха осветлението, затова трябваше да се помотаем малко. Изчаках да останем сами, естествено, защото не исках някой да отиде при Саманта и да ѝ изтропа всичко. Както и да е, накрая останахме сами и аз карах направо. Сякаш съм загрижена за него...

— Чакай, как така направо? — Трябва да призная, че съм смаяна от дързостта на Саския.

— Ами горе-долу, но да кажем, че започнах с нещо друго за Саманта, нещо приятно, как се справила добре в една сцена и други такива глупости, не помня, а после рекох: „О, но трябва да ти кажа нещо. Може и да не съм разбрала съвсем, всъщност съм сигурна, че разбрах... но ако бях на твое място, щях да искам да науча...“

— И...

— Разбира се, той веднага захапа. И аз му казах какво съм „дочула“. Изражението му, Пола! Очевидно се опитваше да не издаде твърде много, защото имаше хора наблизко, макар че не ни чуваха, но всичко беше изписано на лицето му, ако знаеш какво да търсиш.

— Страхотно. И той какво каза?

— Започна да ме разпитва, например какво точно била казала и дали мисля, че наистина ще го направи, или просто си приказва? През цялото време леко се подхилваше, сякаш това е някаква шега, но виждах, че иска подробности. И тогава ни извикаха, така че няма друго. Но съм сигурна, че го поразтърсих. Концентрацията му след това никаква я нямаше.

— Гениално — казвам. — Длъжница съм ти. Нямам търпение да се прибере днес, за да видя дали ще забележа нещо.

— Видях ги двамата на обяд и тя не изглеждаше много щастлива. Надявам се да не е издал и мен, и гримьорката, но пък какво да се прави. Имам си мисия, хаха!

— Благодаря ти, Саския, това беше наистина огромна услуга.

— Е, да се надяваме да свърши работа.

— Дори да не го осъзнае веднага, пак си е пирон в техния ковчег.

— В противен случай не знам какво трябва да направим.

Обещавам да ѝ разкажа какво е било настроението на Робърт. После започвам да крача напред-назад и да се чудя какво да правя, докато решавам, че трябва да изглеждам възможно най-привлекателно, когато се прибере у дома, след — да се надяваме — скандал. Затова си взимам душ и си издухвам косата. Мажа се с лосион, обувам новите джинси, които пазех точно за такъв случай (четиринайсети размер, не, не се шегувам; направо щях да се разплача, когато ми станаха) и една ефирна блузка, която купих при първата си шопинг експедиция. После лакирам ноктите на краката си (което налага отново да събуя

джинсите, защото едва успявам да се наведа с тях. Стават, стават — колко да ми стават. Разбирате ме.) и слагам точното количество грим, за да изглеждам добре, но не и нагласена за него.

Всичко това ми отнема повече от час и тогава започвам пак да крача. Никога не знам точно кога ще се прибере Робърт от снимки. Понякога участва само в първата сцена и може да приключи за деня още в девет и половина. Дори по-рано. Снимат доста бързо „Фермерът Джайлс“. Май си спомням, че днес участва в повечето сцени, затова вероятно няма да си дойде преди седем и половина, или дори по-късно, ако реши да остане и да се кара със Саманта. Още е пет, така че имам няколко часа да седя издокарана и да чакам.

Убивам времето с печене на сладкиши. Пухкави къпкейкчета, една тава със захарна сметанова глазура, и една с подсладител. Малко са клисави, но пак са вкусни. Украсявам моите с буквата П — с обогатени с протеин пръчици без захар (Да! Има такова нещо! Кой да знае? И кой би предположил, че ще ми пука?), а тези на Робърт с Р — калоричната версия. После ги смесвам в една чиния и ги оставям настрана да починат.

Вече съм почистила всичко, но от него няма и следа, затова решавам да се обадя на Джорджия, за да минава времето. Тя трябва да се прибере от поредния фестивал след няколко дни и ще остане две седмици, в които ще се състоят както рождения ѝ ден, така и обявяването на резултатите от изпитите, затова ще бъдат доста емоционални, като скоростно влакче. Ако влакчето минава по няколко много гигантски възвишения.

Когато ми вдига, казва, че е на терен. Винаги е на терен тези дни, затова не ми е съвсем ясно какво означава това. По средата е на тринайсетчасова смяна, показва на хората къде да си паркират колите, за да имат някаква надежда да ги открият отново.

— Честно, мамо, не съм спорила толкова през целия си живот. Никой не иска да паркира, където му казвам.

— Какво ти пука? — питам. — Няма да си там, когато си тръгват. Остави ги да се блокират едно хубаво.

Тя се смее.

— Това мъдър родителски съвет ли е? Да не ти пука как си вършиш работата, ако няма да си там за последствията?

— Само в случая. И без това всички ще са направили главите. Дори няма да виждат колите, само гигантски жаби или нещо такова.

Буквално усещам как извърта очи.

— Това да не ти с Удсток.

— Само за протокола ще кажа, че дори не съм била родена тогава. И той е в Америка. Но съм съгласна, че фестивалите вече не са като едно време.

— Мамо, това е литературен фестивал. Има седем палатки, в които се сервират чай и сладкиши. И чаша бяло вино струва тринайсет паунда. Никой няма да направи главата.

— Е, кога се прибиращ?

— Вдругиден. Чакай...

Започва да крещи някакви инструкции с тон, който не съм чувала от нейната уста. Сякаш е някаква съвсем различна, много по-голяма версия на моята дъщеря. Коеето си е точно така. Трябва да съм горда. Свършила съм си работата. Тогава я чувам отново:

— Извинявай. Просто трябваше да попреча на един идиот да блокира изхода.

— Може би трябва да обмислиш кариера като надзирател в затвора. Или футболен съдия?

— Това все едно не съм го чула. Трябва да вървя, наистина, не бива да говорим по телефона...

— Разбира се. Обичам те!

Чувам изщракване, когато входната врата се отваря.

— О, чакай, Джордж. Татко тъкмо се прибира. Нека ти каже набързо „здрасти“...

Тръгвам към коридора и подавам телефона на Робърт.

— Джордж е.

Лицето му грейва, както винаги, когато има възможност да поговори с дъщеря ни, така че е трудно да разбере в какво настроение е. Изглежда си нормално. А не сякаш половин следобед се е карал с любовта на живота си.

— Здрасти! Нека позная. На терен си...

Оставям ги да си говорят и отивам да отворя бутилка вино. Когато той влиза при мен, на лицето му грее голяма усмивка.

— Тя май добре се забавлява.

Нищо в него не подсказва, че е имал неприятности. Наливам му чаша червено вино.

— Харесва й. Ти как изкара днес?

— Страхотно, наистина — отвръща и изглежда искрен.

— Защо? Нещо специално ли стана?

— Не — казва. — Просто такъв ден, нали знаеш.

Някой да даде на този човек Наградата на академията.

28. САСКИЯ

Алилуя!

Знаех си, че още ме иска! Знаех си, че няма да може да стои далеч от мен вечно.

Тъкмо си почивах в гримьорната няколко дни след срещата ни на снимките. Беше първият ми ден, откакто си поговорихме с Робърт, затова още не бях успяла да се възползвам от червените си точки. Малко изоставахме с графика и знаех, че няма да стигнат до моята сцена преди обяда. Това е нещо, което хората не подозират за актьорите във филм или сериал. Половината ти живот минава в чакане. Дори когато нещата вървят гладко, пак чакаш с часове. Изгубено време.

Всеки понася това различно. Някои си имат хобита, така че не е изненадващо, ако видиш някой да плете или бродира някаква зловеща картинка. Други се опитват да играят на покер или канаста. Има и такива, които дори пият (няма да споменаваме имена, Джес, хаха!). Може да е убийствено скучно. Дори не ти е позволено да излезеш да се поразходиш, в случай че внезапно решат да разместят графика. Опитвам се да правя йога или да медитирам. Нещо, което да обогати живота ми. Разбира се, когато с Робърт още бяхме заедно, вършехме съвсем други работи, щом се окажехме свободни по едно и също време.

Затова си лежах на дивана, с маска на очите (краставица против подпухването), когато някой почука плахо на вратата. Предположих, че ще ме питат какво искам от кетъринга, затова просто извиках „Влез“ и не помръднах.

Тогава чух гласа му.

— Каква красота.

Сърцето ми едва не се взриви в гърдите. Махнах маската и го видях. Робърт. Стои пред затворената врата и ме гледа.

— Може ли да поговорим?

Седна и прокарах ръце през косата си, за да я пригладя. За щастие бях с къс копринен пеньоар над белъто. Нямахе защо да се тревожа дали ще хареса това, което вижда.

— Разбира се. Седни.

Той избута купчина дрехи и само бог знае още какво от един стол.

Отворих уста, но се насилих да я затворя. Трябваше да изчакам той да каже каквото е решил. Имах чувството, че заговори след цял час.

— Просто искам да разсея напрежението — казва той. — Не искам да бъдем врагове.

— Не сме врагове. Няма как.

— Слава богу. Беше ужасно да не си говорим през последните седмици.

Едва устоях на порива да кажа: „Ти го реши. Аз не исках да се разделяме“. Но съм си научила урока. Не обвинявай, не се моли; и най-вече — не го питай как са нещата с Пола.

— За мен също.

— Ти добре ли си? — пита той и ме поглежда със съчувствие — леко наклонена настрани глава, леко извърнати нагоре очи.

Направо ми се доплака, няма да ви лъжа. Имах чувството, че нещо се е променило и има шанс да започнем отново. Не исках да го пропилявам.

— Аха — само това успях да кажа.

— Аз не бях... — започна той. — Всъщност не исках да свършва. Трябва да ме разбереш, просто усетих, че не ми вярваш. Сякаш не можех да направя нищо като хората.

Можете да си представите колко вбесяващо беше. Нямахе как да му обясня защо внезапно станах ревнива. Не защото съм такава по принцип и просто досега съм го крила. А защото имах доказателство. Имах думите на жена му, която ми казваше колко фантастични са нещата между тях, как внезапно не можел да ѝ се насити, как искал да прекара две седмици от безценната си отпуска заедно с нея у дома, като влюбените Джон и Йоко.

Разбира се, нищо такова не казах. Сега, след като отрових главата на Пола с подозрения към него, съм сигурна, че с тази идилия е свършено. Без значение дали му харесва.

Не ме разбирайте погрешно, знам колко съм жалка. Това ми напомня една фраза на бившия ми съпруг. (Не Джош, той не ми е бивш все още, хаха! Саймън, за когото се омъжих твърде млада и който после пропи всичките ни спестявания. Тръгнах си една нощ, докато той беше на запой, само с това, което можех да нося, и не погледнах повече назад. Може и да съм жалка в момента, но иначе съм силна. Работя усилено за това, което искам). Както и да е — „втори на опашката“, винаги съм мразила тази фраза. Каква представа събужда само, ужас! Но то си е така — дебна около Пола и чакам да дойде моят ред. Защото работата е там, че ако той ми даде шанс, мога да си го върна. Мога да го накарам да забрави напълно за нея. Но, както вече отбелязах, не казах нищо подобно.

— Знам, и съжалявам. Аз не съм такава. Познаваш ме от достатъчно време, за да повярваш, че не съм ревнива или параноична, или нещо такова. Просто се изнервих, нищо повече.

Той се заигра с маншета на ризата си. Беше с любимите дрехи на Харгрейвс, нещо средно между Лавджой, Дейвид Дикинсън и Есекс. Просто мога да си представя първата среща за костюмите. Как са облечени търговците на антики в сериалите? Изступано, но ексцентрично, с лек намек за каприз. Ще свърши работа. Няма нужда да се търси оригиналност.

Той въздъхна.

— Не искам Пола. Не съм я пожелавал от години. Никога не си имала основание за притеснение.

Запази спокойствие.

— Вече го осъзнавам.

Настъпи дълга тишина. И двамата мълчахме и аз започнах да се тревожа, че някой идиот може да нахълта или да почука на вратата със списък на ястията за обяд. Ако атмосферата се нарушеше, щяха да са нужни чутовни усилия да бъде възстановена. Опитах се да изпратя необходимите вибрации.

Погледнах го и той се вгледа в мен. Задържах очите му и преди да се усетя, той се хвърли пред мен, коленичи на пода и устата му потърси моята.

След това заключих вратата. Някой накрая наистина почука, но ние останахме съвсем тихи, докато не си отиде. А после започнахме да се кикотим като ученици и аз разбрах, че всичко ще бъде наред.

29. ПОЛА

Саския изглежда щастлива. Чака ме на пейка в Риджънс Парк, където си уредихме среща, защото, слава богу, имаше друга среща в града. Определено сияе, сякаш тя е забременяла, а не героинята й Мелъди. Питам се за миг дали пък не е така. Може би начинът на Джош да покаже, че е напълно неин и съжالياва, че едва не разби брака им заради едно недоразумение, се изразява в интензивен секс. Не че според мен и двамата имат голямо желание за деца. А и тя, разбира се, е на четирийсет и три, каквото и да казва, което си е малко късничко за първо дете, но пък и по-странни неща са се случвали.

— Изглеждаш невероятно! — казвам, когато се прегръщаме. — Каквото и да правиш в момента, да знаеш, че има ефект.

— Да не започвам изобщо да говоря как изглеждаш ти — казва тя. — Нямах почти нищо общо с жената, с която се запознах преди два месеца.

— Е, добре, нека кажем, че и двете сме разкошни. — Все още ми е неловко да приемам комплименти за външния си вид. Просто ми липсва този ген.

Купуваме кафета (е, добре де, аз взимам кафе, а Саския зелен чай, защото има правило да не пие кафе следобед) и тръгваме към градината с розите, макар че те са вече попрецъфтели. Говорим за ежедневни неща, но всъщност ми е трудно да се концентрирам, защото си умирам да чуя за срина между Робърт и Саманта. Когато тя като никога замълчава за две секунди, докато ми разказва, че поканила родителите си на обяд, аз веднага се включвам.

— Значи трябва да ми кажеш какво става с Робърт...

— Какво? О... съжالياвам. А пък аз бърборя за бог знае какво. Добре, та значи, наблюдавах ги и двамата внимателно, откакто му съобщих добрите новини, и определено мога да кажа, че отношенията им са ледени.

Отпивам от кафето. Изгарям си езика.

— Ох. У дома обаче си изглежда съвсем нормален. Сякаш нищо не го безпокои.

— Всъщност той изглежда така и на работа. Питам се дали си мисли, че всъщност се е отървал леко.

— Мислиш ли наистина, че са скъсали?

— Бог знае — казва тя, докато маха с ръка да прогони една превъзбудена оса. — Но определено не се държат вече като влюбени. Вчера правихме една голяма сцена в кръчмата и той дори не я погледна. А тя не откъсна очи от него и за секунда. Освен това очите ѝ изглеждат червени и подпухнали. Отне им часове да ги „отпухнат“. Така ли е думата? Ако не, трябва да бъде.

— И той не ти каза нищо?

— Всъщност оттогава не сме се виждали. Е, разминахме се по коридора, докато излизах вчера, и го попитах как е и той само извъртя очи. Но наблизо имаше хора, затова не можахме да говорим. Сигурна съм, че ще ми каже какво става, защото с кого друг може да говори, нали? Дори да не ме харесва особено, аз съм единствената.

Това е страотно, но все още недостатъчно. Искам да се уверя, че с връзката им е свършено.

— Какво друго мога да направя, за да се погрижа просто да не започнат отново след няколко дни?

Саския мисли за миг. Гледам как едно голямо куче води една дребна жена на разходка, опъва каишката и я влачи като бесен вол плуг.

Тя се обръща към мен с победоносно изражение.

— Мисля, че просто трябва да продължаваш в същия дух. От друга страна...

— Какво имаш предвид?

— Помисли. Робърт знае, че аз знам за него и Саманта. Затова мога да му кажа всичко. Мога да измисля още нещо, което уж е казала или направила, за да се вбеси...

— Но трябва да е нещо, което не подлежи на проверка — казвам аз. Не мога да отрека, че изпитвам тръпка от въодушевление, като си мисля за това. — Ако той усети, че не може да ѝ има доверие заради онази история с бебето, тогава и най-малкият намек за нещо ще бъде достатъчен.

— О, Господи, сетих се! — Тя стоварва чашата си на пейката и разлива малко чай. — Ще му кажа, че съм я видяла да флиртува с Джес. Или по-лошо. Че го е целунала. Той е толкова ужасен от Джес, че никога не би се разправял с него. Ще се захване с нея. Тя ще отрече. Той няма да ѝ повярва. Аз само ще се погрижа да не ѝ каже, че е разбрал от мен. Би трябвало да е доста лесно, като се има предвид, че аз съм пазителката на най-голямата му тайна...

— Боже, Саския, мислиш ли, че е редно? Прекалено е да въвличаме напълно невинен човек.

— Джес няма да разбере.

— Напротив, ще разбере, защото Саманта вероятно ще му каже. Може да отиде и да го умолява да обясни на Робърт, че не е истина. Аз поне така бих направила, а ти?

— Права си. Трябва да го обмисля по-добре. Все ще се сетя за нещо.

— Знаеш колко съм ти благодарна, нали?

— Можеш да ми се отплатиш, като се съгласиш да дойдеш на йога някой уикенд, хаха!

Понечвам да отвърна с обичайни си отговор: не, благодаря, последвано от някаква пренебрежителна забележка относно теглото ми и лошата ми форма като цяло. Но някак си не го нравя. Преди да се усетя, се съгласявам да отида.

— Наистина ли? — пита тя, извила вежда, нещо, което винаги съм искала да мога да правя. Упражнявах се с часове пред огледалото, когато бях тийнейджърка, защото си въобразявах, че ще ми придаде изтънчена мистериозност. Но така и не успях, дори когато залепих едната вежда с тиксо, за да не се извива. — Не очаквах да се дадеш без бой.

— Вече съм друг човек.

— Тази събота?

Сега, след като се съгласих, бързо започнах да губя ентузиазъм. Ами ако съм от онези припадащите? Не е зле човек да поупражнява малко йога (имам някаква представа, опитах веднъж с дивиди, защото си мислех, че е лесна и безболезнена алтернатива на истинските упражнения, и се наложи да се откажа след десет минути, защото си разтегнах нещо на бедрото), но си мисля, че е съвсем друга работа да го правиш, докато се вариш на бавен огън.

— Не съм сигурна. Този уикенд е рожденият ден на Джорджия...

— Страхливка. Е, ако събереш достатъчно кураж, само ми кажи предварително, защото ще трябва да те запиша. И ще си поговоря с Адриен, учителката, за да знае, че има начинаещ в залата. Иначе просто ще кара напред и ти няма да имаш никаква представа какво се случва.

Казвам си, че е крайно време да бъда смела.

— Добре, по дяволите, ще го направя. Не тази събота обаче. Следващата.

Саския плесва дланта ми като превъзбудено дете.

— Отлично. Добро момиче.

Нямам търпение да кажа на Майра. Това сигурно ще ѝ дойде в повече.

30. САСКИЯ

Толкова е забавно. Не, наистина. Пола ще идва на йога! Знам, че свали сума ти кила, но все още си е едричка. Всъщност — ако питате мен — твърде едричка. Предполагам, че трябва да ѝ се възхищаваме обаче, справя се добре.

Мислех си, че моето предложение за измислената връзка между Саманта и Джес е гениално, но тя е права, разбира се. Ако това се случваше наистина, Робърт би се разправял със Саманта и тя ще изтича право при Джес. Не бива да забравям, че макар между Робърт и Саманта да няма нищо (и дано да няма де!). Пола трябва напълно да повярва, че има, затова трябва да обмислям добре действията си. Без дупки в сюжета. Наистина, дали да не наема някой от сценаристите да ми измисли нещо. Но те май не се тревожат особено за достоверността на сюжетните си линии.

Все трябва да има нещо обаче, което ще убеди Пола, че Робърт е зарязал Саманта завинаги (или пък обратното, разбира се, но мисля, че така е по-достоверно, като се има предвид как ѝ описах връзката им). Идва времето, когато тя ще реши, че трябва да го изрита, преди той да я зареже, за да си направи нов дом със Саманта, или поне тя така си мисли. Джорджия ще замине след няколко седмици. Кога започват университетите? В края на септември? Значи след шест седмици вероятно. Имам шест седмици да я убедя, че всичко между тях е приключило окончателно. Шест седмици, за да се погрижа той да излезе от дома си и да дойде право в жилището, което съм подготвила за нас.

О, това ми напомня нещо. Взех си ден да огледам няколко апартамента. Знам, че е малко преждевременно. С Роби направихме само първите колебливи стъпки един към друг (добре де, не са стъпки, предимно лежим, хаха!). Така че няма да му казвам за това, защото ще реши, че го прищпорвам. Но трябва да съм готова и да имам съвършеното гнезденце. А шест седмици не са много време. Когато видя идеалното място и мина през всички формалности, ще трябва да

го запазя (при положение че е вече празно. Всъщност трябва да кажа на агента, че това не подлежи на обсъждане. Нямам време да чакам предишните наематели да се наканят да се изнесат), да намеря декоратор, да се свърши каквото трябва, да купя всички необходими дреболии, за да се превърне в дом... е, нека кажем просто, че времето е малко.

Затова ще огледам четири апартамента. Всички в Мерилебон. Защо, не знам, просто обичам да ходя там и ми се струва достатъчно далеч както от Джош в Ричмънд, така и от Пола в Чалк Фарм. Там е много скъпо, затова бюджетът ми скочи до небето, но предполагам, че когато най-сетне се нанесем, ще си делим наема и ще е само въпрос на време да намерим идеалния дом, който да купим. Ще оставя на Джош къщата. Колкото и да ми се къса сърцето, защото аз се мъчих да я направя точно каквато я исках. Добре де, наех друг да се мъчи, но все пак струваше цяло състояние и още не е довършена. Но пък аз изкарвам повече от него. И като се има предвид, че той скоро ще остане без работа, ми се струва честно. Да не споменаваме, че тази история ще го съсипе. Той няма никаква представа какво го очаква. Така че това е най-малкото, което мога да направя. Пък и Роби винаги е казвал, че не би настоявал Пола да продаде апартамента, или нещо подобно.

Три апартамента с две спални и един с три спални, макар че той е доста извън моя бюджет. Всички с подземни паркинги, защото знам как Роби ще се тормози дали ще намери място за паркиране на улицата при всяко излизане. Просто ще трябва да се справя някак, докато решим къде ще се изнесем за постоянно. Всички имат балкон или пък тераса на покрива. И всички, трябва да добавя, са много по-хубави от неговото жилище.

Още щом е готов да се нанесе, ще съобщя лошата новина на Джош. Дори не ми се мисли за това сега. Знам, че съм ужасен човек — това, което правя, е хладнокръвно и пресметнато, но наистина никога не съм искала да го нараня. Това не става заради него. Заради мен е. И Роби.

И нашето бъдеще заедно.

31. ПОЛА

Джорджия е на осемнайсет. Сякаш трябва да има парад със знамена, такова голямо събитие е за мен и Робърт, но като най-малка в класа, тя от месеци празнува осемнайсети рождени дни. Получи пресищане. Все пак ни позволява да направим коктейли с шампанско и портокалов сок за закуска (Джорджия: „Наистина ли има алкохол в това, защото на вкус си е като портокалов сок?“) и ни оставя да разказваме спомени още от раждането ѝ — как едва не се роди в автобус 24, защото нямахме кола и не можехме да си позволим такси, — без да каже нито веднъж, че е чувала тази история хиляди пъти.

Тя харесва подаръците си — и сантименталните, и практичните, и огърлицата от „Тифанн“ със сърчице, на което е гравирана рождената ѝ дата. Запазих маса за трима ни за обяд в „Оксо Тауър“, където винаги е искала да отиде, и времето се промени от влажно и мрачно във влажно и слънчево точно навреме, за да седнем на масата си отвън. С Робърт се държим перфектно — той си мисли, че му се е разминало, аз се успокоявам с факта, че определено няма да му се размине, и тихичко се поздравявам за това, че Джорджия като че ли не усеща никакво напрежение между нас.

Внезапно ми хрумва нещо. Дали обаче така няма да влоша нещата за нея? Защиатавахме я до такава степен, че тя дори няма представа, че нещо между нас не е наред. Когато ѝ съобщим, че смятаме да поемем в различни посоки, ще ѝ е десет пъти по-трудно, защото няма да е имала шанса да се подготви? Може да реши, че цялото ѝ щастливо детство е било една лъжа, и да започне да се съмнява във всичко. Но пък можеше да ѝ съсипем бъдещето, като я накараме да се тревожи не само за изпитите, но и за нас. Да не споменаваме, че с Робърт никога не сме обсъждали факта, че в брака ни нещо може да не е наред. Той просто направи каквото направи и аз научих за това. Няма нищо конкретно, което бихме могли да ѝ кажем. И най-важното е, че няма правилен начин да кажеш на дете, че неговите — уж щастливи — родители се разделят. Когато се стигне до

това, можем само да се опитаме да се справим по най-добрия възможен начин.

— Добре ли си, мамо? — пита ме сега, докато чакаме основното ястие. — Изглеждаш някъде много далеч.

— Просто си мислех за онзи път, когато ходихме в Девън — отвърщам — и ти се сприятели с онази статуя на херувимче в градината на хотела. Не искаше да се отделиш от нея.

— Бях на три!

Робърт се смее.

— Каза ни, че се наричала Тинки.

— Това е първият ми спомен — казва Джорджия. — Тази ваканция.

— Ами когато ходихме в Шотландия? — намесва се Робърт и ние се оставяме на морето от колективни спомени за нейното детство. Каквото и да се случва между нас, нищо не може да промени тях.

— Искаш ли да гледаме сериала тази седмица? — пита Робърт, щом Джордж и Елайза тръгват с таксито към вечерята ѝ за рождения ден, издокарани за клубната нощ, която ще последва. Искам да кажа, че самообладанието му е направо завидно. Все още е достатъчно нарцисист, че идеята му за забавление да е вечер, в която да се гледа (и да гледа любовницата си, да не забравяме) по телевизора.

— Разбира се — отвърщам, отстъпчива съпруга както винаги. Освен това ще ми е интересно да видя химията между него и Саманта, като се има предвид, че героите им ще започнат връзка. (Спомням си със срам, че идеята за тази сюжетна линия дойде, защото с Джош — или май бях само аз? — си мислехме, че Саския с ужас би се гледала като възрастна жена, изместена от по-млад и по-бляскав модел. Питам се дали Джош е пуснал в ход сюжетната линия, в която героинята на Саския се натиска на по-млад мъж, само за да бъде отблъсната, преди да стопа всичко. Не се гордея със себе си, просто казвам.)

Настаняваме се в двата края на дивана, когато започва познатата музика. Пасторални сцени на възвишения и лъкатушни селски улички. Фермерът Джайлс и кравите му, госпожа Джайлс разхожда колито им из полето, Харгрейвс стои гордо пред малкия си антикварен магазин, Мелъди язди кон. Мисълта, че някой плаща много пари, за да създаде

тази купчина глупости, е изумителна и депресираща. Героите на Саманта и Джес още не са достатъчно значителни, за да се появят в началните надписи, но новите сюжетни линии може би скоро ще ги катапултират към върха.

— Саския е наистина великолепна — казвам, когато тя се появява. Ще ми се да кажа нещо хубаво за нея. За да ѝ се реванширам. А той никога не би ми повярвал, ако похваля играта ѝ.

Той сумти.

— Не е за вярване, че Харгрейвс ще ѝ изневери, камо ли с Мерилин.

— Казах ти — отвръща той, натискайки паузата, защото не иска да пропусне и секунда. — Опитах се да разубедя Джош, но не иска и да чуе.

Както винаги задрямвам, докато сюжетът за седмицата се разгръща (нещо за липсващ трактор, който бил забелязан на местен пазар сред неща, продавани от Джес), но успявам да видя първата сцена с намек за онова, което предстои между Харгрейвс и Мерилин. Опитвам се да реша дали истинското ѝ привличане към него се предава и от екрана, и всъщност тя успява да флиртува доста убедително.

— Доста е добра, нали? — казва Робърт и аз не мога да се насиля да отговоря.

32.

Джош тъкмо влезе в кафенето.

Нека го кажа отново. Джош. Тъкмо. Влезе. В. Кафенето.

Не мога да ви опиша колко невероятно е това. Джош, който не ми говори, откакто разбра, че съм обвинила несправедливо жена му в изневяра, който живее в другия край на Лондон и не може да се е отбил случайно, и който би трябвало да е на работа в Актън, стои на прага и се оглежда, сякаш търси някого. Мен.

Тъкмо приключвам за деня. След двацет минути имам редовна сесия с Час, а той не търпи закъснения. Всъщност дори го очаквам с нетърпение, както често става напоследък. Даже съм облечена с отвеждащия потта екип под униформата. Горната част е от „Лулулемън“, светлосиня е и едва стига до кръста ми. Все още се виждат малко паласки, но вече съм по-уверена с него. Силна. Харесва ми това, че казва: „Аз тренирам“, макар че със същия успех може да казва и: „Купих си някакви дрехи от «Лулулемън» и ги сложих на работа, защото са ми удобни“.

Тъкмо разказвам на Майра за уикенда след рождения ден на Джордж (тя предимно сумтеше и се оплакваше, че ѝ се гади, докато си правеше филийка и бършеше чело, но няма да ви отегчавам), когато го зърнах с периферното си зрение. Нещо в него, нещо подсъзнателно познато, ме накара да се обърна и да видя кой влиза. Спрях напред изречението.

Джош вдига леко ръка към мен. Виждам, че Майра гледа ту него, ту мен. Стягам се и тръгвам към него.

— Какво правиш тук, за бога?

Той изчаква да се приближа достатъчно, за да не вика:

— Трябва да поговоря с теб. Важно е. Сега може ли?

Малко е да кажа, че съм объркана.

— Ами... разбира се... но тъкмо тръгвах за тренировка...

— О, извинявай — отвърща Джош и всичко в езика на тялото му ми казва, че не е дошъл да се кара с мен, задето едва не съсипах брака му. — Дори не помислих, че може да имаш някаква друга работа.

Помня само, че ми каза, че свършваш в два и половина. Ще се върна. Или ще ти се обадя. Става ли?

Никога не ме е бивало да отлагам нещо важно. Винаги искам да знам какво става.

— Не, няма проблем. Само да му се обадя. Телефонът ми е отзад.

Не искам да го оставям с Майра, защото тя определено схвана, че се случва нещо, но нямам избор. Не мога да карам Час да ме чака. В задната стаичка не посмявам да му се обадя на мобилния и звъня в салона. Не ми се ще да се правя на болна (да говоря със сънлив, немощен глас, както правех, когато имах гадна работа в една застрахователна компания и често звънях, че съм „болна“), затова обяснявам, че има спешен случай в семейството и рецепционистката Джъстин обещава да му предаде веднага. Знам, че все пак ще ме таксуват за тази сесия, защото вече е твърде късно, но не мога да направя нищо по въпроса. Обещавам си, че по-късно ще изляза да тичам.

Връщам се в кафенето, Джош седи на една маса и получава кръстосан разпит от страна на Майра, както и парче морковена торта. Предполагам, че тя ще изкопчи от него, че е Джош, продуцентът на сериала на Робърт, което означава, че ще се досети, че е съпругът на Саския, с който имах малка закачка. Е, и двамата имахме, ако трябва да сме честни. Усецам как се изчервявам, когато се връщам при него.

— Да се поразходим ли? Можеш да си вземеш тортата. — Няма начин да чуя онова, което иска да ми каже, пред публика.

Слава богу, Майра схваща намека и веднага скача.

— О, да, ще ти я опаковам.

Виждам, че той иска да откаже, но все пак е твърде любезен. Или твърде изплашен. Майра е много докачлива относно тортите си и може да се превърне в ротвайлер.

Когато тръгваме, той държи торбичката с тортата като петгодишно дете, което си тръгва от рожден ден, а тя вдига вежди към мен. Аз свивам рамене.

— До утре.

Следвам Джош навън и тръгваме нагоре по хълма. Той като че ли знае къде отива и засега мълчи, затова решавам, че е безсмислено да го пришпорвам, пък и съм твърде запъхтяна, за да не изоставам. Той

завива зад един ъгъл, далеч от главната улица, и спира пред пейка до малка триъгълна градинка.

— Тук добре ли е? — пита.

— Разбира се.

Сядаме един до друг, на петдесет сантиметра разстояние.

— Извинявай, че заради мен си пропусна срещата.

— Ами... Джош, кажи какво става...

Той вдишва бавно и едва се сдържам да не му се разкрещя да изплюе най-сетне камъчето. Една дебела черно-бяла котка минава покрай нас и ме поглежда укорително. Предполагам, че това си е нейната пейка.

Най-сетне той започва:

— Мисля, че все пак е Саския. Любовницата на Робърт. Мисля, че през цялото време е била тя, и тази история със Саманта е просто за отвлечане на вниманието.

— Какво? Защо...

Той прокара ръка по челото си и по късата коса. Днес не се е бръснал. И въпреки напрегнатия момент си мисля, че така ми харесва.

— Добре — казва той. — Не се гордея с това.

— Да не започвам да изброявам с колко неща не се гордея аз.

— Тя се държи странно. Не знам... Не мисля, че дори щях да го усетя, ако не беше случилото се преди... не е нещо конкретно, но забелязвам, че когато Робърт го няма, и нея я няма, например.

Започвам леко да огладнявам. Забелязвам, че Джош още държи пакета с тортата. Почти е смешно.

— Наблюдавам го със Саманта, откакто ти ми каза за тях. Просто няма начин. Освен ако и двамата не са най-добрите актьори на света, което... не искам да прозвучи неуважително...

Правя физиономия, за която се надявам да означава: не се притеснявай да му се подиграваш в мое присъствие.

— Буквално няма никаква химия между тях. Дори в любовните сцени. А тя е много свята жена. Не мисля, че би... И тогава започнах да си мисля как изобщо ти разбра за тях. Разбира се, от Саския. Тя ти каза, нали?

Кимнах. Разбирам защо това може да изглежда леко инкриминиращо. По дяволите!

— Да. Само с това доказателство разполагам — с думите на Саския.

Възможно ли е да ме е излъгала? Аз се чувствах толкова виновна тогава, че си позволих да се сближа с нея. Да я приема за приятелка.

— И тогава започнах да си мисля: защо ще го прави? И се сещам само за едно обяснение.

Взирам се в земята и се питам защо иначе Саския би направила подобно нещо.

— Не мисля, че трябва да предполагаме, че лъже, само защото Робърт и Саманта се прикриват твърде добре.

— Има и друго — казва той. Знаех си. Джош е твърде разумен човек, за да прекоси цял Лондон и да ми каже това просто заради някакво съмнение. — Не се гордея с това. Огледах гримьорните им. Ще ме уволнят, ако някой научи, но една нощ изчаках, докато всички си отидат — доста често си тръгвам последен; има резервни ключове в главния офис, които трябва да се използват само за спешни случаи. Строго забранено е да се използват без разрешение, освен ако е на живот и смърт. Да не споменавам колко е неетично...

— Нямате ли нощна охрана? — помня, че веднъж, в съвсем ранните дни, Робърт ми разказа как трябвало да води някакъв здравеняк до стената, където били всички фотографии на актьорите, за да му докаже, че не е крадец или откачалка, когато се върнал да си вземе нещо, след като всички си тръгнали. Тогава дори не го попитах защо е бил там толкова късно.

Джош кима.

— Да. Двама. Но те ме познават, разбира се. И аз знаех, че мога да измисля някаква правдоподобна история, ако ме видят. Все пак съм продуцент. Но се оказа, че не ги видях.

— И...?

— И първо претърсих гримьорната на Саския. В кошчето имаше бележка. Накъсана на парченца, но не беше трудно да я сглобя. Ето.

Той вади смачкана хартия от джоба си и ми я подава. Пет малки парченца, които събирам лесно.

Пет часа? При мен? Почакай ме, ако закъснявам.

Няма име, няма подпис. Почеркът определено изглежда познат. Чувствам се, сякаш съм на люлка и политам твърде силно назад. Не заради Робърт. Неговото предателство ми е ясно. Заради Саския.

— По дяволите! Но все пак това не е доказателство. Може би са щели да репетираат репликите си за днес.

— Те се „ненавиждат“, забрави ли? Това не е много вероятно. И след като претърсих нещата на Саския, отидох в гримьорната на Робърт.

Знам, че това, което следва, няма да ми хареса.

— Продължавай...

Той ме възнаграждава с усмивка.

— Кое е най-голямото клише, за което можеш да се сетиш? Представи си, че е епизод от „Фермерът Джайлс“.

Това е лесно.

— Нейните бикини.

— Бинго!

Няма начин.

— Не говориш сериозно? Намерил си бикини на Саския в гримьорната на Робърт?

Той кима.

— Твърде хубаво е, за да е истина, нали?

— Но... не че се съмнявам в теб, но има толкова много марки... не може ли да са на Саманта?

— Според теб кой размер носи Саския?

— Не зная. Сигурно осми.

— Точно така. И... просто предположи... за Саманта?

Мисля си за кльошавата фигура на Саския и извивките на Саманта. Това момиче има бедра.

— Да, прав си. Ами някоя друга? Някоя от персонала? Чистачка?

— Саския има абсолютно същите. Абсолютно същия размер. Тя си играе с теб. И с двама ни.

Опитвам се да го смеля. Котката сега си търка главата в краката ми, но аз не съм в настроение.

— Тази кучка! А аз смятах да ходя на тъпата гореща йога с нея следващата седмица.

Джош ме гледа объркан. Разбира се, той няма представа, че се виждам със Саския. Защо ще му казва? Винаги съм предполагала, че от

уважение към мен не иска Робърт да знае, но сега осъзнавам, че тя си е имала свои мотиви.

— Вече сме приятелки, ако можеш да повярваш. Беше ми гадно за това, което й причиних. Започнах да я харесвам.

— Още ли се виждате?

Кимам.

— Съжалявам. Не е нищо злоещо. Просто кафе от време на време. Както казах, мислех, че сме приятелки.

Джош въздиша и мълчанието му казва достатъчно.

— О — добавя след няколко секунди. — Аз забравих най-хубавото.

— Нима нещо може да бие бикините? Ама наистина...

Той ме възнаграждава с тъжна усмивка.

— Сас оглежда апартаменти под наем.

— За тях двамата?

Той кима.

— Предполагам. Има доста брошури в стаята й. Всичките в Мерилебон.

— Близо до „Уест1 Хот Йога!“. Тя обича това място. Може да ходи всяка сутрин и да се поти колкото й душа иска.

— Предполагам, че това е неутрална територия. Както и да е, един от тях е отбелязан, затова го копирах.

Той рови в работната си чанта. Вади една брошура на агенция за недвижими имоти със снимка на много модерна дневна с френски прозорци към голям балкон. Това ли е? Бъдещето любовно гнезденце на Робърт и Саския?

— Хубаво е — казвам, като му я подавам.

— И скъпо.

Въздишам.

— Господи, нямаше ли да е страхотно, ако можеше просто да ги уволниш и двамата? Ще видим колко дълго ще издържат в едностаен.

— Недей...

— Нека просто си помечтая. Ще е забавно.

— Така е.

— Значи наистина ще го направят.

— Така изглежда.

— Защо поне да не се обадя да поразпитам? Да разбере дали е нает.

— Няма да навреди — казва той, подавайки ми брошурата.

— Господи, Джош, съжалявам. Това е милион пъти по-тежко за теб, отколкото за мен. Очевидно.

Не смея да срещна погледа му. Не знам дали съм по-притеснена да не си помисли, че се опитвам да го свалям, или от това, че наистина бих го направила. Затова се навеждам надолу и галя котката, която сега се е свила в краката ми.

— Не знам — казва той. — Нещата не са същите, откакто... знаеш...

Наистина ли? Откакто ме целуна?

— Нямам предвид теб и мен... — добавя бързо, явно притеснен, че може точно така да си помисля. Аз си го и помислих. За секунда. Съдете ме. — А между мен и Сас. Започнах да я гледам с други очи, когато си мислех, че ми изневерява, и после, макар да се чувствах ужасно виновен, че така съм се объркал...

— Или пък не, оказва се...

— Или пък не. Опитах се — наистина — да се потопя отново в брака ни, но сякаш вече си бях позволил да видя недостатъците ѝ и не можех да ги забравя. Каква егоистка е. Как си мисли, че е нещо повече от останалите. Колко ужасно се държи понякога с хората. Почти ми се искаше да ми беше изневерила, за да имам извинение да я напусна.

— И защо все пак не я напусна? — Питам се дали и той не е като Робърт. Неспособен да си тръгне от една връзка, без да има друга.

— Защото бях обещал да съм ѝ верен. Нали казах в църквата: „Докато смъртта ни раздели“ и „В добро и лошо“. Не можеш да се ожениш за някого и после просто да се откажеш, защото не го харесваш толкова много, колкото си си мислел.

— На мен ми се струва достатъчна причина.

— Затова ли остана с Робърт всички тези години?

— Това беше различно. Имахме Джордж.

— Просто не исках да бъда такъв човек, нищо повече.

— Което е достойно за възхищение. Не казвам друго.

— Сигурно част от мен се надяваше, че ще отmine. Сякаш е просто махмурлук, след като си мислех, че нещата са приключили.

— Всичко е толкова прецакано — казвам. Едва ли мога да се изразя по-меко.

— Както и да е — казва той. — Реших, че трябва да знаеш.

Седим в мълчание сякаш цяло десетилетие, но вероятно са едва трийсет секунди. Моята приятелка котката си отиде, отегчена от липсата на внимание, затова просто се вирам в пространството и се чудя какво да кажа. Накрая ме осенява.

Една крушка светва в главата ми.

— Тя го нарече Роби! Добре го прикри, но трябваше да се досетя още тогава. Никой не го нарича Роби, освен Алис. Няма как да е чувала друг да го нарича така, просто ѝ се изплъзна. Сигурно така му казва на галено.

Той извърта очи.

— Тя нарича мен Джоши.

— Щастливец. Е, какво ще правиш сега?

Той се усмихва коварно.

— Ще ти помогна. Да ги разделим. Да ги изритаме. Вече не съм добрият Джош.

— Ще я изхвърлиш ли от къщата? — Изненадана съм. Джош винаги е бил категоричен, че няма да го направи.

— Само образно казано. Като казвам, че вече не съм мил и добър, имам предвид, че възнамерявам да съм малко по-малко добър, отколкото бях преди. Но няма да е същото.

— Винаги говори гръмко, а? — казвам през смях. — После можеш да уточниш.

— Да, това е моето мото.

Доволна съм. Макар да се радвам, че ще се отстоява повече, би било много жалко, ако тази ужасна каша го превърне в някакъв огорчен, отмъстителен човек. Достатъчно е, че аз изпълнявам тази роля.

Когато се връщам в кафенето — в бързината да изляза, за да разбера какво ще ми каже Джош, си забравих ключовете за апартамента в задната стая, — Майра ме напада още щом пристъпвам прага.

— Хайде, обяснявай — казва тя, докато трупа купчина чисти чинии. Сладкарницата е тиха. Твърде горещо и влажно е за чай и торта. — Защо дойде той и защо не си ми казала, че се виждаш с него?

Тръшвам се до една маса. С благодарност приемам леденостудената кутийка диетично пепси, която тя слага пред мен.

— Той е разбрал, че все пак Саския е любовницата на Робърт.

Майра се тръшва срещу мен, без да обръща внимание на младата жена с малко дете в количка, която тъкмо влиза.

— Майтапиш се.

— Не.

— Но... — За първи път остава без думи.

— Клиентка — казвам ѝ и махам на детето, което се усмихва и ми маха в отговор. Майката ме поглежда с благодарност. Помня какво беше, когато Джордж бе на тази възраст и я водех навсякъде, предизвиквайки ужасени погледи от хората, чийто ден тя можеше да провали с неконтролируемите си шумови нива. Не знам защо си въобразяват, че като гледат лошо малко дете, ще го накарат да се успокои, но ще се изненадате колко често се случва.

Майра не се заприказва с клиентката, както обикновено, прави ѝ чай и подава на малкото кутийка сок. Няма търпение да се върне и да чуе какво имам да ѝ кажа. Разказвам ѝ цялата жалка ситуация, а тя седи насреща ми ококорена.

— Е, разбирам защо си го харесала — казва след малко, сякаш това има някаква връзка.

— Какво? Не съм! Искам да кажа... да, преди... но това няма нищо общо...

— Винаги можеш да ми дадеш номера му.

Това го пускам покрай ушите си.

— Можеш ли да повярваш, че тя през цялото време си е играла с мен?

— Трябва да призная, че да ти каже, че той чука друга, е доста гадно.

— Тя е измислила и историята, че Саманта възнамерява да забременее тайно! Боже, щях да се направя на пълна глупачка. Ами ако бях отишла да се разправам с нея...

— Тя обаче е знаела, че няма да го направиш, нали?

— Все пак пое риск. Боже, отчаяна е.

Допивам остатъка от диетичното пепси. Може да счупя рекорда по бързо поглъщане на газирана напитка.

— Е, сега какво?

— Сега ти наистина си в изгодна позиция — казва Майра. — Вече знаеш всичко, а тя не знае нищо.

— Не знам дали имам силите.

— Разбира се, че имаш. Просто не им позволявай щастлив завършек. Това ще те накара да се почувстваш по-добре, уверявам те.

Прегръщам я, преди да си тръгна.

— О — вика тя след мен, когато съм до вратата. — Може ли да сложа вече снимката на „извънгабаритната“ Саския на стената, след като отново не я харесваме?

33.

Преди да си тръгне, Джош ми обеща да останем във връзка. Мисля, че и двамата установихме, че гаднярството не ни пасва. Вече няма да има жалки отмъщения с отвратителни сюжетни линии или пък снимки във вестниците. Имаме цел: да разделим Робърт и Саския веднъж завинаги, и това е.

Аз смятам, че има смисъл да продължа да се преструвам на нейна приятелка. Не искам да застане нащрек, ако усети, че нещо не е наред. Пък и съществува възможността да изпусне, без да иска, някаква интересна информация. Затова възнамерявам да отида на йога — Саския вече ми писа, че ми е запазила място, — макар че вече не съм готова да се направя на идиотка в името на приятелството. Свалям видео с движенията и ги упражнявам всеки ден, сутрин и следобед. Добре де, не смятам внезапно да стана стройна и фина за по-малко от седмица, но поне мога да се опитам да не изглеждам като пълна идиотка.

Освен това си сложих пак изкуствен тен след сесията с Час в сряда. Ако ще заставам до Саския, облечена в ликра, възнамерявам да изглеждам възможно най-добре. Не искам присъствието ми само да надуе още повече и без това масивното и его.

Час извади пак клещите. Обявява, че имам трийсет и пет процента мазнини, а кантарът казва, че съм изгубила още килограм и половина. За да го отпразнувам, влизам в „Суети Бети“ за да си намеря идеалния екип за йога (което означава такъв, в който ще изглеждам най-добре, а не най-практичният) и съм извън себе си от радост, когато ми става всичко среден размер. Къс клин и прилепнали потничета, които разкриват мускулите, по които работихме с Час. Когато показвам дрехите на Джорджия, тя ме кара да ги облека. По изражението ѝ разбирам колко се гордее с мен.

— Изглеждаш шибано великолепно, мамо.

— Внимавай с приказките — казвам, но очевидната ѝ гордост надува самочувствието ми. Казах ѝ — и на Робърт, — че ще ходя на йога за първи път в събота сутринта, но не и на кой курс или че Саския

ще бъде там, разбира се. И като истинска почитателка на йогата Джорджия ми дава съвети.

Тя ще ходи на поредния фестивал за уикенда — както винаги, половин работен ден, половин надница, — но макар че никой от нас не го споменава, всички знаем, че утре е ГОЛЕМИЯТ ДЕН. Денят, който всички завършващи ученици очакват едновременно със страх и нетърпение. Утре е денят, когато ще разбере дали е получила трите шестици, които са ѝ нужни, за да влезе в Бристол. Аз лично и за секунда не съм се съмнявала. Тя нямаше как да учи повече, без да откачи.

Все пак в четвъртък съм доволна, че съм на работа, защото нямаше да мога да се концентрирам върху нищо друго, докато чакам обаждането ѝ. Знам, че с Елайза ще тръгнат към училището към единайсет и едва се сдържам да не поглеждам часовника на половин минута от десет нататък. Майра се опитва да ме разсейва, като ме кара да сервирам на всеки, който влезе. Но това няма значение. Може и да се усмихвам и да говоря с клиентите, но мисля само кога ще звъне телефонът. В единайсет и пет, когато случайно дадох на клиент парче чийзкейк вместо гато с три вида шоколад, Майра ме отвежда в задната стая.

— Обади ѝ се — казва тя. — Сложи край на мъките си.

Първите два пъти телефонът звъни, докато не ме прехвърля на гласова поща. Те празнуват, казвам си. Всички крещят и пищят така, както само тийнейджърки могат. Опитвам отново и съм облекчена да чуя как звъненето прекъсва.

— Мамо?

Бях права за празнуването. Едва я чувам от писъците.

— Здравей, скъпа. Не можах да изтрия. — Затварям очи. Чакам да каже: „Три шестици“, но се приземявам с трясък от нещо като вой.

— Не успях!

— Ти...? Как така?

— Имам една петица и две четворки.

По мое време това нямаше да е зле. Щеше да е повод за празнуване. Знам, че нещата сега са различни. Всеки ученик и майка му получават шестица. Джорджия винаги е имала пълно отличие. Не разбирам какво се е объркало.

— Какво? Скъпа, сигурна ли си, че си видяла правилно?

— Знам, че явно съм тъпа, мамо, но не съм чак толкова тъпа.

— Ти си на светлинни години от тъпа. Искаш ли да дойда да те взема? Ще измислим какво да правим.

— Не, всичко е наред. Отиваме в Гинзълтаун.

— Но трябва да се обадим в университета възможно най-скоро, нали? Да проверим дали все пак няма да те приемат?

— Няма да ме приемат. Абсурд. Трябва всички други в света да са се провалили.

— Все пак трябва да им се обадим.

— Господи, мамо! — сопва се тя. — Дай ми просто няколко часа да се съвзема.

Знам, че съм права — ако има някаква надежда, че ще преодолее това препятствие, трябва да се хванем за нея веднага. Стотици други родители в страната са в същото положение. Грижат се детето им да не пропусне бъдещето, на което са се надявали. Но знам също и че трябва да й дам малко пространство. Какво толкова — нека няколко часа удави мъката с млечни шейкове с приятелките си?

— Разбира се. Аз може да направя предварително проучване. Ще се свържем с тях по-късно. Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

Не искам да звуча, сякаш я проверявам, но не успявам да се сдържа:

— Елайза с теб ли е?

— Да — сумти тя. — Тя има две петици и една четворка.

Елайза трябваше да отиде в Лийдс, за да учи химия. Явно това вече няма да се случи. Искам да кажа: „Сигурно има някаква грешка. Сигурно сте гледали други списъци.“ Толкова съм объркана, как е възможно това. Те учиха заедно почти всяка вечер. Или поне така ми казваше Джорджия. По дяволите!

— Не закъснявай. Трябва да си поговорим — ти, аз и татко.

Разбира се, че се обаждам веднага на Робърт. Не отговаря и аз си го представям как седи със Саския, гледат името ми на екрана и се хият колко ли забавно ще е, ако тя отговори вместо него. Макар да знам, че всъщност вероятно снима сцена, все пак се изпълвам с гняв. Трябва да говоря с него, трябва да говоря с него сега.

Решавам се и звъня в офиса на продуцентите, казвам на приятното момче, което ми отговаря, че трябва да говоря със съпруга си възможно най-скоро. Той ми отговаря, че вижда Робърт на монитора

в офиса — седи в кухнята на фермера Джайлс, но вероятно ще прекъснат за обяд след тази сцена.

— Мога да му предам съобщение.

— Не, никой не е умрял, но случаят все пак е спешен — казвам.

Майра се мотае около вратата, когато най-сетне се появявам от задната стаичка.

— По дяволите! — казвам, когато я виждам. — По дяволите!

Разказвам ѝ. Слава богу, тя не се опитва да ме увери, че всичко накрая ще се нареди, и не започва да ми изброява богати и успешни хора, които не са успели да се дипломират.

— Е — казва тя, слага ме да седна и ми налива кафе. — Ще им се обадиш и ще се молиш, нали?

— В общи линии. Но оценките ѝ са толкова ниски, а специалността е така желана.

— Тогава какво? Ще опиташ в други университети? Други специалности?

— Предполагам. Всъщност не знам как става, защото не си направих труда да проверя.

— Е, това не беше очаквано.

— Мислиш ли, че през цялото време ме е лъгала? Че с Елайза всъщност не са учили? Все пак прекалено голямо съвпадение е и двете да получат такива ниски оценки.

Майра свива рамене.

— Защо не поговориш с майката на Елайза?

— Почти не я познавам. Но да, ще говоря. Къде е Робърт, по дяволите?

Една възрастна дама, която седи пред чаша чай и еклер, се обръща да види каква е драмата.

— Извинете — провиква се Майра към нея. — Семейен проблем. — После добавя шепнешком: — Любопитен стар прилеп.

— Трябва да кажа на Джордж, че не може да отиде на този фестивал утре — внезапно си спомням аз. — Трябва да остане и да решим какво ще правим.

— Ще ѝ кажеш тази нощ. Дай ѝ няколко часа да изпусне парата.

Робърт най-сетне се обажда, когато съм на път за дома и крача надолу по хълма, профучавайки покрай всеки, който излезе на пътя ми.

— Къде беше, по дяволите? — е първото нещо, което излиза от устата ми.

— Едва сега получих съобщението ти — казва той. — Оставили са бележка в гримьорната ми, но аз не се върнах там.

Да, бил си зает да чукаш Саския в нейната.

— Какво е станало? Джордж добре ли е?

— Не е изкарала добре изпитите. Петица и две четворки.

— Господи, Пола, аз реших, че е претърпяла инцидент или нещо такова.

— Казах им, че никой не е умрял.

— Горкото дете. Тя добре ли е?

— Да, струва ми се. С приятели е. Мислиш ли, че ни е лъгала през цялото време за ученето? Мислиш ли, че с Елайза са излизали всяка нощ?

Робърт въздъхва.

— Вероятно. Те са тийнейджъри...

— Какво? И това оправдава всичко?

— Не. Разбира се, че не. Просто казвам, че не я прави лоша. Всички тийнейджъри лъжат...

Не издържам и го прекъсвам:

— Чудя се откъде ли го е наследила...

Дори да осъзнава думите ми, не го показва.

— Важното сега е, че ще ѝ помогнем да се справи с това. Не сме я притискали. Ако наистина е лъгала, тогава бих казал, че си е научила урока. Бъдещето ѝ е поставено на карта.

Прав е. Знам го.

— Кога ще се върне?

— Не знам точно. Вероятно не иска да се изправя пред нас.

— Ще говоря с Джош дали ще ме пуснат по-рано. Сигурно могат да поразместят графика.

— Няма проблем. Тя може да се върне след часове. Все пак благодаря.

Когато Джорджия се прибира със зачервени очи и гузна, — гневът ми вече е прегорял. Робърт беше прав. Сега на карта е заложено бъдещето ѝ. Каквото и да е направила, това е много по-лошо за нея, отколкото за нас.

— Ела тук — казвам, когато влиза, и я прегръщам. Тя плаче на рамото ми.

— Наистина съжалявам, мамо.

— Спокойно. Можеш да ми кажеш какво става по-късно. Нека първо направим план.

— Няма начин да ме приемат някъде медицина — казва тя и изглежда така съсипващо тъжна, че едва не умирам.

— Да, вероятно. Затова имаш два варианта. Да се явиш отново на изпитите догодина или да кандидатстваш в друга специалност, която не е толкова желана.

— Не искам да правя нищо друго.

Макар че ми е толкова жал за нея, все пак едва не изричам: „Да беше мислила по-рано.“

— Според теб какво е станало? — Няма да я обвинявам. С Елайза може наистина да са учили с часове, просто не така академично, колкото всички си въобразявахме. И искам тя да ми каже истината. А не да я измъквам от нея. Тя трябва да се научи, че честността се отплаща. Поне що се отнася до мен.

— Не знам... може да са ни казали да преговаряме не каквото трябва.

— Ясно. Господи, значи всички са получили ниски оценки по тези три предмета?

Чакам. Виждам, че се чуди как да постъпи. Преценява кое ще ѝ донесе по-големи неприятности. Едва се сдържам да не ѝ се разкрещя.

— Не... мамо, мисля, че се провалих...

Някаква тежест се вдига от раменете ми. Можем да се справим с ниските оценки. Не мога да се справя обаче с мисълта, че тя не ми вярва достатъчно, за да е искрена с мен.

— Какво стана? Кажи ми.

— Не преговарях. Е, преговарях, но не толкова много, колкото си мислите.

— А всичките вечери с Елайза? Какво правихте? Гледахте телевизия? Излизахте? Не ти се карам, просто искам да разбера...

— Работихме.

Джордж и Елайза работеха по една вечер в седмицата и през уикендите в закусвалня в Камдън.

— В закусвалнята ли?

Тя кима.

— Мислехме, че трябва да съберем повече пари, преди да се изнесем от дома. Сега ми изглежда глупаво.

Е, поне не са ходили да се напиват и да се дрогират.

— Колко често?

— Четири или пет ноци в седмицата. Когато си мислехте, че съм при нея.

— И майката на Елайза беше съгласна?

Тя поглежда към масата.

— Тя си мислеше, че сме тук.

Тогава ми хрумва нещо.

— Кой те караше тогава през нощта?

— Хвацах автобуса.

— Господи, Джорджия! Ако нещо ти се беше случило, нямаше да имам представа къде си.

— Съжалявам. Много съжалявам.

Посягам през масата и хващам ръката ѝ.

— Няма нищо. Благодаря ти, че ми каза истината. Сега просто трябва да решим какво да правим.

— Не казвай на татко. — Тя е момиченцето на татко и най-лошото, което може да си представи, е той да се разочарова от нея.

— Вече му казах. Той го прие по-добре, отколкото си мислиш.

Убеждавам я, че трябва да се обадим в Бристол, просто за всеки случай, макар да съзнавам, че е безнадеждно. И е така. Те са много мили и казват, че ще я включат в списъка, но очевидно има и други, които са по-близо до необходимите оценки и заради които по-вероятно биха направили изключение. Дори не предлагат друга специалност, ето колко не я искат с тези резултати.

— Значи другаде или догодина?

Никой от нас няма голям ентузиазъм за друг университет. Джорджия ясно показва, че не би искала да учи някъде, където ще я приемат медицина с такива оценки.

— Все пак какво ще е това обучение, след като са толкова отчаяни да приемат мен — казва тя и аз съм облекчена, че я виждам да се смее.

— Искаш ли да опиташ нещо друго? Какво друго те интересува?

Тя дори не се замисля. Иска да стане лекар още от осемгодишна.

— Ще се явя отново на изпитите. О, господи, какво унижение!

— Не ставай глупава, много хора ще го направят. Елайза какво мисли? — Макар че винаги съм харесвала Елайза, не съм сигурна, че идеята да учат отново заедно е добра, като се има предвид какво се случи. Не знам кой на кого е повлиял, но определено не бих искала същото да се повтори.

Джорджия свива рамене.

— Още не знае.

Едва когато приготвям вечерята, а Робърт и Джорджия седят до масата и говорят, ми хрумва, че тя сега няма да напусне дома след пет седмици. Естествено огромна част от мен е много щастлива. Още една година гнездото няма да се опразни. Няма да се чувствам така, сякаш една цяла и много важна глава от живота ми е затворена. Но знам също и че това променя всичко за Робърт и мен. Дали той все пак ще се изнесе със Саския през октомври, както вероятно възнамеряват? Мога ли да се реша да го изхвърля, докато Джорджия си е още у дома?

И тогава ми хрумва, че щом очаквам от нея да се държи като възрастна и да поеме отговорност за собственото си бъдеще, ще трябва да я третирам като такава, а не да я пазя от факта, че бракът на родителите ѝ не е съвършен. Длъжна съм да я запозная с истината — щом съм готова да призная пред Робърт, че я знам — и да ѝ позволя да реагира както го усеща. Ще се опитам да го направя възможно най-безболезнено, разбира се — никога няма да поискам от нея да вземе страна или да ѝ налагам с кого да живее, — но ще бъде възможно най-честна. Така е справедливо.

34. САСКИЯ

Дразнещо е, но Пола изглежда доста сладко с екипа за йога. И някак уверена. Когато я видях за първи път, тя като че ли през цялото време дърпаше извинително огромната си тениска над корема, но вече не го прави. Питам се дали Роби е забелязал промяната. Вероятно не. Ако гледаш някого всеки ден, спираш да го виждаш. Превръща се в тапет. В бял шум.

Трябва да се уверя, че това никога няма да се случи с нас.

Намерих жилище, между другото! „Апартмънт“, както го нарича брошурата, защото ми се струва, че агентът се опитва да звучи като нюйоркчанин. Наистина ми напомня за Ню Йорк. Изчистени линии, големи прозорци и тъмен дървен под. На седмия етаж с и гледката към Риджънт Парк е фантастична.

Празен е, от хора и от мебели, което е идеално. Вече поръчах основните неща — имам предвид най-важните мебели (диван, легло), не че ги купих на намаление в „DFS“ или „Мебелно село“. Прекарах часове в „Хийлс“ и бяха големи мъки, докато реша дали диван с фотьойл ще е по-добре от ъглов диван. Картата ми „Американ Експрес“ претърпя голям удар. За щастие с Джоши винаги сме държали част от финансите си отделно. Да, споделяме всичко, но всеки месец отделяме равна част от приходите си в личните си сметки, за да не трябва да го обсъждаме всеки път, когато някой иска чифт нови обувки. Според мен точно това убива много бракове. Безкрайните жалки кавги дали е честно, че тя иска да похарчи двеста паунда за сако, когато той тъкмо си е купил сако за петдесет. Разбира се, Джош и бракът ми ще останат в миналото, въпреки мъдрото финансово управление. Е, добре де, може би нямаше да издържат толкова дълго без тази илюзия за финансова свобода. Кой знае?

Все пак въпросът е там, че той няма да види извлеченията от картата ми „Американ Експрес“, защото парите са от личната ми сметка.

Мисля си, че ще е забавно с Роби да изберем заедно останалите мебели. Знам, че обича антиките, аз също. Няма да бързаме. Ще изберем идеалното нещо за всяко кътче. Ще е проява на любов.

Междувременно попитах собственика на апартамента дали мога да боядисам част от стените, за да придам на мястото повече характерност. Прекарах часове във „Фароу и Бол“ и после още часове в боядисване на малки квадратчета от малките кутийки за тестване в различни части на стената и се опитвах да разбера как ще изглежда цветът на всякаква светлина. Сама свърших работата, можете ли да си представите? Исках да вложа нещо от себе си в апартамента. Нещо, което да посоча и да кажа: „Аз го направих“. Беше ми приятно, през повечето време. Облечена със стари джинси и голяма тениска, с кърпа на главата като Норма Дезмънд. Пуснато радио.

Наложи се да склуча договор за година. Отменяем (така ли е думата?) с три месечно предизвестие, но не получавах гигантския депозит обратно. Забавно е да седя (на пода!) в това обширно, красиво пространство, което ще бъде наш дом и за което Роби още нищо не знае. Възнамерявам да го доведа тук след седмица и нещо — щом „основните неща“ пристигнат и намеря човек да монтира телевизора на стената. Ще постеля леглото със снежнобели чаршафи (кой да предположи, че спалното бельо е станало толкова скъпо!), ще сложа бутилка шампанско в хладилника и ще го изненадам.

Нямам търпение.

Обикновено си слагам постелката най-отпред. Така има по-малко разсейващи фактори, освен това Адриен може да ме вижда и да наглася движенията ми. Но сега трябва да се откажа от мястото си и да мина назад, зад всички облечени в ликра задници, защото днес е първият ден на Пола и трябва да вижда какво правят другите и да ги следва. Отпред са онези, които могат да правят без усилие всички пози. Почти като представление е.

Обичам тръпката, която получавам скоро след като вляза в горещата стая. Мигновено усещане за релаксация, сякаш влизаш в сауна или в някой от парниците в Кю. Тялото ти почти веднага се покрива с пот. („С влага — чувам веднага гласа на майка си. — Дамите не се потят“.) Обичам да идвам няколко минути по-рано, просто да

лежа на постелката и да успокоявам съзнанието си. Да се опитам да забравя стреса и напрежението от седмицата. Всеки път виждам почти едни и същи лица, но обикновено има един-двама новобранци, които извиват врат, за да ме огледат по-добре. Винаги разпознавам стреснатия поглед, когато разберат коя съм. Следват скришни погледи. Опитвам се да не обръщам внимание. Веднъж една отиде в съблекалните, взе си телефона — което е строго забранено, разбира се — и се опита да ме снима. Адриен я изхвърли. И ѝ забрани да се връща. Аз се престорих на шокирана от строгото наказание, но после ѝ благодарих.

Не съм в настроение да играя ролята на помощник-учител. Опитвам се да не забравям защо реших, че е добра идея да настоявам Пола да дойде. Май си мислех, че ще е забавно. Тя ще се направи на глупачка и аз ще чувствам превъзходство. Тъжно е, нали, че животът се състои от такива жалки победи? Аз ще се чувствам великолепно с прилепналия екип (въпреки няколкото допълнителни килограма заради „бременността“, които ме принудиха да кача), докато тя, без съмнение, ще се срамува и ще ѝ е неудобно. Става въпрос за власт, напълно го съзнавам, много благодаря. Оцеляват най-пригодните. Хаха!

И на обичайния ни обяд след това ще мога да продължа за Роби и Саманта (Робърт. Да не забравям да го наричам Робърт. Боже, размина се на косъм предния път.) И ще забия още един гвоздей в ковчега им.

Затова съм изключително грижовна. Усмиввам се окуражително при всяка възможност. Шепна ѝ съвети. Тя като че ли се наслаждава въпреки усилията и сигурно това ми носи още червени точки. Чакам да спре и да поседне, като повечето начинаещи, но тя продължава. В по-добра форма е, отколкото предполагах, и трябва да ѝ призная — много е решителна. В края на деветдесетте минути виждам, че вече се е запалила по йогата. Дори не ми е хрумвало, че може да реши да го прави редовно, и съм малко унила от тази мисъл. Това си е моето нещо, моето пространство. Не искам да го споделям с нея. Пък и ще стане малко неловко през октомври, хаха! Питам се как ще ѝ намекна, че трябва да си намери друг курс или да се запише в друга група. И решавам, че няма да мога. По дяволите.

35. ПОЛА

Саския не спира да говори за Робърт и Саманта. Робърт и Саманта това. Робърт и Саманта онова. Казва ми, че е измислила друга схема да ги разделим: пак ще каже на Робърт, че е видяла Саманта с Джес, но този път ще добави и че не е съвсем сигурна, но ще се опита да изкопчи истината от Саманта, ако Робърт просто се съгласи да не прави нищо засега. Да ви звучи познато?

— Великолепно — казвам аз с целия ентузиазъм, на който съм способна. Трудно ми е да се концентрирам. В главата си имам списък с местните училища и мислено преглеждам предимствата и недостатъците на всяко от тях. Джордж с непреклонна, че няма да се върне в нейното с подвита опашка.

— Тогава ще наглася нещата, ще му намеквам това-онова, но не достатъчно, за да се скара с нея, и така няма да се тревожим, че тя ще отиде направо при Джес, за да го моли да потвърди, че всичко това са лъжи. Мислиш ли, че Робърт ще се върже?

Всъщност никога. Робърт би отишъл право при Саманта, за да се скара с нея, каквото и да го помоли Саския. Но след като вече знам, че всичко това са само лъжи, защо не?

— Определено — казвам. — Просто му напомни, че не би искал да се направи на идиот, като я обвини несправедливо. Робърт мрази да изглежда идиот. И че жените ценят най-вече доверието и ако покаже на Саманта, че не ѝ вярва, и то без основание, това ще се отрази на връзката им. Някакви такива глупости.

— Трябва да си вода бележки — казва тя, а после, разбира се, добавя „хаха“, за всеки случай. Странно е как и аз започнах да го използвам, дори ми се струваше симпатично, но сега ме изнервя отново.

Седим в обичайното кафене — навън ръми, макар че е топло. Саския е изкъпана и мирише на „Молтън Браун“, с влажна коса. Аз, от друга страна, изглеждам така, сякаш съм се борила с градински маркуч и той е победил. Мисълта да се съблека гола пред любовницата на

съпруга ми, която е свръхкритична по отношение на тялото, ми дойде в повече, затова си нося потта у дома, за да я отмия там. Знам, че мириша, и то неприятно.

Между другото, горещата йога ми хареса. Хареса ми бавното темпо, мекият шепот на инструкторката, сякаш е изричала това хиляди пъти — което със сигурност е точно така, — и то вече е изгубило смисъла си, начинът, по който тялото ми стана като ластик, реките вода, които потекоха по гърба ми само след няколко минути. Разбирам защо е така пристрастяващо. Явно не се справих (Адриен: „Йога не е състезание. Няма добро и лошо представяне. Това е лично пътуване“.), но като че ли няма значение. Две се отказаха по средата и просто легнаха на постелките си, сякаш са дошли точно заради сауна ефекта, и не помръднаха повече. Горда съм, че издържах. Горда съм, че съм достатъчно силна.

Саския гризе една кифличка, съвършени малки бели облицовани зъбки като редичка блестящи плочици. Никога не съм ги разбирала тези облицовки. Хората със здрави, но леко неугледни зъби ги заместват с нещо, което прилича на изкуствените зъби на прабаба ти, които тя слага с голяма неохота само защото нейните са изгнили и са паднали.

Саския изглежда точно по същия начин като при последната ни среща, само дето вече знам, че е по-голяма кучка, отколкото някога съм си представяла. Суетната и повърхностна крадла на съпрузи, за която я мислех, ми се струва истинска светица в сравнение с чистото зло, за което я смятам сега.

Вече знам, че е наела апартамента. Обадох се на агентите и се представих за нейна асистентка. (Какво толкова можеше да стане? Те да нямат представа за какво говоря, да не са имали нищо общо със Саския и да ми кажат, че греша? Саския всъщност е наела друг апартамент и те ме мислят за некомпетентна? Какво ми пука?) Помолих ги да ми напомнят крайната дата на договора за наем. Казах адреса уверено, споменах името на Саския, и жената, с която говорих, веднага стана отзивчива.

— Ами — каза тя. — Дванайсет календарни месеца от 15 август, така че крайната дата е петнайсети август следващата година.

Благодарих ѝ и приключих разговора възможно най-скоро. Саския го е наела преди повече от седмица. Не знаех какво да правя с

тази информация, освен да се обадя на Джош и да го известя.

— Провери шкафовете и виж дали любимият ѝ сервиз липсва.
Доволна съм, че се смее.

— Няма проблем. Това е прекрасно. Може би трябва да започна да ѝ събирам нещата.

Разказах му за Джорджия и как сега, след като няма да напусне дома, всичко се е променило.

— Вече няма значение дали ще го изритам през октомври или следващата седмица. Предполагам, че Робърт си мисли същото. Може всеки момент да ми заяви, че се изнася. Особено сега, когато вече имат апартамент. Ако ще правим нещо, за да осуетим бъдещето им, трябва да действваме бързо.

— Имаш ли все още желание за това? — пита той и в първия момент не схващам какво има предвид.

— Не зная. Изглежда малко жалко, нали? Може би просто трябва да оставим да им се размине?

— О, не — казва той. — Не искам да правя нищо жестоко, просто не ми се ще да им е толкова лесно.

— И аз така се чувствах в началото. И все още, предполагам. Но вече не знам. Вече не ми изглежда толкова важно.

— Джорджия ще се оправи — казва той, уцелвайки точно онова, което ме безпокои. — Ще видиш, след година ще си казваш: „Слава богу, че се провали първия път...“

Не мога да не се засмея. Това е толкова сладък опит да ме успокои.

— Да се надяваме.

Разбрахме се да се срещнем в неделя вечерта, когато Робърт и Саския ще заминат за Оксфорд, за да снимат там в понеделник. Обикновено Джош също щеше да отиде, но ми каза, че не било необичайно да остави снимките на някой от редакторите, ако има работа в Лондон. Усещам, че очаквам това с нетърпение. Не защото си мисля, че между нас ще се случи нещо. Това беше просто мимолетна, рефлексивна реакция на факта, че той се чувства отхвърлен. Но няма да навреди да прекарам вечерта в компанията на привлекателен мъж.

— Тук е хубаво, нали? — казвам на Саския, докато си ядем салатите. Тя поръча дресинга отделно, разбира се. А тъй като Час ме увери, че малко зехтин и балсамов оцет всъщност ще са ми по-скоро от полза, излях моя върху салатата. Час е застъпник на правилното, а не непременно на оскъдното хранене. Методът на Саския за поддържане на теглото чрез глад го изпълва с ужас. А и коя съм аз да споря, след като досега съм свалила повече от петнайсет килограма. И — по-важното — стопих десет процента мазнини. На този етап, ако Час ми каже да слагам зехтин и балсамов оцет на закуската си сутрин, вероятно ще го сторя. Само дето той няма да го направи, защото не вярва в прищевките.

— Да — казва тя и се оглежда. — Прекрасно е.

На около три минути сме от тяхното „любовно гнездо“, както започнахме да го наричаме с Джош. Разбира се, че ще ѝ харесва.

— Бих могла да живея тук.

— Аз също! — Твърде гладкото ѝ лице се озарява (макар че никога няма да го признае, челото ѝ очевидно е пълно с ботокс). Без съмнение вътрешно се смее на факта, че вече ме е прецакала. — Тук има толкова много живот, но въпреки това се усеща като общност!

Понякога си мисля, че ако на света има ограничен запас от възклицания, Саския вече трябва да го е изчерпала. Започвам да се отегчавам. Не научавам от нея нищо ново за връзката ѝ с Робърт и компанията ѝ става наистина уморителна. Трудно ми е да не ѝ кажа какво знам, само за да видя как самодоволната фасада се руши. Нямам търпение всичко това да свърши.

36.

— Имам страхотна идея.

Джош е в кухнята ми. Това е изречение, което не съм подозирала, че ще изрека. Робърт излезе преди два часа, целуна ме по бузата и каза, че ще му липсвам, както винаги прави. Това спря да означава нещо още преди години. Джорджия вече има сигурно място в местен колеж за изпитите (стори ѝ се унизително да се върне в училище, и кой може да я вини?), затова все пак вчера отиде в Уилшир за фестивала. Дори не ѝ казах, че не бива. Тя е възрастен човек и освен това няма какво да прави тук. Щом започне новият срок, съм почти сигурна, че ще се мобилизира. Затова беше логично да поканя Джош у нас, макар все още да ми е странно. Сякаш вършим нещо забранено. Което е така де. Но и не съвсем.

Подавам му чаша вино и сядам срещу него до кухненската маса.

— Казвай.

Той изглежда добре. По-щастлив. По-здрав. По-спокоен. С тениска и джинси е. С тен. Дойде с тъмносив суичър с качулка, защото внезапно застудя. Трябва да призная, че ми е трудно да устоя на мъж със суичър с качулка. Не на някой гамен, който седи в парка с качулка на главата и бира в ръка, разбира се. Но мек суичър (на Джош май е кашмирен) върху добре сложен мъж — особено мъж с тен — ми въздейства неопишуемо. Какво нещо, нали?

Но пък и аз изглеждам добре. С памучна ретро рокля съм. Боса. Голи, загорели крака, държа да отбележа. Без обувки съм, а ноктите ми са лакирани. Косата ми е събрана на темето с голяма фиба. Не че има значение как изглеждам. Не става дума за това.

— Планът да го накараме да се влюби пак в теб очевидно не работи.

Смея се.

— Благодаря.

— Не исках да прозвучи така. Но знаеш какво имам предвид.

— Прав си, не работи. Разбира ме се по-добре обаче.

— Значи нямаме време да оставим това да се развие от само себе си.

Кимам.

— Най-много две седмици, предполагам. Ако не и по-малко.

— Имаме два варианта. Или ги оставяме да правят каквото искат, да решат кога да се случи и да отлетят към светлото си бъдеще...

— ... като си мислят, че са ни прецакали... — Именно това изскача в главата ми всеки път, когато реша, че трябва просто да се отдръпна и да правят каквото щат. Мисълта, че ще си мислят, че са ни изиграли, че ще ни съжаляват. И без съмнение ще ни се смеят как нищо не сме усетили. Не мога да понасям да ми се смеят.

— Точно така. Или ще трябва да пришпорим нещата. Да направим нещо, което ще взриви цялата тази история, и да гледаме как се разпада.

— Например...?

Обляга се назад, усмихва ми се и прокарва ръка по главата си.

— Ще им кажем, че ние имаме връзка.

Не успявам да схвана веднага какво ми казва, толкова е неочаквано. Не знам какво да отговоря, затова мълча и чакам да обясни.

— Ще играем съвсем директно. Сядаме с тях и признаваме, че се чувстваме ужасно, но не сме способни да пренебрегваме любовта си или някаква такава глупост. Ще ги накараме да повярват, че това продължава от цяла вечност.

Объркана съм.

— А няма ли просто да кажат: „Страхотно, значи ние можем да правим каквото си искаме“?

— Може би. Но това ще отнеме вятъра от платната им. Вече няма да си мислят, че са ни прецакали. Пък и кой знае — понякога хората започват да искат онова, към което са смятали, че нямат интерес, само защото някой друг го иска...

Обмислям го за секунда.

— Но тогава няма ли ние да изглеждаме лошите? За другите хора, имам предвид. Робърт и Саския ще могат да твърдят, че са се събрали само защото са разбрали за нас.

Джош се чеше по брадичката. Мисли.

— Не, защото ние ще разкрием всичко още щом им кажем. Те или ще се престорят на съсипани — как можем да им причиняваме това, когато ни обичат толкова много? И тогава ще им кажем, че знаем, и те ще изглеждат като огромни лицемери. Или ще признаят какво правят и ще очакват да не ни пука, защото ние правим същото, и тогава ще кажем: „Всъщност ви излъгахме. Искахме само да ви принудим да ни кажете истината“. Вероятността е петдесет на петдесет. Поне за нас. Ние ще получим каквото искаме и те вече няма да си мислят, че са ни изиграли и са спечелили.

Взимам чашата си. Чуквам я в неговата.

— Това може да се окаже гениално.

— Не разполагаме с друго на този етап.

Обсъждаме го още малко и решаваме, че ще е най-добре да говорим с тях и да си „признаем“. А нагласим ли нещата така, че да ни „заварят“ някъде, ще има твърде голям риск всичко да се обърка. Направо виждам цял фарс на Рей Куни да се разиграва в главата ми. С Джош тичаме по бельо, докато Робърт и Саския ни преследват.

След втората чаша вино Джош вдига вежда към мен.

— Разбира се, може да го поупражняваме.

— Какво имаш предвид? — Знам какво има предвид. Или поне си мисля, че знам. Надявам се, че знам.

— Нали искаме да ни повярват, ще трябва да сме убедителни. Сякаш не можем да се откъснем един от друг.

Добре, мисля си. И почти го казвам.

Джош се смее.

— Шегувам се. Да си беше видяла физиономията!

Разбира се, че се шегува! Разбира се. Хаха!

— Макар че, нали знаеш...

— Млъквай, Джош.

Ако трябва да съм честна, това прочиства малко атмосферата. Сякаш и двамата сме се чудили дали нещо може да се случи и това ни е пречило да се отпуснем. Усещам осезаемо промяната.

— Кога сме започнали? — питам. Трябва да уточним фактите, ако ще го правим.

— След като ти дойде на партито? Или е твърде скоро?

— Ще ми се да си мислят, че вече сме имали нещо тогава, защото това е единственият път, когато са ни виждали на едно място. Ще ги

накара да си спомнят цялата вечер, за да търсят някакви знаци.

Той се навежда напред и къса едно сухо листо от здравеца ми.

— Добре.

— Тогава я залях с питието си.

— Ха! Да. Дали ще повярват, че сме заедно отпреди това, как мислиш?

— Малко е рисковано, като се има предвид, че доколкото те знаят, с теб дори не сме се срещали преди това. Стига да не го представим като някакво съвпадение, мисля, че ще се вържат.

— Значи аз ще кажа, че съм те видял някъде — в закусвалня в „Селфриджис“ да речем и съм казал: „Не сте ли жената на Робърт Уестмор?“, тъй като съм те познал от снимките на папараците или нещо такова?

— Може и да стане. Тази история ще им дойде така изневиделица, че не мисля, че ще се втренчат в подробностите.

— И сме се заговорили, и така от дума на дума... Кога точно е станало, според теб?

— Преди шест месеца? Не, твърде точно е. Седем месеца. Значи през януари — о, много ми харесва, защото тогава бях най-дебела. Нищо няма да обърка Саския повече от мисълта, че си свалял моето дебело аз, когато си имал нея у дома. Както и Робърт, ако става на въпрос.

— О, моля те. Ти и тогава беше страшно секси. Помня, че си го помислих на партито.

Изчервявам се от глава до пети.

— И между другото — добавя бързо. — Кой казва, че аз съм те свалял? Може ти да си ми налетяла и аз да не съм могъл да устоя?

— Защото съм била твърде масивна. Награбила съм те под мишница.

— Добре де, трябва да спреш с тези коментари колко си била дебела — казва Джош, навежда се напред и пълни чашите ни. Харесва ми, че се чувства така у дома в моята кухня. Внезапно си спомням, че не съм яла нищо и се чудя дали той е ял. Ставам и отварям вратите към балкона. Трябва ми свеж въздух.

— Е, значи така сме се запознали — казвам, за да се върнем на темата. — И не сме им казали, защото сме започнали връзка още тогава. Ти ми казваш: „Не сте ли жената на Робърт Уестмор?“ и в

следващия миг сме... къде? В хотел? Мисля, че биха запомнили, ако не сме се прибирали някоя нощ.

Той се замисля за миг.

— Не сме скочили веднага в леглото, но определено е имало привличане. Много силно. Затова сме се срещнали отново един следобед.

— А, добре. Възнамеряваме ли да оставим Саския и Робърт един на друг?

— Определено. Затова им съобщаваме новината.

— Но няма да му казвам, че може да задържи апартамента. Ще вземе да му влезе някоя муха в главата. Не че би го искал.

— На мен много ми харесва — казва Джош, оглеждайки се. — Има такава атмосфера.

Не е достатъчно лъскав — казвам и той извърта очи. — Робърт от години се опитва да ме убеди да го продадем и да купим нещо по-впечатляващо.

— Може да се каже, че не сме обмислили подробностите.

— Да те наричам ли Джоши?

Той присвива очи.

— Определено не.

— А Джошинко? Пухчо? Миличко?

Той взима едно меню от закусвалня и го хвърля към мен.

— Ти така ли наричаш Робърт?

— Наричам Робърт, Робърт. Отива му. Между другото — казвам, докато вдигам менюто от пода, — бих хапнала нещо. Но не от тези боклуци.

— Хайде да излезем — изправя се той.

— Ами ако някой ни види?

— Още по-добре. Имаме връзка, не забравяй.

Тръгваме надолу по хълма и по железопътния мост към Риджънт Парк Роуд. За щастие в „Лимония“ има свободни маси, затова не е нужно да обикаляме по заведенията и да ни отпращат отвсякъде. Първата ми работа е да поръчам голяма бутилка вода, защото главата ми е замаяна от виното и от големия план. Още преди сервитьорът да е сложил маслините на масата, аз грабвам три и ги тъпча в устата си.

— Извинете — усмихвам му се. — Умирам от глад.

Като гледам как Джош напада чинията с малки репички и морковчета, която пристига след това, си мисля, че и той се чувства по същия начин. Това ме успокоява. И двамата сме изтощени. Не съм единствената, която рискува да се направи на глупачка. Преглеждам менюто, опитвам се да избира нещо здравословно. Взимам шишчета с риба меч и спанак. Джош си поръчва рибния специалитет с пържени картофи.

— Вино?

Кажете не. Пий вода.

— Давай.

Джо, също като мен, предпочита червеното вино, макар че то не върви с риба, а това, според Робърт, е смъртен грях. Поръчваме бутилка мерло. (Това са само две големи чаши на човек, ще се справим.) Майната му.

След около час се клатушкаме обратно към Чалк Фарм Роуд, защото Джош настоява да ме изпрати. Почти не сме спрели да говорим, откакто седнахме в ресторанта отчасти заради виното, естествено, но и защото с него се говори толкова лесно. Той не съди и приема така ентузиазирано всичко. Основната настройка на Робърт е циничното пренебрежение, което може да е забавно, но накрая става уморително. Започваш да се страхуваш да изразиш мнение за каквото и да било. Понякога просто искам да си поговорим колко ми харесва нещо, без да се тревожа дали е правилно да го харесвам.

Джош, вече знам, е израснал в Брайтън с родителите си и две по-големи сестри. Преместил се е в Лондон на осемнайсет години, за да учи литература в университета. (Много съчувства на Джорджия. Смята, че тя постъпва правилно, като отлага нещата, докато получи по-добри резултати, и се опитва да следва желанието си). Накрая си намерил работа като куриер в офисите на една продуцентска телевизионна компания, на много ниско, зле платено, но все пак перспективно стъпало на така желаната стълбица.

Не беше трудно да му разкажа за всичките си неосъществени актьорски планове, как влакът е тръгнал без мен, докато аз съм стояла у дома, за да бъда майка и да се грижа Робърт да чувства достатъчна подкрепа, за да може да изгради кариерата си. Той се смее, когато му

казвам за обещанието на Робърт „първо ще разработим моята кариера, а после, щом съм достатъчно утвърден, ще си взема малко почивка, за да можеш ти да развиеш своята“.

— Нима някога се е получавало?

— Знам, знам.

— Все пак вероятно това те е съхранило. Не е трябвало да се състезаваш за всяка незначителна роля. Не си се тревожила постоянно дали си твърде стара или достатъчно красива. На актрисите никак не им е лесно. Все още всичко опира до външния им вид каквото и да казват. Нищо чудно, че Сас е така вманиачена да бъде слаба и да няма бръчки, защото всички други са така.

— Оттук и „извънгабаритната“ Саския.

— Не биваше да го правя. Колкото и зле да е постъпила, това беше удар под кръста.

— Това беше пряка реакция на шокираща новина. Не се обвинявай.

— Знам. И без това нищо не мога да направя вече. Но все пак — казва той, завъртайки едно картофче в чинията си.

— Ще ми се да бях опитала поне веднъж — чувам се да казвам, нещо, което не съм признавала дори пред себе си от години. Не знам откъде дойде. — Не мисля, че бих искала това да е целият ми живот, но просто да можех да кажа, че съм опитала...

Разказвам му за Алис. Разсмивам го с историите за жалките й опити да ни накара да повярваме, че има бляскава кариера.

Когато в разговора настъпва пауза, виното е свършило и ние — много разумно, за което съм толкова благодарна — решаваме да не поръчваме друга бутилка.

У дома той ме изпраща по стълбите до петия етаж. Едновременно се надявам и страхувам, че нещо ще се случи. Знам, че не бива. Знам, че не бива да става в моя апартамент, докато съпругът ми и дъщеря ми отсъстват. Но ми се иска толкова много, че единственото, което мога да направя, е да не го набутам в апартамента и да заключа вратата след него.

Влизам и чакам той да ме последва.

— Искаш ли кафе или нещо друго?

Той се застоява на прага.

— По-добре не.

Балонът ми се пука. Той не ме иска. Разбира се, защо да ме иска? Е, целунахме се два пъти, но той тогава не беше много на себе си, беше много наранен от Саския. Разбираме се добре, но това не означава, че ме приема като нещо повече от приятел.

— Не. Е, благодаря, че намина и ме изпрати до дома...

— Утре ще ти се обадя, когато и двамата не са наблизо... — Джош ще тръгва за Оксфорд. — ... Просто да проверя дали и на трезва глава идеята ни се струва добра. Благодаря ти за хубавата вечер.

— Благодаря. Беше забавно.

Чакам да се обърне, за да затворя вратата, просто от любезност. Той обаче се застоява.

— Имам една молба — казва. Усмивва се леко свенливо, само с угълчето на устата си. И на мен ми омекват коленете.

— Добре...

Той издиша шумно. Чудя се какво ли следва.

— Може ли да те целуна за лека нощ? Знам, че и двамата смятаме за важно да отстояваме висока морална позиция, но все пак вече го направихме преди и ако не го направим отново, мисля, че ще откача...

Облекчение, после радост и накрая похот — всичко това минава през мен за милисекунда. Огромна усмивка се разлива на лицето ми и вече не мога да се спра. Не мога да се правя на невъзмутима, колкото и перфектна актриса да съм.

— Определено.

— Просто бърза целувка, на прага, и после ще ме изриташ. Дори да те моля. Което, още сега ти казвам, вероятно ще направя.

— Съгласна съм.

Той се навежда напред и устните му докосват моите. Частици от мен оживяват като в машина за пинбол. Едва се сдържам да не го издърпам вътре и да затворя вратата.

След няколко трескави секунди се отдръпвам.

— Добре. Трябва да спрем сега.

Той се усмивва пак накриво. Онази усмивка, която ме кара да се чувствам странно.

— Вече?

— Вече.

— Всичко разваляш. Ще се чуем утре.

Гледам как тръгва надолу по стълбите, леко нестабилен, вдигнал ръка за довиждане.

— Изкарах си чудесно — вика поне от два етажа по-надолу.

Смея се.

— Аз също.

Чакам да чуя щракането на вратата към улицата и тогава отивам в самотното си легло, питайки се защо трябва да съм чак пък толкова принципна.

37.

— Аз бих записала каквато и да е специалност, само да вляза в университета. Защо да чакам още една година, преди да започне купонът? И все още можеш да влезеш в Бристол. Те имат страхотен актьорски курс. Макар че вероятно ще ти е трудно да влезеш толкова късно. Но можеш да запишеш литература или нещо друго и да се прехвърлиш...

Познайте кой е на гости?

Забравих, че в усилията си да бъда съпруга на годината бях казала на Алис да си освободи една вечер през някой уикенд, за да дойде на прощална вечеря с Джорджия. Не ми се щеше да е в последния ѝ уикенд у дома, защото тогава я исках само за себе си, а Джорджия имаше планове за предишните два, така че се разбрахме за този. А после, когато се оказа, че Джорджия няма да напусне дома, забравих да отменя вечерята.

Робърт, разбира се, е във възторг. Слуша, без да протестира, глупостите на сестра си, с усмивка на лицето. Чакам да защити избора на Джорджия, но той просто си седи и кима.

— Всичко е наред, лельо Алис — казва Джорджия точно когато смятам да се намеся. — Струва си да изчакаш една година, за да правиш това, което наистина искаш.

Седим на масата в кухнята. Алис е с избелелите си скъсани джинси, равните пантофки, широка селска блуза, разрошена коса и размазана спирала и дърпа яко електронната цигара. Две бутилки са отворени на масата — червено вино за мен и Робърт, бяло за Алис и Джорджия. Най-хубавото в „Теско“.

Вече преживяхме коментарите на Алис относно отслабването ми. Тя: „Изглеждаш невероятно! Ако продължиш така, ще станеш слаба за нула време“. Аз: „Всъщност и така съм си добре. Не искам да свалям повече. Просто да вляза във форма“. Тя (поглежда ме съжалително, както поглеждаш недохранено рахитично момченце, което ти казва, че иска да стане ръгби куотърбек): „Разбира се. Радвам се за теб“.

Сега минава на друга любима тема и се кара на Робърт, че не е казал някоя дума за нея на кастинг режисьора на „Фермерът Джайлс“. Аз се изключвам, мисля за Джош и плана, който смятаме да пуснем в ход.

Трябва да измислим начин да се съберем четиримата — аз и Робърт, Джош и Саския — някъде, за да можем ние с Джош да съобщим голямата новина. Много се чудихме дали да им кажем така, или всеки да го обяви на партньора си насаме. Решихме, че ще е по-добре за нас да сме обединен фронт, за да ни видят заедно, очевидно като двойка. Струва ни се по-показателно, по-шокиращо. А ние целим именно да ги шокираме.

И така, решихме Джош да направи още едно парти. Аз ще се самопоканя. По някое време (не сме много наясно по тази част) ще ги заведем в кабинета на Джош и ще им съобщим новината.

Почти сигурни сме, че разполагаме с известно време. Джош е погледнал тайно последното извлечение от картата „Американ Експрес“ на Саския и е установил, че тя е поръчала някои много скъпи неща от „Хийлс“, затова аз отново изкопах най-убедителния си глас на нейна асистентка, звъннах им и ги попитах кога трябва да ги доставят. Казаха ми, че диванът и масичката за кафе ще бъдат доставени след седмица, но леглото — след още две седмици и половина. Няма начин, решихме с Джош, Робърт и Саския да се нанесат в гнездото си без легло. Разбира се, ако толкова отчаяно искат да се отърват от нас, могат да отидат на хотел, но предполагахме, че щом са останали толкова време, какво значение имат още две седмици?

Затова Джош ще организира купона след два уикенда. Така Саския няма да се чуди какъв е този внезапен порив за парти. За късмет тя има рожден ден след две седмици и това ще му осигури повод.

— Четирийсет и четвъртият ли? — питам, когато ми казва. Говорим си по телефона. Не сме се виждали от онази нощ, но споменът за целувката е все още в ума ми.

— Господи, не! — казва той с престорен ужас. — Четирийсет и втори. Или трети. Или може би първи. Изгубих им бройката.

— Толкова е тъжно, че си мисли, че няколко години имат значение.

— Едва ли го мисли. Но вече е свикнала, преструва се от много време.

С Джош полагаме огромни усилия да не говорим лошо за партньорите си. Опитваме се да бъдем свестни.

Алис има нов приятел и иска да ни го представи. О, радост. През годините успях да избегна срещите с повечето от тях, защото те идваха и си отиваха така бързо, и обикновено изпращах само Робърт. Помня един, който трябваше да е някакъв бизнесмен милионер, но изчезна в тоалетната още щом пристигна сметката, и един, който явно беше богат, но така и не успя да ни обясни защо. Мисля, че той влезе в затвора.

Алис е напълно неспособна да не влуди всеки мъж, с когото излиза, до краен предел. Заради нейния егоизъм, параноята ѝ, огромното ѝ самочувствие. И отказа ѝ да яде каквото и да било, ако съдържа някоя калория. Затова фактът, че тази връзка явно е продължила три месеца, е голяма новина. Не че искам да го видя. Не искам.

Но, разбира се, не мога да го кажа, затова се чувам как се съгласявам за вечеря в четвъртък. Алис ни казва, че той — Айвън — ще успее да направи резервация в „Сити Сошъл“, макар че е в последния момент, защото имал много връзки. Очаква да се впечатлим. Аз не успявам, но Робърт ѝ прави удоволствието и охка и ахка.

Питам я с какво се занимава той и тя ми казва, че е филмов продуцент. Изброява филми, по които е работил, и дори съм чувала някои от тях, но тъй като повечето филми имат милиарди продуценти и половината от тях само влагат пари, които се надяват да си върнат с лихва, не е кой знае какво.

Тя е много развълнувана от новата си връзка.

— Мисля, че може той да е човекът — казва замечтано. А в мислите си аз ѝ давам още един месец.

По-късно пиша на Джош.

— Не може ли да изтеглим напред плана? Трябва да се срещна с новото гадже на Алис в четвъртък и ми трябва начин да се измъкна.

Той ми отвръща с усмихнато човече, което е дразнещо от всеки, освен от него, но — също като Алис с нейното ново гадже — аз съм във фаза, в която не забелязвам недостатъците му. Може би просто

смята, че този безмълвен израз на смях е начин да се противопостави на всичките „хаха!“, на които е подложен от години.

38. САСКИЯ

Е, не мина така добре, както се надявах.

Роби крачи из апартамента — който е великолепен с току-що боядисаните акценти и почистен до последния сантиметър от *моя милост* — като котарак, който е бил заключен цял ден и е гледал през прозореца как съперниците му нахлуват в неговата територия.

Все пак не дочаках да доставят мебелите. Бях твърде развълнувана. Уредих му среща в едно кафене зад ъгъла. Той беше намусен, меко казано, задето идва в града, и трябваше да се досетя, че може би моментът не е подходящ. Беше станал рано. Аз бях свободна днес и цял ден се занимавах с последните акценти. Ароматни пръчици и вази с цветя на первазите на прозорците. Отидох до „Джон Луис“ и взех плат за нови щори и пердета. Купих винени чаши и две бутилки шампанско и ги сложих в хладилника. А той беше изморен и малко раздразнителен. Трябваше да предложи да отидем до кръчмата нагоре по улицата, за да пийнем вино. Това можеше да го отпусне. Но той разбра, че става нещо, и не спираше да ме пита какво е, затова дори не поръчахме кафе, просто го заведох до сградата и го попитах какво мисли.

Той се досети още щом стигнахме там. Не е изненадващо, тъй като рецепционистът на бюрото долу (от девет до шест, от понеделник до петък; не ги наричат портиери в тези части на града) ме поздрави със: „Здравейте отново, госпожице Шърборн“, докато минавахме през фойето.

— О, не — чух Роби да мърмори под нос. — Какво си направила?

Усмихнах му се окуражително, докато вратите на асансьора се затваряха. Разбира се, като се опитвах да гледам през неговите очи, виждах всяка малка гънка и петънце от боя. Изкуствените цветя на малката масичка внезапно ми се сториха по-скоро жалки, отколкото очарователни.

— Затвори очи — казах, щом стигнахме до вратата. Още бях убедена, че ще го хареса, макар че не бе казал и дума след първия коментар.

— Саския...

— Затвори ги!

Той го направи и аз го въведох вътре — въпреки че ключът заяде и отне повечко време. Хванах го за ръце и го издърпах в апартамента. Обърнах го към стаята. Слънцето още грееше, макар и ниско в небето, и помещението изглеждаше смайващо.

— Добре. Отвори ги.

Чаках реакция. Той се огледа. Примигна.

— Още не си го наела, нали?

— Разбира се, че го наех. Само за година. Ще ни даде време да решим къде точно искаме да живеем.

— Определено не искам да живея в Уест Енд.

— Мерилебон не е в Уест Енд. Не съвсем. А и има паркинг. — Махнах с ръка към прозореца. — Не мислиш ли, че е прекрасно?

— Така е. Апартаментът е хубав. Но мисля, че трябваше да го направим заедно. Да намерим район, който да харесва и на двама ни. Чизуик или Хампстед...

— Кафенето, където работи Пола, не е ли в Хампстед?

— Добре, тогава не в Хампстед. Но нещо подобно. Дълич. Майда Вали.

— Тук е приказно. — Знаех, че звуча сприхаво, но не можех да се сдържа. Бях обмислила толкова добре всичко. И ми харесваше. Харесваше ми.

— Тук е шумно, няма паркинг...

— Има място за паркиране в мазето само за нас.

— Само едно ли?

— Това ще е само дванайсет месеца. Всъщност първият на практика свърши.

— Не можеш ли да им кажеш, че е станало нещо извънредно и си искаш парите обратно?

— Не става така. Освен това всички мебели пристигат следващата седмица.

— За бога, Саския. Нали уж сме заедно. А това означава и решенията да взимаме заедно. Да изберем мебелите заедно.

Тръгвам към кухненската част. Отварям хладилника и вадя шампанското. Той започва да крачи напред-назад, както вече споменах.

— Не мислех, че ще искаш да губиш време в търсене на идеалната масичка за кафе.

— Е, искам. Защото тя ще е *нашата* идеална масичка за кафе. И на двама ни.

Трябва да кажа, че това доста ме успокои. Толкова беше мило.

— О, боже, съжалявам. Всичко обърках, нали?

Започвам да свалям телчето от шампанското, но само го завивам още по-здраво. Една сълза изскача от окото ми, спуска се по бузата и каца на плота, преди да успея да я избърша. Не така трябваше да протече тази вечер.

Робърт веднага се озовава до мен.

— Не плачи.

Придърпва ме към себе си и аз хлипам на рамото му.

— Прекалих — казва той. — Изненадата беше голяма, това е, а знаеш, че не обичам изненади.

Вярно е. Той мрази изненади. Как не се сетих по-рано?

— С часове го боядисвах и... — казвам доста жалостиво, защото инвестирах толкова много време и усилия, за да го направя идеален. Но и защото усещам, че той омеква и все пак може да получи каквото искам накрая, ако си изиграя правилно картите.

— Това е красив апартамент — казва той в косата ми. — И ти си права, ще е идеален за няколко месеца, докато си стъпим на краката. Каква си ми умница.

Няма съмнение, че спечелих голямата битка. Щом преживее емоционалния смут, когато каже на Пола и преместим тук всичките му вещи, едва ли ще иска да се изнесе отново веднага. А ако поиска, аз няма да се дам. Ще се заинатя.

— Благодаря ти — казвам, подавайки му бутилката шампанско. На балкона вече има два стола — слава богу, че от „Джон Луис“ ги доставиха вчера — и възнамерявам да изнесем чашите си там и да гледаме залеза, преди да се върнем у дома при партньорите си. Ако леглото беше тук, можехме да се любим, за да подпечатаме сделката, но и двамата сме вече старички за секс на пода. Какво ще стане с гърба ми и неговите колене — ще ни трябва парамедик, хаха!

Той налива в две чаши, аз взимам едната и я чуквам в неговата.

— Да пием за нашето бъдеше.

Той добавя:

— Нашето общо бъдеще.

— Още две седмици — казвам, когато излизаме. Направихме план. Щом останалите мебели пристигнат — действаме. Той е малко колеблив, защото проклетата Джорджия е оплескала изпитите си и сега ще остане у дома още година — защо не може просто да се яви отново след два месеца и да замине някъде или не знам какво, но той ми каза, че оценките ѝ били толкова ниски, че те решили, че ѝ е нужна още цяла академична година, за да навакса, — но аз го притиснах. Казах го така, че да прозвучи като сега или никога — без да прекалявам, разбира се. Заявих му, че ще напусна Джош след две седмици, каквото и да става, и тогава ще бъда млада, добре де, младолика и свободна и ще живея в готиния си апартамент в Мерилебон. Ще ходя в „Чилтън Хайърхаус“ всяка нощ и ще излизам с бог знае кого. Е, не казах направо, че между нас всичко ще свърши, ако той не напусне Пола по същото време, но заплахата се усещаше. Накрая той се съгласи, че ще е нелепо да чакаме още една година. Джорджия е на осемнайсет. Вече може да се справя сама. И ако ще се разкисва, по-добре да стане така, достатъчно време преди изпитите.

Той ме прегръща силно, навежда се и ме целува.

— Две седмици.

Преди това ще трябва да изтърпя тъпото парти, което Джоши планира. Миличкият, иска да отпразнува бляскаво рождения ми ден, затова е поканил всички и е наел компания за кетъринг, за да не трябва да правя нищо. Чувствам се ужасно, че ще се охарчи така и ще положи толкова усилия, преди да... нали се сецате... но какво да направя? Няма как да му заявя, че си губи времето и парите. Затова просто ще се усмихвам и ще изглеждам благодарна. Ще се опитвам да не мисля колко унижен ще се почувства, когато ще трябва да обяснява на всички, че съм си тръгнала пет дни по-късно.

Макар че според мен той ще си подаде оставката скоро след като го зарежа, така че не се налага да ги вижда постоянно.

Горкичкят.

39. ПОЛА

Разбира се, Алис и новият ѝ любим закъсняват. Няма да е тя, ако пропусне шанса за зрелищна поява. На нас с Робърт ни предложиха места на бара или да отидем направо на масата, което всъщност правим. Все пак не сме на среща и не искаме да удължим вечерта повече от необходимото.

— Тук е хубаво — казвам, като се оглеждам. Това е най-голямото усилие, на което съм способна, за да започна разговор.

— Аха. Така е.

Сервитьорът се появява и ние поръчваме вино и газирана вода.

— Господи, надявам се да не е някой задник. Дано не ни разказва цяла вечер колко е богат.

Робърт се смее.

— Определено ще го направи.

— Мислиш ли, че тя ги пита за банковите им сметки, преди да се съгласи да излезе с тях?

— Не, защото повечето са мошеници, ако питаш мен. Тя е твърде доверчива.

— Горката Алис. Защо обаче е така решена да излиза с богати мъже? Не разбирам. — Не е вярно, разбирам. Защото тя няма свои доходи и няма намерение да работи, дори някой да я наеме. Но няма да го кажа на Робърт. Опитвам се да бъда мила.

— Мисля, че само с такива мъже се среща — казва той, винаги нащрек да защити сестра си.

— Този на колко години е?

Той потреперва, без съмнение си спомня онзи (много богат) почти осемдесетгодишен старец, когото тя му представи веднъж. Имаше нахалството да ритне камбаната, без да е намерил време да промени завещанието си в нейна полза.

— Бог знае.

И двамата взимаме менюто и го разглеждаме. Искане ми се вечерта да свършва.

След няколко (тихи) минути сме поздравени — е, добре де, Робърт е поздравен — от писък „Роби!“. Алис е с широка старомодна рокля, която подчертава слабата ѝ фигура. Иначе всичко друго си е същото — рошава коса, почернени очи, развяващ се шал. След нея върви представителен мъж към края на четирийсетте. Може би началото на петдесетте, ако има добри гени и още по-добър хирург. Аз очаквах или Аполон, или сбръчкано старче с преливащи от пачки джобове. Айвън не е нито едното, нито другото. Доста приятен на вид. Но не впечатляващ.

Алис го бута напред, сякаш е спечелил награда.

— Това е Айвън.

Трябва да кажа, че изглежда доста свестен мъж. Става ми симпатичен, защото Алис все се опитва да го хвали, а той всеки път я прекъсва.

— Айвън е филмов продуцент — казва тя гордо.

— Всъщност се занимавам с имоти — казва той, усмихвайки ѝ се извинително. — Обновявам къщи и ги продавам, такива неща. Няколко пъти съм влагал суми във филми, само като инвестиция. Но знам ли нещо за филмовия бизнес? Не.

— Айвън живее в голяма къща на Уайлуд Роуд — казва тя. Това е улица недалеч от нас, където всички къщи са огромни.

— Еха — възкликвам. — Прекрасно.

Айвън извърта леко очи.

— Това е последният ми проект. Отседнал съм там, докато я реновирам.

— О, значи вършиш работата лично? — пита Робърт и изрича мислите ми. Вях си представяла как Айвън седи в офис на върха на някоя сграда и казва на хората какво да правят.

— По-голямата част. Не всичко, разбира се, трябва да се занимавам и с продажбите. Но основните неща — да. Всъщност това е единственият начин да спечелиш. Трябва да си изцапаш ръцете.

— Е, как се справяш, ако едновременно трябва да работиш по няколко имота? — Притеснявам се да не си помисли, че го разпитвам, но наистина ми е любопитно.

— Затова не го правя. Взимам само по една къща. Големи проекти. И аз управлявам всеки лично.

Алис изглежда малко унила. Някак си, вместо да се представи като Харви Уайнстейн, приятелят ѝ ни позволи да си мислим, че е Боб Строителя. Аз, от друга страна, съм доста впечатлена и усещам, че и Робърт също.

Робърт винаги е харесвал идеята за обновяването и продажбата на къщи. По едно време говореше за това като алтернативна кариера, ако с актьорството не се получи. Естествено, Той не разбира нищо от строителство, едва може да смени щепсел. Мисля си, че си представяше как се носи из къщата и избира цвят за стените и гранитни плотове по цял ден.

Той с удоволствие разпитва Айвън за тайните на бизнеса му и Айвън като че ли няма нищо против. Обръщам се към Алис и изричам тихо: „Много е готин“ и макар да виждам колко е подразнена, че той не се представи като холивудски магнат, е доволна, че го харесваме.

— Отивам до тоалетната — обявява тя, когато настъпва затишие в разговора. — Пола, ела с мен.

Алис никога не е правила така. Никога не се е опитвала да започне с мен женски разговор или да се прави на моя най-добра приятелка. Затова съм любопитна. Следвам я към дамската тоалетна. Слава богу, тя не очаква да влезе в кабинката с нея, защото това би било прекалено. Щом вратата се затваря, тя ме сграбчва за ръката.

— Харесваш ли го? Хубав е, нали? Казах ти. — Тя изглежда доста превъзбудена.

— Изглежда много приятен. Не каквото очаквах.

— Той подценява историята с филмите, естествено...

— Мисля, че има много впечатляваща работа — прекъсвам я аз.

— Е, щеше да е по-добре, ако имаше постоянна къща, но той живее така след развода си, защото било по-разумно.

— Има ли деца? — Търся някакви недостатъци, защото знам вкуса на Алис към мъжете. Все трябва да има нещо.

— Не... Пола, не казвай на никого, дори на Роби все още... — Тя хваща и двете ми ръце. И веднага разбирам какво ще последва.

— Бременна съм.

Правя това, което всеки би сторил при тези обстоятелства. Не мога да не погледна към корема и. Нищо. Буквално е хлътнал.

— Еха. Алис... това е... радваш ли се?

— Разбира се! Стана случайно, разбира се, но само си представи — ще имам бебе! Айвън ще трябва да си намери жилище по-скоро от очакваното, разбира се...

— Той какво мисли за това?

— Още не съм му казала. Не съм влязла във втория месец...

— Но ще му кажеш, нали?

— Разбира се! Просто изчаквам малко.

— И според теб той как ще го приеме? — Не можах да не попитам. Познавам Алис достатъчно добре. Търся някакъв капан. Макар че вълнението ѝ изглежда истинско. И ако смята да използва бебе, за да бетонира една връзка, нямаше ли да го направи с мъж, за когото си мисли, че ще ѝ осигури живот в лукс?

— Ще е голям шок, защото сме заедно от съвсем скоро, но честно да ти кажа, мисля, че ще е възхитен. Той винаги е искал деца. Бившата му жена не е можела... направили са сума ти инвитро, всичко.

— А къде е тя сега? Къде е уловката? Да не е още женен за нея?

— В Девън. Тя се е омъжила повторно. Запознах се с нея. Дойде със съпруга си на сватбата на племенницата му. Изглежда мила, но скучна. Тя е офис мениджър.

— Добре.

— Няма ли да ме поздравяваш? — пита внезапно, сякаш готова да се разплаче.

— Разбира се! Поздравления! Извинявай, просто беше такава изненада...

— Толкова съм щастлива, Пола, наистина.

Прегръщам я. Усецам тялото ѝ — кожа и кости.

— Не ти се карам, но трябва да започнеш да ядеш. Никакви диети повече и ровене из чинията, сякаш не забелязваме, че нищо не хапваш.

— Добре!

Вдигам вежда към нея.

— Не се шегувам. Ако искаш това бебе, трябва да живееш здравословно.

— Да, добре. Обещавам.

— Не мисли, че няма да те проверявам. И спри с електронните цигари. Сериозна съм. Господ знае какво има в тях.

Тя кима като послушно дете и аз си мисля, че може би тази нова динамика между нас може да проработи. Аз я командвам, а тя ми позволява. Харесва ми.

— Искаш ли да дойда при лекаря с теб?

Лицето ѝ се озарява и изглежда с десет години по-млада.

— Ще го направиш ли? О, боже, Пола, ще съм много благодарна. Никоя от приятелките ми не живее наблизко.

Сдържам се и не питам: „Какви приятелки?“. Знам, че през годините тя отблъсна повечето от тях заради надменното си отношение и начина, по който използва хората. Внезапно това ми се струва много тъжно. Алис. Целият ѝ живот. Може би това наистина ще я промени.

— Аз го харесвам — казва Робърт в таксито към дома. — Изглежда свестен тип.

— И аз много го харесвам. Подходящ е за Алис. Може би с него вече ще се получи.

— И по-странни неща са ставали — казва той, но аз не се сещам за много такива.

40.

Гледаме епизода, в който Мелъди съобщава на Харгрейвс, че най-сетне е бременна. Робърт е изключително доволен от себе си. Явно си мисли, че играта му — шок, неверие и после радост — заслужава награда. Саския минава през репликите с елегантността, с която впрегатен кон танцува балет, и прави физиономии, които — мога само да гадая, разбира се — внушават облекчение и щастие.

Тази сутрин отново излях литри пот до нея. Мисля си, че след като всичко излезе наяве, може да продължа този курс. Невъзмутимо да си го посещавам, докато тя не усети, че трябва да напусне. Вероятно дори да ѝ прошепвам: „Този град не е достатъчно голям за двете ни“, докато тя се опитва да релаксира. Знам, че може просто да се включи в по-ранната или по-късната група, или пък да отиде някъде другаде, по пак ще си е малка победа. Знам колко много обича тази своя рутина през уикенда.

Знам и че ме чака забавление, защото тя ми писа вчера: *Казах на Р за С и Дж!!! Той е бесен! Това вече ще извади котката от гълъбарника хаха!!! Устоях да не и изпратя поне пет отровно саркастични отговора и писах само: Хаха!!! Невероятно!!! Нямам търпение да видя в какво настроение ще се прибере тази вечер хаха!!!* Мислех си да добавя още удивителни или още едно „хаха!“, но се въздържах, за да не се усети, че ѝ се подигравам.

Нямах възможност да я попитам преди курса, но още щом идва при мен в кафенето (изкъпана), започвам с въпросите. Какво точно му е казала? Той съсипан ли е? Съгласил ли се е да не отива при Саманта и да не ѝ казва, че знае?

Разбира се, тя е имала време да подготви отговори.

— Отидох в гримьорната му — казва тя, ококорена, за да имитира вълнение. — Което, както предполагаш, беше изненада за него! Не можеш да ме видиш често там!

Ама разбира се, Саския. Естествено.

— Саманта я нямаше, затова знаех, че няма да ги изненадам... нали се сещаш...

Тя изчака да потвърдя, че да, сещам се.

— Казах му, че предния ден съм минала покрай прозореца на нейната гримьорна — тя е на приземния етаж — и съм я видяла с Джес на калъп. Трябваше да му видиш физиономията! Казах му, че според мен заслужава да знае, като се има предвид, че рискува брака си заради нея.

Успявам да изобразя удоволствие.

— И той какво каза?

Саския попива уста със салфетката си, после я оставя в скута си.

— Ами, започна да псува. Доста псува. После продължи с това какво копеле бил Джес и аз казах: „Но вероятно той дори не знае за теб и Саманта. Тя едва ли му е казала“.

— Гениално.

Тя се усмихва. Като котка, изяла сметаната.

— И аз така си помислих. Но с две думи той беше бесен. Грабна телефона си, сякаш за да й се обади веднага, затова започнах да го умолявам.

Тя възприе молитвена поза, събра длани и започна с тънко гласче:

— „Моля те, Робърт, не казвай нищо. Те ще разберат, че съм ти казала аз“. О, забравих да ти спомена, че му казах, че са ме видели. Саманта погледна през прозореца и очите ни се срещнаха за миг. Казах му, че съм се усмихнала и съм й помахала, сякаш нищо не се е случило, но ако разбере, че Роби знае... Робърт... ще разбере, че съм била аз...

— И той се върза?

— Отначало не. Наложих се да обяснявам, че и без това усещам как половината от екипа ме мразят и не бих могла да понеса, ако наистина дам на някого от тях конкретна причина за това...

Сигурно си мислите, че вече съм се разсмяла, нали? Горда съм със себе си, че се овладях. Просто отпих голяма глътка от сока си. И я задържах в устата си.

— ... Както и да е, накратко, казах и нещо от рода, че трябва да се уверя напълно, преди той да започне да сипе обвинения. О, и тогава просто за всеки случай добавих: „Не искаш да се сбиеш с Джес, нали? Така че по-добре да имаш всички факти, преди да направиш нещо“. Е, той пребледня, сигурно си представяш.

Засмях се уж от удоволствие, но някак си жестоко.

— Обзалагам се.

— И после, разбира се, той се съгласи, че не бива да прибързва. Обещах му да си държа очите и ушите отворени и да му докладвам. Дори му казах, че ще се опитам да поговоря със Саманта за Джес, без тя да заподозре нещо, само за да видя какво ще каже за него.

Историята започва да става доста неравна. В нея има дупки, достатъчно големи, за да мине камион. Питам се дали е така, защото няма толкова опит, колкото си мисли, или просто си въобразява, че съм лековерна и може да ми пробута всякакви глупости.

— Но тя знае, че ти знаеш, нали? Или поне Робърт така си мисли. Няма ли да се притесни, че ако започнеш да говориш с нея за Джес, тя ще разбере какво целиш?

Саския се изчервява за част от секундата, но после се възстановява.

— Да, разбира се, но аз разчитах, че той няма да мисли логично и ще види в предложението ми спасителен пояс, в който ще се вкопчи.

Възнаграждавам я с широка усмивка. Искам да реши, че е победила.

— И той се е вързал, доколкото разбирам. Е, браво на теб.

— Беше звездно представяне — казва тя. — Наистина се гордея със себе си.

— Е, сега какво?

— Опитвам се да измисля нещо. Трябва ми помощта ти — ти си много по-умна от мен. Очевидно ще трябва да продължаваме с това, но не искам да прекаля и той да отиде да я разпитва.

Преструвам се, че мисля.

— Но нали все пак искаме наистина да скъса с нея.

— Да, но без тя да реши, че е защото съм ги видяла. Всъщност не ми пука какво мисли за мен, но не искам да се изправям пред гнева на Джес.

— Тогава... — Взимам латето си и отпивам голяма глътка, просто за да я накарам да чака. Винаги си поръчвам и кафе и портокалов сок с обяда. Нищо чудно, че винаги тичам в тоалетната, щом се прибера. — ... Имаме два варианта. Или ти му казваш, че си говорила със Саманта и това с Джес е било мимолетно. И е свършило съвсем бързо. Тогава той може просто да ѝ прости и да си продължат

постарому. Или... ако искаме да посеем добре съмнението в ума му, ще трябва да караме все така, но без да пришпорваме нещата дотам, че да се скара със Саманта. Не и докато ние не решим, че е настъпил моментът.

— Точно така — казва тя. — Но все още нямам представа как.

— Мисля, че засега можеш само да му кажеш, че не си успяла да говориш с нея насаме, да го притесниш мъничко и после може би да му подхвърлиш нещо от рода, че си я чула как пита някого къде е Джес, или е казала, че отива в гримьорната му, за да репетират репликите си например. Просто достатъчно, за да подхраним параноята му. Той ще стане досаден и подозрителен и да се надяваме, че това ще я подлуди. Особено след като знаем, че всъщност не е направила нищо. Е, освен очевидното.

— Добре, ще се постарая. Това е толкова вълнуващо, хаха!

— Трябва да знаеш, че съм ти много благодарна.

— О, нищо работа — казва тя приповдигнато. — Готова съм на всичко, за да ти помогна. Това не бива да му се размине. А ти как се справяш?

Свеждам поглед.

— О, нали знаеш. Болка, разочарование. Гняв. Предимно гняв.

— Добре е, че си гневна.

— Нямам търпение всичко да свърши. Честно казано, просто искам да се махне от живота ми — е, възможно най-далеч, при положение че имаме дъщеря. Вече нямам абсолютно никакви чувства към него. Никакви.

— Не съм изненадана. И как се държа той в петък вечер? Изглеждаше ли като човек, който току-що е разбрал, че любовницата му си има още някого?

— Всъщност наистина изглеждаше странно. Зачудих се дали ти не си му казала нещо.

О, моля ви се. Да се правя на пълна идиотка е най-малкото унижително. Гледам как на лицето ѝ се разлива самодоволна усмивка.

— Хаха! Видя ли, поразтърсила съм го!

Усмиввам ѝ се. Да, Саския. Да, разбира се, че е така.

41. САСКИЯ

Кукичка, корда и плувка. Наистина трябваше да получи някаква награда за изпълнението си. Пола е готова да повярва на всичко, лапа всяка дума като гладно куче. Буквално се гордея със себе си. Просто ми се ще да споделя успеха си с някого. Някак не ми се струва истински, когато само аз знам за това.

Мисля, че направих достатъчно. Няма нужда да добавям още масло в огъня. Тя е на ръба да го изрита. Той си има скривалище, място, където да избяга, когато тя го стори. Всичко се нарежда.

Опитах се да го убедя, че не бива да идва на партито. Мисля, че това ще е като посипване на сол в раната за Джоши — не че той ще го осъзнае, поне не и тогава. Но ми се струва ненужно жестоко. Роби казва, че Пола настоявала да дойдат. Разбира се, тя се надява да го види със Саманта в действие. Той просто е объркан от внезапното й желание да съсипе социалния му живот. Опитах се да й кажа, че ще е адски скучно и че Саманта вероятно няма да дойде, но как би могла да устои на изкушението?

Слава богу, че Пола не е от жените, които биха се разправяли лично със Саманта. Представете си само! Цялата тази история да гръмне в лицето ми! Роби ще разбере какви съм ги наговорила! Аз просто ще трябва да отрека всичко. Достатъчно добра актриса съм. И той ще ми повярва.

Дори не смятах да каня Саманта. Дори и Роби, ако става на въпрос. Опитах се да кажа на Джоши, че може би ще е най-добре да сме само с най-близките си приятели, да бъде по-интимно, но той не се съгласи. Поканил е буквално всички, които някога съм срещала. Ще е като епизод от „Това е твоят живот“.

Все пак ще трябва някак да го изтърпим. И щом свърши, обратното броене ще започне наистина.

42. ПОЛА

Не съм виждала Джош от онази вечер. Нямаше възможност, пък и е твърде опасно. Главата ми е пълна с образи на нас двамата и какво искам да правя с него. И той с мен. А и наистина искам да изчакам. Искам да мога да погледна Робърт и Саския в очите и да кажа: „Аз никога не бих направила това, което вие ми причинихте“. И искам да е истина.

Говорим си всеки ден. Планираме големия си ход. Уточняваме историята си. Сега, след като знаем, че вече си имат гнездо, няма паника, че Джош ще трябва да се изнесе веднага от къщата. Той все още настоява, че ще я продаде и ще даде на Саския половината пари, но аз не спирам да му повтарям да изчака. Да не прави нищо прибързано.

О... и най-хубавата новина: изглежда Джош ще може да си уреди друга работа. Продуцентската компания, която прави „Фермерът Джайлс“, ще започва друг сериал и се нуждае от опитен човек. Той си поговорил неофициално с шефката на продукцията — която познава добре — и мисли, че може да я убеди, че на този етап „Фермерът Джайлс“ може да бъде продуциран от всеки (сигурна съм, че не го е казал точно така, но това беше смисълът, струва ми се), но „Една нощ“ — трилъър от шест сезона, който току-що бил поръчан от Канал 4 — се нуждае от внимателно управление. Тя като че ли се въодушевила. Той само трябвало да намери кой да го замести във „Фермерът Джайлс“.

Не обсъдихме какво ще се случи между нас, когато всичко това свърши. Ако нещо изобщо ще се случи.

Партито е в петък вечерта, след снимки. За мой късмет Робърт има почивен ден и затова радостно му казвам, че ще можем да отидем заедно и няма да трябва да чакам пред студиото като някоя фенка. Той е много объркан от факта, че изобщо искам да отида. Продължава да твърди, че предпочитал да прекара една спокойна вечер на дивана.

— Винаги си искал да ходиш на купоните — казвам, когато той го повтаря за трети път, като си мисля: „Или поне искаше, преди да

започна да се самопоканвам.“

Той въздиша.

— Просто нямам настроение. Достатъчно им гледам физиономиите на работа.

Сега се разхождаме — по мое предложение, но той се съгласява с готовност. Разходката до беседката през кафенето вече не ми е достатъчна, затова тръгваме на юг и нагоре през Примроуз Хил, а после надолу през Риджънт Парк. Денят е хубав. Слънчев, но с лек полъх на есен във въздуха. Усеца се като ново начало.

— Но аз не ги гледам. Моля те. Имам чувството, че вече никъде не ходим... — Да идем тогава на вечеря, само двамата?

— Ще идем друга вечер. Това не се случва всяка седмица. Наистина ми хареса предишния път.

Трябва да му призная, че не каза: „Бяхме там само за пет минути и ти успя да залееш блузата на Саския с питието си“. Господи, струва ми се преди цяла вечност.

— Добре — казва той. — Но пак ще вземем колата. Ще останем час, най-много, и бягаме.

— Разбира се. Както кажеш. Нека да си вземем обяд от „Виландри“ и да го изядем в парка.

Той ме поглежда, сякаш съм откачила.

— Може да завали.

— Няма. Хайде, да рискуваме.

Робърт се смее и аз съм доволна. Това може да е последният ни хубав ден заедно.

Майра ми помага да избира какво да облека. Първото ѝ предложение:

— Иди без дрехи, покажи им колко добре изглеждаш.

— Стига, бъди сериозна.

— Ами не знам — отвърща тя, докато трупа чинии на купчина. Училището пак започна и всяка сутрин е лудница, точно след като оставят децата. Известни сме в квартала като много толерантни към бебетата и малките деца, затова изтощените млади майки често се отбиват, след като са помахали за довиждане на по-големите си деца през училищните порти. — Какво имаш?

— Е, не мога да ти опиша всичките си дрехи. Просто кажи най-общо?

— Ами нещо прилепнало, но не курвенско. Не искаш да приличаш на проститутка, която случайно е забил.

— Нима? Защото точно така възнамерявах да се издокарам.

Тя извърта очи.

— Знаеш какво имам предвид. Трябва да изглеждаш така, сякаш знаеш колко си хубава, но не искаш да се перчиш с това.

— Четеш твърде много скапани списания — казвам аз и бърша плота под купчината, когато тя я вдига да я отнесе. — Топло ли ще е този уикенд?

— Аз да не съм ти интернет?

— Мисля, че се очаква лека топла вълна. Това ще се отрази на облеклото ми.

Спасени сме от себе си благодарение на появата на три клиентки, които се настаняват на различни маси.

— Ще те държа в течение — казвам и тръгвам към тази най-близо до вратата.

— О, непременно! — вика тя. — Няма да мисля за нищо друго!

— Хаха! — отвърщам, преди да се спра. И тогава си мисля — колко лесно стават тези неща. Един ден се смееш на някого заради дразнещ навик, а на следващия ти правиш същото.

Петъкът се оказва красив, топъл и безоблачен. Старая се да контролирам нервите си, които се опитват да вземат връх над мен. Обаждам се на Джош на отиване към работа и той отговаря, значи Саския не е наблизо.

— Наред ли е всичко? — пита ме. И двамата се притеснявахме другият да не се изплаши в последния момент.

— Да. Е, не, ужасена съм и си мислех да избягам и никога да не се върна, но ще го преодоля. А ти?

— Същото. Но и с малко въодушевление.

Той повтаря плана ни за последно — личи си, че е продуцент, — опитваме се да предвидим вероятни обрати и да решим как да реагираме при всеки от тях, ако някой случайно ни прекъсне, ако Саския или Робърт откажат да влязат в стаята, ако избраната от нас

стая (кабинетът на Джош на приземния етаж, два дивана, но достатъчно далеч от всекидневната и кухнята, където ще е партито) е заета от случаен гост. Главата ми бъка от всякакви възможности.

Естествено има и сценарии, при които не можем да реагираме — ако един от тях се почувства зле и реши да се прибере да си легне, — което ще означава да отменим операцията. Това ми се струва най-лошата възможност. Сега, след като се реших да го направя, нямам търпение да се приключва. Искам да продължа живота си.

Преди да тръгна сутринта, закусвах с Джордж, която има почтен ден, защото ще се сбогува с Елайза, която заминава за университета следващия уикенд (записа Публична реч в Кардиф), и започва в новия колеж след седмица. Затова и е станала толкова рано, защото ще пътува до Лийдс с влака. Този уикенд няма да работят, само ще се забавляват. Трябва да спра да мисля истерично, например: „Това може да е последният уикенд на нейната невинност.“ Тя ще се върне едва в понеделник вечерта и каквото и да се случи тази вечер, със сигурност дотогава с Робърт ще сме се разбрани как да ѝ го съобщим. Той ще е разбрал, че връзката ми с Джош е лъжа и че знаем за него и Саския от месеци. Няма да има причина да ми прави сцена.

Престарявам се и ѝ приготвям огромна закуска от яйца боб и препечена филийка.

— О, мамо, това е прекрасно, но няма начин — казва тя, когато се домъква и се тръшва до масата.

— Ще ти държи сито, в случай че няма храна във влака.

— Във влака няма да има никаква храна. Това е втора класа — едва ли ще предлагат храна. Ще имаме късмет, ако тоалетните работят. Ще си направим сандвичи, забрави ли?

— Още по-добре тогава. Изяж това и няма да се изкушаваш да си изядеш всичките сандвичи още през първия половин час.

— Ще изям яйцата — казва тя и после омита всичко като вълк. Гледам я с такава гордост, сякаш излиза на сцената, за да получи награда.

— Видя ли — казвам, когато вилицата ѝ издрънчава върху празната чиния.

Тя стене.

— Ти ще си виновна, ако ми стане лошо във влака.

Навеждам се към нея и я прегръщам, а тя е твърде преяла, за да ми избяга.

— Забавлявай се. Не прави нищо, което... е, знаеш какво.

— Добре. Или по-скоро не. Какъвто там е правилният отговор. Кога ще стане татко?

— Нямам представа. Но го събуди, преди да тръгнеш. Ще му стане криво, ако не ти е казал довиждане.

— Връщам се в понеделник — казва тя с тон, от който струи: „Не преувеличавай!“

— Знам. Обади се по някое време. Просто да знаем, че си стигнала без проблеми.

Преди да си тръгна от работа, Майра ми изчита лекция, която в общи линии се свежда до следното: всички са лъжливи, манипулативни копелета и аз не бива да забравям това и да се пазя. Освен от Джош, разбира се, който изглежда свестен и когото с радост би взела от ръцете ми, ако реша, че не го искам.

— Благодаря — казвам. — Ще го запомня.

Когато се прибирам от работа, се преобличам, слагам пак маратонките и отивам да тичам. Разходката от кафенето — която отдавна вече правя без прекъсване — сега ми се струва само загривка за основното събитие. Тичам надолу към парка, опитвайки се да си прочистя главата и да се концентрирам върху тропота на стъпките си и ритъма на дишането си. Безнадеждно е. Умът ми е така объркан — истинска каша от страх и вълнение.

По едно време изпаднах в истинска паника и реших, че ще се обадя на Джош и ще се откажа от цялата история. Дори стигнах дотам, че седнах на една пейка и извадих мобилния от джоба си. Спря ме съобщение от Саския, което си стоеше на екрана и ме гледаше, когато отключих клавиатурата.

Нямам търпение да те видя тази вечер!! Имам да ти разказвам много за Р и С!! Трябва да се измъкнем за пет минути!! ХХХ

Пъхам отново мобилния в джоба с цип и продължавам да тичам.

Робърт прави кафе, когато влизам, след като е обикалял магазините.

— Искаш ли? — пита ме той, когато се появявам със зачервено лице и потна на прага на кухнята.

— След минутка. Първо да се изкъпя.

— Докъде стигна този път? — пита той, когато се появявам отново с кърпа на главата. Пак включва машината и тя започва да ръмжи, докато вари кафето. Робърт така и не схвана факта, че предпочитам разтворимо. Мисля, че го смята за преструвка.

— Само до края на Риджънт Парк и обратно.

— „Само“? — Смее се. Знам какво намеква. Винаги съм имала навика да подценявам всяко свое постижение.

— Добре де, не „само“. До края на Риджънт Парк и обратно.

— Така е по-добре. — Вдига вежда, за да ми покаже, че се шегува, а не е снизходителен, нали разбирате. Това си е стар навик между нас и започна, защото той смяташе, че винаги подценявам направеното от мен. И беше прав.

Не бързам с подготовката. Искан да изглеждам възможно най-добре. Накрая обличам лятна рокля до коляното с тясна горна част и разкроена пола. Знам, че трябва да взема жилетка, защото може да застудее по-късно, но доколкото е възможно, смятам да показвам загорелите си рамене на всички заинтересувани. Издухвам си косата и я разресвам до блясък. Добавям втори пласт спирала. Обувам високи обувки с изрязани носове, които купих специално за повода.

Когато приключвам, се поглеждам в голямото огледало. Същото, в което се видях гола в нощта след гостуването на Алис. Наистина съм претърпяла трансформация, но за щастие осъзнавам, че ако си позволя да се разплача, ще се наложи да се гримирам отново, а нямам време за това, така че се съвземам точно навреме. Ще си позволя обаче да изпитам гордост от себе си. Заслужавам го.

— Изглеждаш страхотно — казва Робърт, когато се появявам. Той тъкмо излиза от банята, но знам, че ще е готов за десет минути. Трябва само да си изсуши косата и да ѝ поръси малко кафява пудра, за да изглежда по-гъста. Питам се дали остава по ръцете на Саския в пристъп на страст. Налага се да потисна смеха си.

— Благодаря.

Умирам за чаша вино. Имам нужда от всичкият кураж, на който съм способна. Спирам се обаче. Много е важно точно тази вечер да съм с ясна глава.

Джош е сложил цветни светлини на дървото пред къщата. Или поне предполагам, че е той. Не мога да си представя Саския на стълба. Мястото изглежда вълшебно, когато спираме отпред. Виждам, че неколцина от гостите вече са пристигнали, ако се съди по колите. Намираме си място надолу по улицата и се връщаме пеша. Още усещам аромата на орловите нокти, макар че е почти есен. Сърцето ми бие като чук върху много упорит гвоздей. Имам чувството, че ако погледна надолу, ще видя как бумти в гърдите ми в опит за бягство. Вдишам и издишам бавно, за да се успокоя.

Джош и Саския са на входната врата, като домакини в клуб. Разбира се, не бива да забравям, че Робърт не знае, че съм приятелка със Саския, а тя смята, че и Джош няма представа. С нея обсъдихме това при последната ни среща. Да, в дружески отношения сме, ходили сме веднъж на кафе, но не сме приятелки. Не сме се виждали оттогава.

Джош би трябвало да съм го виждала само веднъж, на предишното парти. Решавам да съм любезна, но не прекалено. Без големи показни жестове и прегръдки. Просто: „Благодаря за поканата. Много се радвам, че съм тук“. Като че ли всички се избягваме така, както всеки смята за уместно. Струва ми се, че единствено Робърт е в пълно неведение. По своя си наивен начин той просто вярва, че има връзка с жената с червената рокля с презрамки и ще се измъкне от това невредим. Почти ми е жал за него.

Саския ми смига, когато тръгвам по коридора. Сервитьорът — всъщност веднага ми споделя, че е един от куриерите в сериала, но заработва допълнително към мизерната си заплата — ми подава чаша с нещо пенливо и аз я приемам, преди да се сетя да откажа. Помня, че Джош спомена за кетъринг и сервитьори, уж за да убеди Саския, че партито няма да я ангажира с нищо, но всъщност за да може да посвети цялото си внимание на нашия план и същевременно да има кой да се грижи за гостите.

Планът е следният. Оставяме партито да се вихри и Саския и Робърт да ударят по едно-две питиета. Решихме, че ще е полезно преценката им да е леко замъглена. Щом всички започнат да се забавляват и Джош е посрещнал вече гостите, ние — поотделно — някак ще накараме партньорите си да ни последват към кабинета на

Джош. Той ми описа най-подробно къде се намира — аз се ужасявам, че няма да успея да го открия веднага и ще прецакам всичко, — но той ми обеща да ми го покаже предварително.

Джош смята, че ще е лесно да примами Саския с обещанието за изненада за рождения ѝ ден. Аз не съм толкова уверена за Робърт. Ако той тъкмо разказва някаква история на запленена публика, когато усетя знака на Джош (съвсем леко побутване по гърба), не знам как ще го убедя да напусне зрителите си и да дойде с мен. Мисля си, че трябва да се престоря, че има спешен случай. Да го накарам да си помисли, че ще направя някаква сцена, ако не дойде. Ще го изложя някак.

Щом ги заведем в кабинета (а потенциалът толкова много неща да се объркат още преди този етап е безкраен), с Джош ще седнем един до друг на едно от малките канапета, ще се хванем за ръце и той (слава богу, не съм сигурна, че аз бих се справила) ще каже: „Седнете, с Пола искаме да ви кажем нещо...“

Нямам представа, разбира се, как ще реагират те. Дали някой от тях няма да каже: „Всъщност ние също сме заедно, какво ще кажете за това?“ или — и в случая на Робърт ми се струва по-вероятно: „Как можа? Аз съм съсипан“. Обмислихме и вероятността единият да изфучи навън и да го обяви на гостите, но и двамата усещаме, че са твърде горди и биха предпочели те да са изневеряващите, а не измамените. И двамата искат хората да ги мислят за желаните, а не за онези, които са били пренебрегнати заради някой по-секси.

Ако признаят за връзката си, тогава според плана казваме: „Хванахме ви! През цялото време знаехме и просто се престорихме, че сме заедно, за да ви принудим да признаете“. Ако отрекат, става малко по-сложно. Ние все пак ще спускаме мехура им, но няма да ги накараме да се издадат. Затова решихме в този случай да им дадем една нощ да се попържат (и вероятно да се почувстват така, както накараха нас да се чувстваме; не че си въобразяваме, че не искат да ни загубят, малко е късно за това, но може да се почувстват глупаво и че са станали за смях) и тогава, на следващия ден, ако никой не си признае, ще им кажем, че всичко е било представление. И ние знаем. Знаем от векове. И готово.

И в двата случая, докато отидат на работа в понеделник и Джорджия се върне у дома, ще трябва да сме потушили всякакво подозрение, че ние с Джош сме кръшнали, а Робърт и Саския ще бъдат

принудени да си признаят. Как ще се оправят след това си е тяхна работа.

Там сме едва от пет минути — аз говоря с една жена на име Клеър, която работи в реквизита, а Саския и Робърт са сред голяма група наблизно, съставена предимно от актьори, доколкото виждам, — когато Саманта влиза. Поглеждам към Саския и тя извива вежди. Саманта поздравява всички — включително Робърт, защо да не го поздрави? — с ентузиасирана целувка по бузата. И всички — включително Робърт — явно се радват да я видят. Тя очевидно е харесвана. Помня как Саския твърдеше, че имало клюки, и затова решавам да измъкна това от нея, преди нашето голямо разкритие. Искам да видя докъде може да стигне. Искам да се закопае още повече.

Тя ме поглежда отново и аз ѝ кимам леко, в смисъл: „Да идем ей там“. И казвам на Клеър, че ще отскоча до тоалетната, като се надявам, че Саския ще ме последва веднага. Когато стигам там, тя е точно зад мен.

— Да идем в градината — казва ми. — Ще е странно да ни видят как излизаме заедно от тоалетната.

Права е. Следвам я през кухнята към задната врата. Все още е достатъчно топло и няколко души се разхождат из красивия заден двор. И тук има цветни светлини и от малки колонки звучи приглушена музика.

— О, Господи! — изписква тя, когато сме достатъчно далеч, за да не ни чуе никой. — Видя ли как го целуна?

— Честно казано, тя целуна всички.

— Така е — отвърща Саския и маха на едно момче с поднос с напитки, което тъкмо се появи в градината. Не е същото, с което говорих по-рано, но предполагам, че и то е от продукцията. Взимаме чаши и оставяме празните на подноса.

— Благодаря — казвам аз. Саския дори не го поглежда.

— Но е малко по-друго да целува него, не мислиш ли?

— Предполагам, че едва ли би могла да целуне всички, а да пропусне него. Това би изглеждало странно.

Виждам, че Саския започва да ми се ядосва. Искане да се вържа на приказките ѝ.

— Е, както и да е... — казва тя леко сърдито.

Опитвам се да отговоря на настроението ѝ.

Е, давай, какво искаше да ми кажеш?

— О, това ли — отвърща, вече не играе. — Ами нищо особено.

— Стига де, не можеш да ме оставиш така. Кажи ми!

Тя отстъпва.

— Тя поиска да си смени гримьорната. На първия етаж. Където е гримьорната на Робърт, както знаеш.

От годините разговори за сериала знам, че гримьорните на първия етаж се смятат за много по-престижни от тези на приземието. Те са по-големи, по-усамотени и нямат прозорци, през които да зяпа всеки. Рано или късно, според Робърт, всички нови актьори се осмеляват и молят да ги преместят горе. Но няма нужда да показвам на Саския колко добре съм осведомена по този въпрос.

— Леле.

— Нали! И разбира се, аз посях семето в ухото на Робърт, че го прави, защото съм я видяла с Джес и иска повече усамотение. Можеш да си представиш реакцията му.

Правя „изумена“ физиономия.

— Гениално. Сега наистина ще се разстрои.

— Мисля, че вече и без това се е изморил от нея. Но между нас да си остане. Е, очевидно е между нас де, хаха! Защото никой друг не знае, нали?

— Наистина ли, защо?

— Ами имам чувството, че тя е доста изискваща. Прави се на примадона.

Мисля си за откритата, дружелюбна жена, която поздравява всички, сякаш наистина се радва да ги види.

— Представям си.

— И защото е толкова млада, нали се сещаш... Мисля, че започва да го дразни.

— Той ли ти го каза?

— Не с тези думи. Но си личи по лицето му, когато говори за нея.

— Тогава може би историята с Джес ще му дойде в повече.

— Точно така. Предполагам, че ще я зареже до седмица. И тогава ще можеш да направиш твоя голям жест и да го изриташ на улицата.

Ти все още искаш да го направиш, нали? Макар че Джорджия е още у дома?

Не съм сигурна дали аз съм ѝ казала за резултатите на Джорджия, но го пускам покрай ушите си.

— Определено. Тя е на осемнайсет. Има месеци до следващите изпити. Ще може да се справи с това. Особено, ако той не хукне право в прегръдките на някоя друга.

— Радвам се за теб. Женска сила, хаха!

— Хаха! — казвам. Хаха, наистина. Хахаха, всъщност. Хахахахаха!

43. САСКИЯ

Какво минно поле е това парти. Джоши и представа си няма! Е, естествено!

Опитвам се да не забравям какво на кой (или на кого???) съм казала. С кого съм приятелка. (С кой съм приятелка? Не, Саския, така не е правилно.) Най-доброто, на което съм способна, е да се усмихвам и да говоря за времето.

Джоши е свършил страхотна работа, трябва да му го призная. Къщата е красива. Ще ми липсва — нямам думи да ви опиша колко. Толкова любов съм вложила в нея. Той нае фирма за кетъринг и те направиха убийствени хапки. В нашата кухня! Очевидно са дошли с необходимите продукти, приготвили са невероятната храна и са почистили след себе си. Сигурна съм, че е струвало цяло състояние.

Той е наел и тримата най-нови куриери в сериала — забравих им имената, две момчета и едно момиче. Твърде невзрачни, за да пробият като актьори — сега се правят на сервитьори, обикалят с табли с шампанско и чаши с газирана вода. Не че някой пие вода, хаха! Нашите партита са прочути с пиячката си. На следващия ден винаги има дълга манифестация от хора, които идват да си вземат колите, защото са били твърде пияни на тръгване. Обикновено аз се крия на горния етаж и се преструвам, че не съм ги видяла, защото не съм особено бляскава с махмурлук.

А махмурлуците стават много по-лоши, след като навършиш четирийсет, само това ще ви кажа. Господи, на колко съм всъщност сега? На четирийсет и три? Четирийсет и четири само след няколко дни. Не ми се мисли за това. И наистина се опитвам да не мисля, за да не взема да се изпусна неволно. Джоши знае, разбира се. Роби никога не е питал, затова си трая. На толкова години си, на колкото се чувстваш. Или поне на толкова, на колкото те мислят останалите. Макар че напоследък започна да ми се иска да бях махнала само две години вместо пет преди толкова много време. Предпочитам хората да мислят, че изглеждам добре за възрастта си, а не че съм малко

попрецъфтяла за трийсет и осем. Все пак не мога да направя нищо по въпроса. Представете си какво ще настане, ако си призная!

Избягвам Роби възможно най-много, без да изглеждам нелюбезна. Винаги правя така — той също, — тъй като всички си мислят, че не се харесваме. Но мисълта, че е в къщата, ми носи приятна тръпка. Сексът винаги става по-добър, след като сме били тук заедно. Не че е нужно да става по-добър, нали разбирате, но малко подправка не вреди, нали? Роби все ми казва как не можел да отдели очи от мен, колко много искал да ме има тук и веднага, въпреки последствията.

Нахраних Пола с още „клюки“ за Роби и Саманта. Тя се върза на приказките, че той се отегчавал от нея, и аз се зачудих дали не е решила да се престори, че нищо не е станало. Да го пусне от кукичката, без той изобщо да разбере за опасността. Но е направена от по-друго тесто, мисля си. Решила е да си върне живота.

Джес не беше поканен, между другото. Това се смята за един от най-големите гафове при всяка продукция — особено при дългите сериали с редовни участници, — да поканиш всички, освен един. Но сякаш всички сме подписали тайна клетва. Никой не му е споменат за купона и никой няма да го направи в понеделник. Все едно никога не се е състоял. Той е твърде непредвидим. Може да започне бой и в манастир (макар че, ако трябва да съм честна, някои монахини са доста чевърсти, хаха!) и не исках никой да ми разваля вечерта.

А тя е приказна, наистина. Всичките ми приятели са се събрали, за да празнуват рождения ми ден. Толкова много обич. И знам, че ще е за последно. Сигурна съм, че с Роби ще правим великолепни партита в апартамента, не ме разбирайте погрешно. Възнамерявам да го превърна в място, където всеки би искал да отиде. Но няма да имаме толкова пространство или такава градина. Поне за известно време. Няма да е същото.

Затова трябва да се насладя на това за последно. Преди да взривим всички.

Все още съм в градината и си говоря с Грейс, жената на Дейвид (самия фермер Джайлс) за печива — тема, по която не зная нищо и нямам мнение, но на нея явно ѝ е интересна, — когато чувам някакъв вик отвътре, следван от смях и възклицания. Настъпва осезаема

промяна в атмосферата и аз разбирам, просто знам, че нещо се е случило.

— Ще проверя какво става — казвам на Грейс, доволна, че имам повод да се измъкна.

Не знам какво очаквам да видя. Хората се обръщат към мен, когато влизам. Сякаш всичко е на забавен кадър. Като в уестърн, когато пианистът се навежда над капака и всички се обръщат, за да се втренчат в непознатия, който току-що е влязъл в бара.

Инстинктивно поглеждам към Роби в тълпата. Той стои до вратата на кабинета на Джоши, а лицето му изразява смесица от неверие и гняв.

Влизам по-навътре в стаята, пробивам си път през тълпата, за да видя какво става.

44. ПОЛА

По дяволите, мамка му!

Това не трябваше да се случва.

След разговора със Саския в градината се върнах вътре и се опитах да открия кабинета на Джош. Исках да съм възможно най-подготвена. В другия край на стаята Робърт говореше с непознат за мен мъж. Ако ме е забелязал да се измъквам да говоря с нея, то с нищо не го показваше.

Тръгнах покрай групите от хора в дневната, отворих първата врата, до която стигнах, но се оказа, че е килер. Следващата водеше към стълбище. Тръгнах към третата врата, като си мислех, че трябва да е тя, когато усетих, че Джош е до мен.

Ето насам е прошепна той. Тръгна през четвъртата арка и аз го последвах, като бързо се огледах дали някой ни е забелязал. Там имаше врата вдясно, спомних си, че е за банята, където говорих за първи път със Саския. Джош отвори вратата в дъното и влезе. Уверена, че никой не може да ме види тук, аз го последвах. Затворих вратата.

Стаята беше малка, но красива, с лавици от тъмно дърво по стените. Имаше бюро до прозореца с изглед към малката предна градина и улицата, а върху него стояха компютър и купчина сценарии. От двете страни на (истинската) камина имаше малки кожени дивани, на които могат да седнат само по двама души.

— Това е — каза той. — Та ние ще седнем тук — той посочи един от диваните — заедно.

— Добре — казах. Сърцето ми отново се разбумтя при мисълта, че наистина ще го направим.

— Чувстваш ли се готова?

Кимнах.

— Колкото мога да бъда. Постъпваме правилно, нали?

— Е, не знам, но правим нещо, което ще ни накара да се почувстваме по-добре, затова трябва да е добра идея.

— Сигурно.

Той сложи ръце на раменете ми.

— Виж, Пола, можем да се откажем по всяко време. Ако един от нас не иска да го прави, просто ще го забравим и ще чакаме те да ни кажат истината, когато решат.

— О, боже! Струваше ми се много добър план, но сега имам чувството, че съм просто отмъстителна.

— Да не забравяме, че не ние започнахме това...

— Знам. Но искаме ли да падаме на тяхното ниво?

Той отпусна ръцете си.

— Не зная. По дяволите, може би е глупава идея. Да забраним ли за всичко? Ти решаваш.

— Не зная. Не знам какво да правя.

— Аз също.

— По дяволите! Да хвърлим жребий.

За миг Джош като че ли наистина реши, че това е добра идея.

— Трябва да сме на сто процента сигурни, ако ще го правим. И при най-малкото съмнение се отказваме.

Дори не се поколебах.

— Да се откажем тогава.

Той се засмя.

— Какви сме идиоти.

— Е, поне Саския получи хубаво парти за рождения си ден.

— Ами ако е толкова благодарна, че реши да не ме напусне?

Не можах да се сдържа. Разсмях се и не можех да спра. Мисля, че и двамата изпаднахме в нещо като тиха, породена от облекчението истерия.

— Накарахме я пак да се влюби в теб! Нужни бяха само няколко плата с хапки и чаша шампанско.

— По дяволите! Какво направих?

Облегнах се на бюрото, чувствах се малко замаяна.

— Трябва да станем брачни съветници.

— Съпругата ви си има любовник? Облечете куриер като сервитьор — това ще я накара да поднови брачните си клетви за нула време.

— Недей — казах, като се държах за корема. — Ще получа инфаркт.

— Тревожете се, че съпругът ви изневерява? Предложете му малко козе сирене и домати на клечка.

Накрая вече се насмяхме. Чувствах се много по-добре. Сякаш съм отворила клапа и съм освободила напрежението.

— Добре — каза Джош накрая. — Трябва да се върнем там. Иначе всички ще се чудят къде сме.

— Сигурен ли си?

— Да.

И това беше. Почти бяхме приключили. Но тогава Джош ме хвана за ръка, когато минах покрай него към вратата — бяхме се разбрали аз да изляза първа, а той да ме последва след няколко минути, просто за всеки случай.

— Сериозно, нямам търпение всичко да свърши — каза той.

Усетих как стомахът ми се превъртя.

— Аз също.

— Това ме подлудява.

Можех да си отдръпна ръката. Можех да тръгна към вратата. Вместо това го погледнах и той задържа погледа ми с красивите си кафяви очи. Чувах приглушената музика отвън, гласове.

Той сложи ръка под брадичката ми. Не знам кой направи първия ход, кой кого целуна, но следващото, което помня, бе, че се притискахме един в друг, сякаш сме били на пустинен остров и не сме виждали същество от противоположния пол от цяла вечност.

Помните ли, когато сте били тийнейджъри и целувката е продължавала трескави двацет минути? Когато самоналожените граници означават, че излизате от нея потни, изпълнени с очакване и възбуда, но с все още относително недокоснати дрехи?

Ето такава беше.

Не знам колко дълго продължи. Знам, че беше невероятно. Знам, че бе осъществяването на всичките фантазии, които си бях позволила, откакто Джош се появи в кафенето и ми каза, че е приключил със Саския. Някъде в дъното на съзнанието ми едно дразнещо гласче не спираше да ми повтаря, че не е нито времето, нито мястото, че не бива да поемам такъв риск. Но аз не го слушах.

И тогава се чу писукане. Звук, който означаваше, че някой е видял нещо, което не бива да вижда. И вълна от смях. Някой каза „Олеле!“ доста високо.

— О, боже, извинете! — чух женски глас.

И всичко се случи толкова бързо. С Джош се отдръпнахме един от друг, като си оправяхме дрехите, но беше твърде късно. На прага се бяха събрали трима души, двама мъже и една жена, все непознати за мен, което, предполагам, е някакво облекчение. Зад тях, привлечени от писъка и вика „Олеле?“, стояха още към осем или девет души, включително Дейвид и Грейс. А в края на тази групичка, с лице, което изразяваше шок и отвращение, стоеше Робърт.

— Не е каквото изглежда — казах аз, макар че какво друго бих могла да кажа.

Видях как Робърт се обръща и се отдалечава и първият ми инстинкт бе да го последвам и да му обясня. Останах обаче на място, защото не можех да понеса да мина през подсмивващата се тълпа.

— Ще ни представиш ли на дамата си, Джош? — каза някой шегаджия, когото разпознах като актьора, който играеше наперено младо конте от селското „имение“. Неколцина се засмяха.

Чух как Дейвид се опитва да ги отпрати и бях благодарна, че повечето го послушаха. Накрая успях да погледна Джош.

— Е, забавлението свърши — каза той на останалите, сякаш току-що бе осъзнал какво се случва. — Да идем да пийнем по нещо. Видях го как оглежда тълпата за Саския, също като мен. Зърнах някъде в средата руса глава. В същия момент тя срещна погледа ми. Не направи нищо, само се извърна и позволи на тълпата да я „утешава“.

— Добре ли си? — попита ме тихо Джош.

— Не съм. А ти?

Той ме хвана за ръка, без да видят останалите на прага зяпачи, и бързо я стисна. Това повече от всичко ми даде кураж. Аз поне никога вече нямаше да видя тези хора. Джош обаче трябваше да работи с тях всеки ден — и някак да задържи уважението им като към шеф, — поне докато останеше в сериала. Дори не можех да си представя колко ще му е трудно.

— Трябва да тръгвам и... — каза той, посочвайки към Саския, която още стоеше в средата на малка групичка, сред море от ръце, които я галеха.

— Аз също.

Сведох глава и се осмелих да изляза от стаята. Чух някой да казва: „Коя е тя всъщност?“ и бях доволна заради Робърт, че все още не

са събрали две и две.

Нямаше и следа от него. Тръгнах към кухнята, като заобиколих отдалече групичката със Саския.

— Как можа? — чух я да пици и предположих, че Джош е отишъл при нея. Всички отново притихнаха, запленена публика. Саския, разбира се, не би пропуснала възможността да изиграе наранената жена. Макар да ми беше кофти за нея — никога не е приятно всичките ти колеги да видят как съпругът ти се натиска с друга жена, в каквото и положение да е бракът ти, — знаех, че ѝ паднахме право в ръцете. Джош щеше да е лошият, а тя съсипаната, предана съпруга. Всички щяха да разберат защо го е изритала и ако се събере с Робърт след няколко седмици, кой не би я разбрал? Кой не би се обърнал към стар приятел в критичен момент?

Знаех, разбира се, че Джош е твърде голям джентълмен, за да застане пред всички тези хора и да ѝ каже какво знае. Щеше да го остави за по-късно. Щеше да ѝ позволи известно време да е в центъра на трагедия.

Робърт го нямаше никъде и когато излязох от входната врата, видях, че колата ни я няма. Чудесно.

Не можех да се върна у дома, към обвиненията, които ме чакаха там, но не знаех какво друго да сторя. Затова седнах на стълбите и се обадох за такси. Разбира се, в района нямаше свободни, затова чаках почти час и половина, треперейки в лятната си рокля, докато нощта захладняваше все повече, но твърде много ме беше срам да се върна вътре за жилетката си. Освен това съсипаната героиня на Саския като нищо можеше да е развила склонност към убийство.

Неколцина си тръгнаха, докато седях там. Една двойка ми пожела лека нощ, но повечето не ми обърнаха внимание и дори видях как се подсмивват на минаване. Иронично, но единствената, която показва някаква загриженост към мен беше Саманта.

— Защо седиш тук сама, скъпа? Ще замръзнеш — каза тя, докато вървеше към чакащото (явно предварително резервирано) такси.

— Чакам си таксито. Добре съм. Благодаря.

— Искаш ли да изчакам с теб? Не мисля, че трябва да седиш тук сама.

— Не. Много мило от твоя страна, но ще се оправя.

— Или пък да те закарам — отивам до Клапам, ако това те устройва?

— В противоположната посока съм. Наистина, добре съм.

Тя накрая си тръгна. Мина ми през ума да се опитам да ѝ обясня каква всъщност е ситуацията. Особено как Саския използва името ѝ за своите машинации, но дори на мен ми се стори откачено. Друг път.

Точно когато таксито ми дойде, телефонът ми изписука и получих съобщение от Гейл, иначе казано Джош: *Къде си? Добре ли си?*

Пътувам към дома — отговорих.

Боже, каква ужасна бъркотия. Ще ти се обадя на сутринта. Тук е лудница. ХХХ

Не знаех какво да кажа, само изпратих в отговор: ХХХ. Явно и двамата ни очакваше ужасна нощ.

45. САСКИЯ

Каквото и да сме правили с Роби, направихме го насаме. Положихме големи усилия, за да не унижим никого. И това ли е благодарността, която получаваме?

Пола! Точно Пола, моля ви се. Джош трябва да е бил пиян. Или тя е започнала. Някакъв отчаян опит да докаже, че е привлекателна. И той просто се е поддал. Но да ги хванат! И то в собствената ми къща! На моето парти! Това е като сценарий за фарс.

Направо кипя от гняв. Всички тези хора да гледат как съпругът ми е бръкнал под роклята на някаква жена. Поне така ми казаха. Накарах Гери и Федерико от гримьорите да ми разкажат всички неприятни подробности. Те се озовали първи там. Заедно с Шарън, третата асистентка. Казаха, че търсели изхода за градината, но са идвали тук много пъти, така че лъжат. Вероятно са искали да смръкнат няколко линии насаме. Радвам се, че не ми казват. На нашите партита има алкохол, но не и дрога. Аз съм я забранила.

Както и да е, те били в разгара на страстна целувка — Джоши и Пола, не Гери, Федерико и Шарън, хаха! Той я бил стиснал за гърдата. А нейните не са малки, както се досещате. Тя пък го държала, сецате се. Но през джинсите, слава богу.

Федерико казва, че не знаели какво да направят, били толкова шокирани. Затова просто останали там за минута и през това време половината от гостите видели всичко. Хората казват, че пищенето им привлякло вниманието. Но дори да не беше така, те са най-големите клюкари на света, така че всички щяха да разберат за нула време.

Естествено, всички се притеснили първо за мен. Много народ се събра да ме пита дали съм добре. Но усетих и вълнението им, ако това е правилната дума. Сякаш искаха да участват в драмата, но всъщност нямаха търпение да си тръгнат и да разкажат какво се е случило. Да се смеят зад гърба ми. Не съм толкова наивна да си мисля, че всички тези хора са загрижени за мен. Просто искаха да могат да кажат, че са били на първия ред.

А през цялото това време аз си мислех: „Къде е Роби? Видял ли е? Пука ли му?“ Завладя ме абсолютният страх, че може да е съсипан и да осъзнае, че я е обичал през цялото време. Не спирах да оглеждам стаята за него, но го нямаше. Дали беше с нея?

Накрая чух някой да казва: „Къде е Робърт?“ и друг да отговаря: „Май си тръгна.“ А в следващия момент видях, че Джош е до мен.

— Как можа? — изкрещях му с всички сили. За да извлека всичко от ситуацията.

Тълпата около мен притихна, очевидно се надяваха на второ действие. Джош се опита да ме отведе, но аз не се дадох.

— Къде отиде тя?

— Не знам — каза той. — Сигурно търси Робърт.

Стегнах се. Сложих възможно най-стоманената си физиономия и казах:

— Нямам за какво да говоря с теб.

Това го сложи на място.

Скоро ще останем сами. Последните двама гости се сбoguваха забързано. Джош почти ги изхвърли, като им каза, че ще се видят в понеделник. Държеше се съвсем приятелски, сякаш нищо не се е случило. Така че скоро ще останем само двамата.

Докато той ги подкарва към вратата, аз си намирам мобилния и набирам номера на Робърт. Той вдига почти веднага.

— Какво искаш?

— Добре ли си? — питам аз, като имам предвид: „Това няма да промени намеренията ти, нали?“, но той го възприема буквално.

— Ти знаеше ли? — съска той.

— Господи, не! Изобщо.

— Пред всичките ни приятели.

— Къде си сега? — питам. Чувам как Джош се сбoguва.

— Карам към дома.

— Къде е Пола?

— Не знам. Майната ѝ, да ме унизи така!

— Обади ми се утре. Или аз ще ти се обадя. Става ли? И шофирай внимателно.

— Добре — казва той, звучи малко по-спокоен. — Знаеш, че те обичам, нали?

Огромна тежест се вдига от раменете ми.

— И аз теб. Слушай — вече шепна, — не й казвай нищо. Можем да се измъкнем от всичко това напълно невинни.

Той се смее.

— Може и да си права. Те ще са мръсниците. А всички нас ще съжालяват. Гениално.

— Мразя хората да ме съжालяват — казвам. Вярно е, така е. Не мога да понасям да ме съжालяват. — Но в този случай ще направя изключение.

Прекъсвам точно когато се затваря входната врата и Джош влиза в кухнята със смутено изражение.

Ставам и го поглеждам право в очите.

— Нямам търпение да чуя какво ще ми кажеш.

46. ПОЛА

Когато се прибирам у дома, Робърт седи до кухненската маса и пие огромна чаша червено вино.

— Е — казва, без да ме поглежда. — Ще обясняваш ли?

— Не съвсем — отвърщам. — Не трябваше да се случва, нямаме връзка.

— Само това ли ще кажеш? Не трябваше да се случва? Какво? Извънземните са те отвлекли за няколко минути и ти нямаш представа какви си ги вършила?

— Очевидно не.

— Тогава не ми пробутвай тези глупости. Откога продължава това?

— Нищо не продължава. Целунахме се два пъти. Е, три пъти, ако трябва да съм точна. Това е. Не сме правили секс.

Робърт ме поглежда така, сякаш не вярва и на една моя дума. Е, хубаво. Сега ще разбере как се чувствам.

— Значи всичко е наред, така ли? Не сте правили секс, само сте се натискали като разгонени тийнейджъри?

— Не сме се натискали преди.

Виждам, че се опитва да разбере защо съм толкова войнствена и не го моля за прошка.

— Чудесно. Явно ти е забавно.

— Всъщност не — казвам и сядам срещу него. Посягам да си сваля обувките, защото краката страшно ме болят. — Просто се опитвам да кажа истината. Мисля, че всеки я заслужава.

— Дори не съжаляваш. Унизи ме пред всичките ми приятели и колеги...

— За това наистина съжалявам. Не съм искала да се случва.

— По дяволите, как ще се появя на работа в понеделник?

А как Джош щеше да се появи на работа, след като всичките ви приятели и колеги разберат за теб и Саския, иска ми се да го попитам, но не го правя. Все още.

— Това е гадно. Съжалявам.

Той обаче дори не ме слуша.

— И как така си го целувала и преди? Къде? Кога?

Не искам да издавам твърде много все още, но не искам и да го лъжа, затова избягвам въпроса.

— Не се гордея с това. Но ти казвам истината, че не сме имали връзка. Просто се срещнахме няколко пъти и се случи.

Той си играе със солницата на масата — порцеланово прасенце, което имаме още откакто Джордж беше малка и което отдавна изгуби своето приятелче за черния пипер — и се тревожа, че Робърт неволно може да му отчупи опашката.

— Как сте се срещали? Ти дори не го познаваше.

— Беше грешка. Не се опитвам да оправдая случилото се, но ти не си ли правил грешки?

Той издува гърди като жабок. Заема високоморална позиция.

— Купих стоватови крушки вместо от четирийсет вата, ако това имаш предвид. Веднъж хванах метрото за Морнигтън Кресънт вместо за Камдън. Да съм се срещал с шефката ти за малко тийнейджърско опипване? Не, не съм.

Той е направо наежен от праведно възмущение. Опитвам се да остана спокойна, разумна. Питам се как ли се справя Джош със Саския. Представям си го как ѝ казва, че я обича и я моли за прошка, и това направо ме съсипва. Така че продължавам:

— Е, не с шефката ми, разбира се... — Да не забравя да кажа на Майра тази подробност. Когато всичко свърши. Тя ще е ужасена, че подобна мисъл изобщо се е зародила във вселената. — Но с никоя ли? Никога?

Той дори не трепва.

— Не, защото си мислех, че сме семейство. Мислех си, че това е част от сделката. За бога, как можа да го причиниш на Джордж?

Ама наистина ли?

— Не е нужно Джорджия да научава за това.

— Да се надаваме, че някой от онези задници няма да реши да го каже на пресата.

По дяволите, не се бях сетила за това. Винаги има изтичане на информация към пресата, която със сигурност идва от екипа на сериала. Напълно възможно е някой от гостите да реши да спечели

малко пари или пък няколко услуги, като подшушне на вестниците, че жената на Робърт Уестмор има връзка със съпруга на Саския Шърборн. Изчервявам се при тази мисъл. За секунда губя кураж.

— Господи, дано не стане така. Мислиш ли, че ще го направят? Те и без това не биха отпечатали всичко, нали? Не и без потвърждение.

Той свива рамене. Не иска да ме пусне лесно от кукичката.

— Добре де, да предположим, че няма да го направят. Няма причина Джордж да разбира.

Той ме поглежда право в очите. Искам да извърна поглед, но не мога.

— Да се надаваме. Това ще я съсипе. Да разбере, че майка ѝ се е натискала с някакъв мъж... Как можа?

Добре. Това беше. Стига ми толкова.

Зареждам голямата пушка.

— Кое е по-лошо според теб? Да целунеш някого общо четири пъти и да не стигнеш по-далеч, или да имаш извънбрачна връзка от години — не съм сигурна колко точно, — но истинска, тайна любовна връзка? — Усмиввам се насила и, предполагам, доста злоещо. — За една приятелка питам.

— За какво говориш, по дяволите? Искаш да те поздравя, защото с Джош не сте правили секс все още?

— Аз знам — казвам и сега аз се опитвам да задържа погледа му.
— За теб и Саския.

47. САСКИЯ

Значи Джоши знае всичко за мен и Робърт. Слава богу, изчака да останем сами, като изпрати и последния гост, преди да ми го каже. Остави ме да го обвинявам и да му крещя пред тях, без да каже нищо.

Щом и последният си тръгна и точно когато се бях подготвила за голямата атака, той каза:

— Вече можеш да спреш с представлението, Сас.

Опитах се да възразя, разбира се. Но той не се върза. А и, честно казано, нямах голямо желание за скандал. И без това щяхме да им кажем след седмица и нещо — защо да го подлагам на мъчението да минава през скандал, за да чуе истината? Е, съпротивлявах се малко — исках да го накажа заради публичното унижение, на което ме подложи, — но после той спомена апартамента и аз разбрах, че трябва да се предам, заради него. Дължах му го.

Седнах на отоманката, преди краката ми да са поддали. През цялото това време, докато си мислех, че държа всички карти, те са знаели. И внезапно се почувствах ужасно жестока.

— Съжалявам — казах накрая. Той седна срещу мен на дивана.
— Ще ти кажа всичко.

— Мисля, че го знам — каза той. Дори не ми се развика. Изобщо не се държа зле. И това направи всичко още по-лошо. — Просто исках да си признаеш. Исках да спреш да се отнасяш с мен като с идиот.

— Не разбирам какво става между теб и Пола — казах, сякаш имах някакво право да знам истината, след начина, по който се държах. Завладя ме ревност, няма да лъжа. Мисълта, че Джоши е докосвал друга жена, че я е целувал, ме убиваше. Лицемерка ли? Моа?

Той ми разказа всичко за техните — за моя радост доста целомъдрени — отношения. И въпреки думите на гостите на партито, аз му повярвах. Те нямаха връзка. Не можех да разбера защо съм толкова облекчена.

— Съжалявам, че ви засрахме така. Нямахме такова намерение.

Не ми хареса това множествено число.
— Ще го преживея — казах. Той изглеждаше измъчен. Знаех, че
го тормози вина. Посегнах и хванах ръката му. И той ми позволи.
Погледнах го. Хубавото му мило лице.
— Можеш ли да ми простиш?

48. ПОЛА

— Какво говориш, по дяволите? Аз и *Саския*?

Следва почти комичен момент, в който той примигва. Кимам бавно. Искам да се насладя на мига.

— Знам от месеци. Джош също.

Той буквално пребледнява.

— Нямам представа за какво говориш, но няма нищо между мен и *Саския*. Наистина ли смяташ така да се измъкнеш от това, което стори? От онова, което видях с очите си?

Очаквах да отрича. Признанията не са му силна страна. Освен това защо да ми казва истината сега, когато с Джош тъкмо му осигурихме карта за пълна амнистия?

— Знам за сърцето, което ти е подарила, за бикините в гримьорната ти и за това, че те нарича *Роби*.

Говоря глупости. Опитвам се да се върна към важното.

— Знам, че възнамерявахте да се изнесете заедно. Знам и за апартамента.

Това вече попадна в целта. Виждам как ръката му трепери. Стоварва чашата с вино на масата.

Не съм приключила.

— Затова не ми говори как щяла да се почувства *Джорджия*. Ти смяташ да се изнесеш и да заживееш със *Саския* в *Чилтърн Меншънс*, без дори да помислиш за *Джорджия*. Две стаи, балкон, гледка към парка. Знам всичко. Така че спри да ме лъжеш, *Робърт*.

Не може да го скрие. Виждам го на лицето му. Разгромен е.

Опира ръце на масата и става.

— Нямам представа за какво говориш. Късно е. Лягам си.

Оставам там смаяна. Това беше. Нямам повече муниципи. Без признание не разполагаме с нищо. Объркана съм от факта, че той просто отрече най-безсрамно. Ще припише разпадането на брака ни на мен, защото съм имала връзка с Джош. Той има свидетели. Аз имам един апартамент, който не доказва нищо, защото всичко е на името на

Саския. Освен това разполагам с гравирано сърце и слухове за някакви забравени гащи.

Седя си там напълно победена.

Телефонът ми започва да писука, имам съобщение. От Джош.

Боже господи, каква нощ! Дано си добре. Сас ми каза всичко.

Ще говорим утре. ХХХ

Алилуя!

49. САСКИЯ

Странно колко добре се чувствам, след като си признах всичко. Колкото повече му казвам, толкова повече усещам, че някаква тежест пада от плещите ми. Разбира се, помага и това, че той и без това знае всичко. Нямахше ужасни изненади, макар че вероятно ги е преживял, когато е научил.

Още щом му признах за връзката си, спрях да го тормозя за Пола. Но все пак ме яде. Какво става? Той ми каза, че само са се целунали няколко пъти и това, естествено, е едва единица по скалата на ужасните неща, докато ние с Роби удряме дванайсет. От десет, хаха! И му вярвам. Напълно. Джош е такъв, има принципи.

Но въпреки това искам да науча подробности. Как е започнало? Защо? Дали е било само моментна реакция на разкритията за мен и Робърт? Искал е отмъщение и тя му е била подръка? И вероятно си го е просила. Дали тя си мисли, че ме е надцакала, като е съблазнила съпруга ми? Е, ако иска състезание, няма проблеми. Ще видим коя според него е най-голямата награда.

Мисълта, че всички ми се смеят, е кошмарна, няма да лъжа. Ще съм обект на присмех на работа със седмици. Съпругът ми бе хванат да опитва гърдата на някаква дебелана. Джош каза, че просто ще трябва да не обръщам внимание. Той ще обясни на всички, че е било голяма грешка. Твърде много чаши шампанско. И всичко щяло да утихне. Да се забрави.

Чувствах се голяма лицемерка, че се тревожа за това, след стореното от мен и Роби, но както вече казах, ние винаги сме били дискретни. Е, явно не толкова дискретни, че Джош и Пола да не разберат, но се сещате какво искам да кажа. Никога не са ни хващали на калъп.

Макар че ми е много неприятно и трудно, моля Джоши за прошка. Искрено. Искам да ми прости. Не бих могла да понеса да мисли лошо за мен. Странно, нали? Но той е толкова добър човек. Винаги мисли добро за всички. Не искам аз да съм изключението.

Казва, че ми прощава. И ми пожелава всичко най-хубаво. На мен и на Роби. Объркана съм. Мислех си, че той ще ме моли.

— Не зная — чувам се да казвам. — Всичко вече с различно, нали? — Внезапно се паникьосвам при мисълта да го изгубя.

— Различно ли? — пита той с някак твърде безстрастен глас.

— Сега, след като всичко се разкри. Можем да разберем къде са се объркали нещата. Защо, за бога, направих каквото направих...

— Точно там е работата, Сас — казва той. — Не мисля, че нещо се е объркало. Мислех, че сме щастливи, докато не разбрах.

— Бяхме! — Той ме поглежда скептично. — Аз просто малко се увлякох, нищо повече.

— Ти щеше да ме напуснеш след две седмици, нали? Щеше да заживееш с него и за мен щеше да е невъзможно да остана на тази работа. Това едва ли може да се определи като „поувлякох се“.

Ядосан ми е. Очаквах го. Заслужавам си го. Но това, което ме притеснява най-много, е, че не звучи ядосан. Звучи примирен. Твърде разумен, твърде спокоен. Сякаш всъщност не му пука.

— Всичко това... не знам какво съм си мислила. Не мислех. Моля те, Джоши...

— Няма проблем — казва той и за секунда си позволявам да се надявам. Защото вече знам точно какво искам. След тази експлозия всичко вече е реално — сега искам само съпруга си. Осъзнавам, че дори не съм помислила какво ли става между Робърт и Пола.

— Моля те, Джош. Ние сме силни. Можем да го преодолеем. Обичам те. Никога не съм спирала да те обичам и това е истината — без значение дали ми вярваш.

Той се навежда напред и слага ръка върху моята, стиска я леко.

— Трябва да си лягаме. Да поспим.

Едва когато се събличам, се сещам за телефона си. Пропуснала съм пет обаждания от Роби. И едно съобщение.

Не поддавай. ХХХ

Не отговарям.

50. ПОЛА

— Със Саския ще трябва да си сверите версиите — казвам му аз. Държа мобилния си, за да му покажа съобщението от Джош. За първи път изглежда стреснат.

— Той има нахалството да ти пише съобщение, когато знае, че си с мен.

— Според теб какво означава това: „Саския ми каза всичко?“
Той пребледнява. Чеше се по брадата.

— Откъде да знам. Нали я знаеш каква е примадона. Вероятно си е измислила нещо, за да му отмъсти.

— Робърт. Аз знам. Просто ми кажи истината. Нека уредим това, преди Джордж да се е прибрала.

— Лягам си — казва той отново и тръгва по коридора, а след него се носи облак от самодоволна праведност.

— И между другото — викам след него, — с Джош наистина не сме спали заедно. Но ще го направим. Нямам търпение.

Чувам го как трополи обратно към мен. Наднича през вратата зачервен от гняв.

— Този път наистина удари дъното. Наистина ли искаш хората да мислят така за теб? А Джордж?

Дори не отговарям. Чакам да се изнесе отново. Взимам телефона да се обадя на Джош. Но не вдига. Не оставям съобщение.

51. САСКИЯ

Тази сутрин станах супер рано и направих закуска. Това е събитие, ако искате да знаете! Не съм тип домакиня. Обикновено ям зърнена закуска без захар, и дори тя е приготвена от Джош.

Днес обаче намирам зряло авокадо в хладилника и го правя на пюре с малко зехтин и кимион, както видях по телевизията онзи ден, намазвам го на хрупкава филийка и слагам отгоре едно поширано яйце. Моите поширани яйца са пълна катастрофа, няма да ви лъжа. Приличат на мозък и от тях тече вода, така че филийката подгизва за нула време. Но важен е жестът.

Слагам две чинии на поднос с каничка кафе, две чаши и малко мляко, сол и черен пипер. Едва успявам да вдигна проклетото нещо, но го замъквам на горния етаж, като разливам минимално количество. Джош още спи, затова внимателно го будя и му предлагам закуската.

Не мисля, че някой от нас е спал много тази нощ. Усещах, че е буден, и по някое време рискувах и се сгуших до гърба му, като прегърнах топлото му тяло. Той не реагира. Но и не ме отблъсна — все е нещо. Усещах го така солиден, чувствах се сигурна до него. Прошепнах в косата му, че съжалявам, но той не отговори, така че може би все пак беше заспал.

— Не съм гладен — казва сега. Изглежда измъчен. Под красивите му очи има тъмни сенки. Вероятно и аз не изглеждам по-добре.

— Не изглежда годно за ядене, нали? — Плъзгам се под завивките до него. — Знам, че не се ожени за мен заради кулинарните ми умения, хаха!

Той ме възнаграждава с лека усмивка и стомахът ми прави салто. Опитвам се да изчисля колко пари ще изгубя, ако се откажа от наема на апартамента. Май че предизвестieto беше три месеца. Може би ще успея да го преотдам на някого.

— Много мило от твоя страна — казва той. — Но ще пия само кафе.

Наливам му една чаша, ръцете ми треперят.

— Всичко ще бъде наред. Ще ти се реванширам. И ще оправя тази история с Пола. Ще кажа на всички, че си смесил антибиотици с алкохол, или нещо такова. Че не си имал представа какво правиш. Ще се обединим и ще се смеем на случилото се.

Той ме гледа. Тъмнокафявите му очи не се откъсват от моите. Искам да протегна ръка и да погалья наболата му брада, но знам, че трябва да изчакам той да направи първия ход.

Чакам.

52. ПОЛА

Събуждам се в стаята на Джордж и не мога да се ориентирам къде съм. Оставам да лежа за миг, оглеждайки познатите й вещи. Лавици с книги, пръснати гримове, Плюшко, мечето, което й подарих за втория рожден ден, хубавия куфар от „Кат Кидстън“, който купихме, преди да разберем, че всъщност няма да напуска дома. Давам си минута да огледам всичко и тогава ставам и опъвам чаршафите, за да не личи, че някой е спал на леглото.

Няма и следа от Робърт. Вратата на спалнята ни е затворена, затова предполагам, че спи с махмурлук. Оставям го.

Няма повече съобщения от Джош. Няма пропуснати разговори. Слагам маратонките, обличам суичъра над пижамата и тръгвам по улицата. Нарочно не взимам мобилния си. Искам да си прочистя главата и знам, че тичането е най-добрият начин за това. Разбира се, забравила съм, че нямам сутиен, затова трябва да тичам с притисната към гърдите ръка, но все пак успявам да измина почти пет километра. Когато се прибирам обаче, главата ми още жужи. Джорджия се прибира утре и каквото и да се случи, трябва да се уверя, че Робърт няма да я посрещне с думите: „Един обарваше майка ти на партито пред очите на всички...“

Трябва да говоря с Джош и да разбере какво става. Ако Саския му е казала всичко, Робърт ще е принуден да признае истината. Трябва просто да се погрижа да стане по-скоро.

Когато влизам, той седи до кухненската маса като голяма гневна мечка. Ако съм се надявала, че изтрезняването и един хубав сън ще му върнат здравия разум, осъзнавам, че съм сгрешила, когато казва:

— Е, какво ще кажеш в своя защита тази сутрин?

Взимам си мобилния. Дори не ми пука, че ще се обадя на Джош пред него.

— Откажи се, Робърт.

Набирам номера на Джош. Звъни, звъни и накрая ме препраща на гласова поща.

— Не отговаря ли? — пита Робърт със самодоволно изражение.
— Вероятно сега моли Саския да го приеме обратно.

— Да бе — казвам. Но вече не съм толкова уверена. — Не ставай смешен.

— Снощи каза някои много обидни неща. — Налива си кафе. Не ми предлага.

— Господи, Робърт! Нямах ли умора?

— Не можем да подминем това, добре знаеш. Вашата история.

— Забрави за мен и Джош. Няма нищо между нас. Но да, всичко свърши. Това искам аз, това искаш и ти. Край. Вие със Саския вече можете да избягате към залеза. На мен не ми пука. Честно да ти кажа, спря да ми пука още преди месеци. Просто трябва да се държим като възрастни заради Джордж.

Той ме поглежда спокойно.

— Трябваше да помислиш за това снощи.

— Нямам намерение да ѝ казвам за теб и Саския, ако това те тревожи. Можем просто да ѝ кажем, че сме решили да се разделим за известно време. Не искам да промени отношението си към теб, каквото и да става. Държа да го знаеш.

Той още не поддава. Заел е по-висша позиция и си стои там.

— Защото няма какво да ѝ се каже за мен. Но не знам какво ще си помисли за майка си и някакъв непознат мъж, който правят шоу пред пълна с хора стая.

Едва се сдържам да не го ударя. Толкова е доволен от себе си, толкова е изпълнен с праведно възмущение.

Пак набирам Джош. Нищо. Къде е, по дяволите? Мисля си колко пъти Робърт скимтеше, че бил слаб и неефективен. И знам колко убедителна може да бъде Саския. Знам колко много Джош цени брачните клетви, дори и чувствата му към нея да са се променили. Би било типично за човек като нея да го убеди да остане, просто за да ми направи напук.

Нямам представа какво да правя.

И тогава на вратата се звъни.

53. ПОЛА

Отварям и те са там, Джош и Саския. Стоят на прага.

С Робърт прекарахме почти цялата сутрин в различни стаи. Аз кипя от безсилие; той играе ролята на разочарования от невярната си жена съпруг. Нямам представа колко време ще продължава така. Искam само да ми каже истината, за да продължим напред.

Очите ми спират първо на Джош. Чакам някакво окуражаване. Той се усмихва, но имам чувството, че усмивката не стига до очите му. Слагам ръка на рамката на вратата, за да се задържа. Саския не ме поглежда.

— По-добре влезте.

Водя ги право в дневната, където е Робърт. Всякакви подозрения, че Саския може да го е предупредила за това посещение, се разпадат, когато виждам изражението му. Той се изправя да ги посрещне.

Разбира се, трябва да остане в роля — под което имам предвид, че би трябвало да е ядосан на Джош, а не виновен.

— Какво става тук? — реве той към Джош.

— Мисля, че четиримата трябва да си поговорим.

— Не мисля, че имам какво да ти кажа — отвърща Робърт. Чудя се дали е редно да предложи на гостите чай. Не съм сигурна, че има правило в добрия етикет за такива обстоятелства. Решавам, че ще е лоша идея да напусна стаята.

— Е, имаме много какво да си кажем, нали, Сас? — Тя го поглежда, както кученце от приют гледа човека, който най-сетне го води у дома си. И той ѝ се усмихва окуражително. Това е, мисля си. Този поглед ми казва, че са решили да спасят брака си.

Опитвам се да се фокусирам върху важното. Когато започнах всичко това, Джош не беше част от плана. Искah само да изтръгна истината от Робърт. Да му попреча да обяви пред дъщеря ни, че аз съм отговорна за разпадането на брака ни.

— Седнете — успявам да кажа най-сетне. Те се настаняват един до друг на дивана. Саския посяга и хваща ръката на Джош. За първи

път ме поглежда. Очаквах да се чувства виновна, но в очите ѝ има само предизвикателство. Робърт, който седи в креслото си, не може да скрие, че и той забелязва това. Маската му пада само за секунда и разкрива шок и болка. Е, все е нещо, нали?

Джош кимва окуражително на Саския. Тя се усмихва немошно.

— Ние... Джоши и аз... решихме, че трябва да се разберем като възрастни...

Изсумтявам. Не мога да се сдържа. Саския не ми обръща внимание.

— ... и да прочистим малко атмосферата. Все пак някои от нас ще трябва да работят заедно.

Робърт се обажда, сякаш все още кара по стар сценарии и не се усеща, че всички останали са получили новите версии.

— Няма да е лесно след онова, на което станахме свидетели снощи.

Саския буквално се сепва. Тя явно е предположила, че той ми е признал вече истината.

— И след онова, което ние направихме, Роби. Ти и аз.

Той избухва:

— За какво говориш?

— Аз му казах. За нас. За апартамента. За всичко. — Обръща се към мен с най-разкаяното си изражение. — Не ми е лесно да ти го кажа. — Явно Джош не я е осведомил за всичко. — Много съжалявам, че трябва да чуеш това Пола, но с Роби имахме връзка.

Тя чака бурната ми реакция. Вместо това просто се смея.

— Знам. Знам още откакто те познавам. „Джоши“ не ти ли каза?

— Не ставай смешна — гледа я страшно Робърт в опит да я накара да замълчи. — Не знам каква игра играеш, Саския, но сме тук, за да говорим за Джош и Пола.

— Всъщност не е така, Робърт — казва Джош. — Дойдохме да говорим за теб и Саския.

— Няма нищо между мен и Саския? Колко пъти да ви кажа?

— Роби, аз му казах всичко. Няма смисъл да отричаш повече.

— Тя ми показва това, виж. — Джош вади листчета от джоба си. Вдига едно. „Утре следобед? Казах на П, че съм на голф. Хотел? Или у вас, ако Дж е на работа? Р ХХХ“

— Ех, какъв си ми романтик казвам. Лицето му става лилаво.

Джош чете още едно.

— „Скъпа С...“

— Оооо — обаждам се. — Това е още по-хубаво.

— „... Хиляди извинения за вчера. Просто изревнувах, когато те видях...“

— Добре, стига — крещи Робърт.

— Има и още. — Джош вдига останалите листчета. — Още много, както виждаш.

Робърт поглежда Саския. Тя не отвърща на погледа му.

За миг настъпва тишина и Робърт казва:

— Поне се опитахме да ви предпазим от истината.

Това вече ми идва в повече.

— Откога това е нещо хубаво?

— Предполагам — казва Джош, — че след като се изнесете заедно, щяхме да забележим.

Робърт не му обръща внимание.

— Съжалявам, Пола. Не исках да те нараня. Просто се случи.

— Да не си погълнал речник с клишета? Какво следва? „Не си виновна ти“? „Обичам те, но не съм влюбен в теб“?

Джош се смее тихо.

— Е, откога?

— Мислех, че Саския ти е казала всички подробности — сопва се Робърт.

— Бих искала да ги чуя от теб — казвам аз.

И тогава той най-сетне ми казва всички подробности, които вече знаех, и други, които не ми харесват: къде са ходили, ако Джош си е бил у дома (малък, но дискретен хотел в Бейзуотър) и кога е започнало (след особено изтощителни снимки на терен, когато решили да пийнат по нещо в бара на хотела). Слушам го в мълчание. Всъщност не ми пука, изпитвам само научен интерес, така да се каже. Това, което истински ме интересува, е какво се е случило между Саския и Джош.

Накрая Робърт губи инерция:

— Е, да — казва той. — Обичам Саския. — Поглежда я, но тя все така не отвърща на погледа му. — И да, намерихме апартамент и се изнасяме заедно.

— Видя ли? — казвам аз. — Не беше толкова трудно.

Той сумти като сърдито дете.

— Е — продължавам, вече говоря само на него. — Трябва да решим какво ще правим с Джордж. Каквото и да е, трябва да сме единомислени. Без хвърляне на кал. Няма да ѝ казваш за несъществуващата ми връзка с Джош, за да изглеждам аз лошата...

— Няма — казва той и най-сетне има приличието да изглежда малко засрамен.

— За нея ще е огромен шок да разбере, че си имаш приятелка, камо ли да научи, че се изнасяш с нея, затова ще трябва да ограничим щетите. Съгласен ли си?

— Съгласен.

— Нека просто всички се държим като възрастни и разрешим това, без да нараняваме никой друг. Може би е добра идея, например, временно да отидете някъде другаде, а не направо в апартамента. Нека тя свиква постепенно с мисълта, че вече си със Саския. Дори да е само за пред нея — не че окуражавам още лъжи.

— Можем да го направим — казва Робърт. Поглежда към Саския за потвърждение. Тя се взира в ноктите си. Нямам представа дали Робърт усеща, че нещо определено не е наред, но аз усещам.

— Добре. Това е някакво начало — казвам.

Робърт буквално се усмихва, сякаш сега всички сме първи приятели. Накрая ще получи каквото иска. Няма да кажа, че това не ме дразни, но си напомням, че е важен само крайният резултат.

Той се излъчва и казва:

— Пола, трябва да кажа, че се държа много разумно и аз го оценявам. А ти, Джош. Надявам се, че можем да останем приятели.

Наистина го каза. Поглеждам Джош, за да се ухилим заедно, но той като че ли също гледа ноктите на Саския.

Внезапно тя заговаря:

— Всъщност, Роби, нещата се промениха. Аз няма да... Не мисля, че ще се изнася в апартамента. — Обръща се към Джош и му се усмихва ослепително. Усещам, че ще повърна.

— С Джоши решихме да опитаме отново. Той ми прости... е, ще се опита... и аз му простих... — Тя ме поглежда за миг. Предполагам, че не може да устои на порива да види шока на лицето ми. Опитвам се да остана безизразна. Предчувствах го. Знаех си, че ще стане нещо такова.

Разбира се, истинската драма се разиграва на лицето на Робърт. Устата му зейва. Очите се ококорват. Почти е комично; Или щеше да бъде, ако самата аз не бях така съсипана.

— Много съжалявам — казва Саския. — Просто ми трябваше време да осъзная какво всъщност искам.

Аз, аз, аз. Както винаги, Саския е способна са оправдае всякакви прегрешения като просто каже, че това е искала. А Саския винаги получава каквото иска.

— Радвам се за вас — казвам аз, като се опитвам да прозвуча поне малко сърдечно. Поглеждам Джош. Няма да превърна Саския в център на вниманието. — Надявам се да се получи.

— О, ще се получи — казва тя със снизходителна усмивка.

Робърт е придобил прелестен лилав оттенък.

— Но — запелтечва той. — За какво говориш? Бракът ти е мъртъв, казвала си ми го милион пъти.

— Не мислех трезво.

— Цели две години? — Той повишава тон. — Аз рискувах всичко заради теб.

— И аз заради теб — отвърща Саския. Пак стиска ръката на Джош. Пръстите му като че ли започват да побеляват. — Но нещата се промениха. Случва се. Не се опитвам да те нараня.

— Е, мамка му, справяш се адски добре с това.

— Роби, моля те...

— Значи това беше? След всичко, което преживяхме, всички жертви, които направих за теб...

Тук едва не започвам да се хия — при мисълта, че Робърт прави жертва за когото и да било. Едва успявам да го накарам да изхвърли боклука.

— ... И просто ще ми кажеш, че оставаш с... него? — Изплюва последната дума, сякаш е отрова.

— Да. Съжалявам.

— Спри да повтаряш, че съжаляваш. Не съжаляваш, иначе нямаше да го правиш.

Гледам ту него, ту нея. Джош прави същото. Сякаш сме на Уимбълдън.

Саския замълчава за първи път в живота си, но Робърт още не е приключил.

— Е, само за протокола — значи казваш, че вече не ме обичаш?
Въпросът увисва във въздуха. Игла да падне, ще се чуе.

Всички гледаме Саския. Иде ми да кажа, че ако поне единият от тях успее да анализира и половината от тази емоция на екрана, „Фермерът Джайлс“ щеше да е съвсем различен сериал, но, разбира се, не го правя. Не искам да развалям момента. Все пак нали точно затова работихме през всички тези месеци? За взривяването на Роския? Макар и да се надявах, че ще се случи при други обстоятелства. Саския въздъхва тихо.

— Не. Искам да кажа, да, мисля, че не те обичам. Важното е в случая е, че осъзнах, че още обичам Джош.

Робърт прилича на плюшено кученце след петнайсет рунда с ротвайлер. Сякаш някой е извадил целия му пълнеж. Сгърчва се.

— Не е за вярване.

— Много съжалявам, Роби, но всичко свърши — добавя Саския, в случай че не е разбрал.

— Е... нямам какво да кажа... — отвърща той и на мен почти ми дожалява за него.

Саския пак поглежда към Джош и стиска леко ръката му. Той я възнаграждава с окуражителна усмивка.

— Така е.

Не мога да се насиля да ги погледна, влюбените гълъбчета. Не мога да повярвам и за миг, че това ще приключи добре. Саския е твърде голям нарцисист, за да прекара целия си живот с един мъж. Или може би той просто ще я остави да прави каквото си иска и ще чака търпеливо тя да реши да се върне у дома.

Предполагам, че тук е мястото, където пътищата на всички ни се разделят. Саския и Джош потеглят към залеза, а аз оставам с черупката, която преди се наричаше Робърт. Саския сякаш прочита мислите ми, защото се обръща към Джош, усмихва му се жалостиво и казва:

— Ще се прибираме ли?

Почти съм се изправила, горя от нетърпение да се махнат — макар че не горя от нетърпение да остана сама с Робърт, — когато нещо внезапно ме спира.

Джош ме поглежда и не знам дали си въобразявам, но ми се струва, че ми смигва лекичко.

После слага много внимателно ръката на Саския в нейния skut и казва:

— Е, по дяволите! Слава богу, че всичко свърши.

ТРЕТА ЧАСТ

54. ПОЛА

Три месеца по-късно

Едва я познавам, когато я виждам. Косата ѝ е същата. Разрошена и руса, сякаш ѝ трябва едно хубаво сресване. Очната линия си е на мястото. Но почти нищо друго.

Бременността ѝ отива. Поне фактът, че е бременна и започна да се грижи за себе си, ѝ отива. Изгубила е измъчения артистичен вид. За първи път, откакто я познавам, Алис изглежда щастлива.

Прегръща ме здраво и се смее, когато големият и корем застава между нас. Все още млясва въздуха покрай ушите ми, вместо да ме целуне, но ми се струва, че го прави с повече чувство.

Аз я задържам пред себе си.

— Изглеждаш фантастично.

— Изглеждам бременна — казва тя и извърта очи.

— Определено.

Чакаме за ехографа. Пропуснах предишния, защото след раздялата ми с Робърт, мислех, че е редно да стоя настрана. Предположих, че тя ще заеме неговата страна — бог знае каква версия щеше да ѝ пробута — и няма да иска да има нищо общо с мен от лоялност към него. Всъщност дори изпитах облекчение, че вече няма да я виждам.

И тогава, преди няколко седмици, тя се свърза с мен. Липсвала съм ѝ. (Нима?) Все още искала да съм леля на бебето ѝ. (Защо?) И накрая се съгласих да се срещнем само защото не знаех как да ѝ откажа.

— Добре, да приключим първо с неприятните неща — казва тя, докато чакаме асансьора. — Много съм сърдита на Роби и му го казах. Начинът, по който постъпи с теб...

И това от Алис? Алис, която буквално има цяла кариера от срещи с женени мъже.

— Благодаря, но не е нужно да се извиняваш вместо него.

— Просто казвам, че му казах, че е глупак. Трябваше да оцени какво има.

— Как е Айвън? — питам, за да сменя темата.

Тя се усмихва до уши.

— Добре е. Всъщност е прекрасен.

— Значи е щастлив за бебето, нали?

— Откачи от радост.

Добрият стар Айвън. Мога само да предполагам, че той стои и зад промяната в отношението ѝ към мен. Или директно, или по-скоро индиректно. Тя най-сетне срещна свестен човек и ѝ е хрумнало, че ще е хубаво, ако всички бяха такива.

— Купуваме си апартамент. Моят не е достатъчно голям за трима ни, затова го продавам.

— Великолепно. Къде?

— Саутгейт. Много по-евтино е от Излингтън и ще е по-хубаво за бебето...

Алис доброволно се изнася в предградията. Е. практически е. Тревожи се за цената и дали мястото е подходящо за отглеждане на дете, а не дали ще пасва на имиджа ѝ.

— Да, така е — казвам окуражаващо. — И дотам има метро.

— Намини, когато се нанесем.

— Ще го направя — казвам съвсем искрено. — Опитай се само да ме държиш далеч от бебето.

— Винаги ще бъдеш негова леля — отвърща тя. — Защото Джорджия винаги ще му бъде братовчедка. Мразя да говоря за него в среден род. Нямам търпение да разбере какво е.

Асансьорът ни доставя на шестия етаж.

— Опитвам се да запомня всичко — казва Алис, когато тръгваме към рецепцията. — Как се чувствам, как стоя, как ходя. Само в случай, нали разбираш, че се наложи да играя бременна жена някога.

— Всеки опит е полезен — повтарям аз думите на Робърт и на един от учителите ми. Всъщност съм странно доволна, че старата Алис си е още някъде тук. Просто — да се надяваме — без гадните особености.

— Точно така! О... казах ли ти, че ходих на едно прослушване...?

Прибирам се у дома чак в шест. Въпреки това се преобличам и излизам да тичам, след като проверявам — възможно най-деликатно — дали Джордж ще си е вкъщи вечерта. Под „деликатно“ имам предвид, че казвам:

— Тук ли си тази вечер?

До момента тя като че ли спазва обещанието си да излиза само през уикендите. Сама го реши, между другото. Не съм настоявала. След като Елайза замина, тя си намери нови приятели, които изглеждат доста свестни, и аз направих усилие да се запозная с майките им, в случай че се наложи да сравняваме версиите им в бъдеще.

— Как е леля Алис? — пита тя, докато завързвам маратонките.

— Добре. Като Алис, само че по-мила. Мисля, че е щастлива.

— Каза ли й, че ще ходя на прослушване за една аматьорска пиеса?

Това не го знаех.

— Така ли? Откога?

Тя свива рамене.

— Просто реших да опитам.

— Боже! Добре.

— Няма да пречи на ученето ми — казва тя отбранително.

— Не, просто... не знаех, че се интересуваш от актьорство.

— И аз не знам дали се интересувам, нали? Поне докато не опитам.

— Стига да те прави щастлива — отвърщам.

Моля се да реши, че това не е за нея. Не съм сигурна дали ще понеса още един актьор в семейството.

— Татко каза, че ще ми помогне да се подготвя. — Джорджия се вижда с баща си постоянно. Той живее под наем в Майда Вали, докато търси да купи нещо. Достатъчно близо, за да може да го посещава лесно. Но не толкова близо, че да се натъквам на него постоянно. Позволих му да остане в нашия апартамент няколко седмици, докато си търсеше жилище и се разберем как да кажем на дъщеря си, че се разделяме. Тя го прие изненадващо добре, след като я убедихме, че ще си останем приятели (не сме, между другото, но ще се държим достатъчно цивилизовано, за да си мисли, че сме) и че и двамата не отиваме при някой друг. Няма нужда тя да разбира за Саския.

— По дяволите! Слава богу, че всичко свърши.

Саския погледна към ръката си, вече отпусната в нейния скут. Джош се отдръпна от нея.

— Джоши?

Усетих промяната в атмосферата. Саския го гледаше като изгубено кученце. Робърт не спираше да ме поглежда, сякаш аз знаех какво става, но всъщност няхах никаква представа.

— Ние, разбира се, няма да опитаме отново — каза внезапно Джош и едва тогава ме озари с голяма усмивка. Стомахът ми направи салто. — Естествено, със Саския няма да останем заедно. Всичко приключи. Просто исках да излезе истината. Исках Робърт да види какво точно представляваш, Сас. Как си готова да захвърлиш всеки, без да ти мигне окото.

Лицето ѝ се сгърчи. Освен частите, натъпкани с ботокс, които непокорно останаха на мястото си. Тя се обърна към Робърт.

— Той ме умоляваше да остана с него. Съжалих го, нищо повече. Това не променя нищо между нас.

— Ха! — излая Робърт. И аз разбрах, че сме успели. Разделихме ги завинаги.

— Само за протокола ще кажа — рече Джош, като ме гледаше, — че не съм я молил. Сас, мисля, че за теб всичко е състезание. Ти не искаше да останеш с мен заради мен, а за да покажеш, че съм те предпочел пред Пола. Е, не го направих, ясно ли е?

Вече не можех да я погледна. Усещах обаче, че тя се визира гневно в мен. Опитах се да потисна усмивката, която напираше да се разлее на лицето ми.

— Значи наистина ще си с нея, така ли? — Изрече това „нея“ сякаш е нещо, което е намерила на дъното на най-смердливата локва.

Джош ми се усмихна.

— Не знам. Ако тя ме иска, бих желал да опитаме.

Усмивката победи и превзе лицето ми, без да мога да я спра.

— Нека караме полека — принудих се да кажа, макар че не това си мислех.

— Правилно — рече Джош. — Всяко нещо с времето си.

Робърт се изправи.

— Мисля, че трябва да си вървите.

— Разбира се. Ще те закарам до къщата — каза Джош, стана и погледна надолу към Саския, която подсмърчаше на дивана. Изглеждаше внезапно остаряла. — Можеш да останеш там, аз ще си взема някои неща и ще се изнеса в апартамента. Само засега. Докато си намеря нещо друго.

— Ти искаш ли да се изнеса? — пита ме тихо Робърт.

— Да. Но не днес. Ще трябва да се преструваме пред Джордж. Да ѝ го съобщим внимателно. Да я убедим, че няма да е толкова страшно.

— Благодаря ти — каза той искрено.

Саския излезе, без да погледне нито към мен, нито към Робърт. Прав ѝ път. Няма причина да я срещна някога отново.

Когато Робърт излезе да я изпрати, Джош ме прегърна. Аз си позволих да се отпусна в прегръдката му, без да ми пука, че Робърт е там.

— Извинявай, че те подложих на всичко това — каза той в косата ми. — Не можех дори да те погледна, за да не се издам.

— Добре се справи. Чудесен сюжетен обрат.

Накратко, после се случи следното: Робърт, трябва да му го призная, се съгласи да говорим с Джорджия спокойно и разумно. Щяхме да заявим, че се разделяме. Но без голяма драма. Той ще започне да си търси апартамент веднага. С нея ще останем тук, в дома, който обичам. Както вече казах, тя го прие забележително добре. Може би е усещала знаците от години, но не е казвала нищо. Кой знае, може би в известно отношение това беше облекчение за нея? Така или иначе тя няма представа, че са забъркани и други хора, и с Робърт смятаме да си остане така.

Предполагам, че в понеделник на снимачната площадка на „Фермерът Джайлс“ е било доста неловко. Джош ми каза, че се постарал да обиколи всички, които ни видяха да се целуваме, и да ги осветли относно ситуацията. Изпили сме твърде много шампанско. Било някаква глупава прищявка и двамата се чувстваме като кръгли идиоти. Помолил ги да не разнасят клюката, заради Робърт и Саския, и макар да предполагам, че добре са се посмели помежду си, слухът така

и не се разпространи, доколкото знам. Дори когато вестниците разбраха за факта, че Робърт Уестмор и Саския Шърборн са се разделили с партньорите си само седмици един след друг.

Никой обаче не ги свърза в пресата. Предимно защото никога не бяха забелязвани заедно, но и защото напоследък все повече се говори колко много се ненавиждат.

И тогава, разбира се, в таблоидите се появиха нейни снимки с Джес — пред ресторант, макар че бе почти ноември, наведени един към друг и хванати за ръце. Мога само да си представям какво си е помислил Робърт.

Аз минах на цял работен ден при Майра. Харесва ми. Поддържа ме заета и плаща сметките. Някой ден ще си помисля какво точно искам да правя с остатъка от живота си. Час все намеква, че при моята отдаденост мога да изкарам курсовете и самата аз да стана треньор. Щяла съм да вдъхновявам клиентите си със своята история. Не съм сигурна, че съм готова да бъде пример за подражание обаче. Не и докато все още работя по себе си.

С Джош се разбрахме да си дадем тримесечен период за охлаждане, през който да подредим живота си у дома и да се уверим, че наистина между нас има тръпка. По мое предложение. Не исках да се промъквам тайно и да се надявам, че Джордж или някой журналист няма да ни забележи. И не исках да започвам нова връзка и чак след време да осъзная, че някой от нас го е направил само защото се е изплашил да не остане сам, или пък за да натрие носа на неверния си партньор.

Постоянно си говорим по телефона, не ме разбирайте погрешно. Той първо на мен се обади, когато разбра, че е получил работата в „Една нощ“. Аз се обадох първо на него, когато Майра ми каза, че с Час преспали заедно, и не знаех как ще ги погледна и двамата в очите. (Само за протокола ще добавя, че той стана доста досаден и искаше повторение; за нея обаче беше просто забавление с (много) по-млад и добре изглеждащ мъж и нямаше абсолютно никакъв интерес за нещо повече. Чувствах се ужасно, че изобщо ги запознах, и трябваше да изтърпя няколко тренировки, през които той не спря да дърдори, че май е влюбен в нея, преди накрая, слава богу, да дойде на себе си.)

Краят на тримесечния срок е днес. Ще излезем на първата си истинска среща. Иначе казано, ще отида в апартамента в Мерилебон.

(Той се мести на ново място след две седмици. Пак в същия район. Харесва му.) И макар че говорим как ще излезем на вечеря, и двамата знаем, че не това ще се случи. Не сме се виждали почти дванайсет седмици. Мисля, че последното, за което мислим, е храната.

Казах на Джордж, че излизам на среща, и ѝ обясних кой точно е Джош. Просто не споменах какво ни е свързвало.

— Не прави нищо, за което не бих искала да научавам — казва ми тя с широка усмивка, докато чакам таксито.

Джош стои на прага на апартамента си, когато излизам от асансьора. Усмихва ми се. Вътрешно въздъхвам от облекчение, че все още прилича на Джош, който помня.

„Ами ако се видим и си помислим «Уф?» — писах му в имейл онзи ден. — Може да сме се харесвали само като реакция на случващото се“.

„Не мисля, че ще стане така — отговори ми той. — И ако трябва да съм честен, на този етап дори да е така, няма да се откажа. Много време мина, само казвам“.

„Хаха! — написах му, после го изтрих и написах: — Много смешно“.

За първи път влизам в гнездото и иронията не ми убягва. Обградени сме от нещата, които Саския е избрала толкова внимателно, но не можа да им се порадва. Елегантният бял диван, масичката за кафе от тъмно дърво. Леглото.

— Питие? — пита той.

— Определено.

— Не, питам какво?

— О, ами червено вино. Извинявай. Притеснена съм.

— Аз също.

— Отвикнала съм... от тези неща...

Той се смее.

— Какво? Да не мислиш, че аз не съм отвикнал?

Подава ми чаша и отпива голяма глътка.

— Дали направо да не приключваме с това?

— Това е може би най-романтичното нещо, което някой ми е казал — отвръща Джош.

— Просто съм искрена. — Хващам го за ръката и го водя в другата стая.

Издание:

Автор: Джейн Фалън

Заглавие: Моето сладко отмъщение

Преводач: Боряна Даракчиева

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: британска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-278-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8959>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.